

РОЗДІЛ ІV ТОРГІВЛЯ І ПИТАННЯ, ПОВ'ЯЗАНІ З ТОРГІВЛЕЮ

Глава 1 Національний режим та доступ товарів на ринки

Частина 1 Загальні положення

Стаття 25 Цілі

Сторони поступово створюють зону вільної торгівлі протягом перехідного періоду, що не перевищує 10 років починаючи з дати набрання чинності цією Угодою¹, відповідно до положень цієї Угоди та відповідно до Статті XXIV Генеральної угоди про тарифи та торгівлю 1994 року (далі – ГАТТ-1994).

Стаття 26 Сфера застосування

1. Положення цієї Глави застосовуються до торгівлі товарами², що походять з територій Сторін.

2. Для цілей цієї Глави «походження» означає, що товар підпадає під правила походження, викладені в Протоколі I до цієї Угоди («Щодо визначення концепції «походження товарів» і методів адміністративного співробітництва»).

Частина 2 Скасування мит, зборів та інших платежів

Стаття 27 Визначення мита

Для цілей цієї Глави «мито» включає будь-яке мито або інший платіж, пов'язаний з імпортом або експортом товару, зокрема будь-який додатковий податок або додатковий платіж, пов'язаний з імпортом або експортом товару. «Мито» не включає:

- а) платежі, еквівалентні внутрішньому податку, що стягуються згідно зі статтею 32 цієї Угоди;
- б) мита, що стягуються згідно з Главою 2 («Засоби захисту торгівлі») Розділу IV цієї Угоди;
- с) збори та інші платежі, що стягуються згідно зі статтею 33 цієї Угоди.

¹ Якщо інше не передбачено в Додатках I і II до цієї Угоди.

² Для цілей цієї Угоди товари мають значення товарів у розумінні ГАТТ-1994, якщо інше не передбачено в цій Угоді.

Стаття 28 Класифікація товарів

Класифікація товарів у торгівлі між Сторонами має бути такою, як викладено у відповідній товарній номенклатурі кожної Сторони, розробленій відповідно до Гармонізованої системи Міжнародної конвенції про Гармонізовану систему опису та кодування товарів 1983 року (далі – ГС) та подальших змін до неї.

Стаття 29 Скасування ввізного мита

1. Кожна Сторона зменшує або скасовує ввізне мито на товари, що походять з іншої Сторони, відповідно до Графіків, встановлених у Додатку I-A до цієї Угоди (далі – Графіки).

Без шкоди для першого підпункту для одягу та інших виробів, що були у використанні та які класифікуються за кодом УКТЗЕД 6309 00 00, Україна скасує ввізне мито відповідно до умов, встановлених у Додатку I-B до цієї Угоди.

2. Для кожного товару базова ставка ввізного мита, стосовно якої повинно застосовуватися поступове зменшення відповідно до пункту 1 цієї статті, зазначається у Додатку I до цієї Угоди.

3. Якщо у будь-який момент після дати набрання чинності цією Угодою будь-яка Сторона зменшує ставку ввізного мита, яка застосовується у рамках режиму найбільшого сприяння (далі – РНС), така ставка ввізного мита має застосовуватися як базова ставка, якщо і доки вона буде нижчою ставки мита, розрахованої відповідно до Графіку цієї Сторони.

4. Через 5 років після набрання цією Угодою чинності Сторони можуть на запит будь-якої Сторони провести консультації між собою з метою розгляду прискорення та розширення сфери скасування ввізного мита у торгівлі між ними. Рішення, прийняте на засіданні Комітету асоціації з питань торгівлі, як це визначено статтею 465 цієї Угоди (далі – Комітет з питань торгівлі), про прискорення або скасування ввізного мита на товари замінює будь-яку ставку мита або перехідний період, визначені Графіками для цих товарів.

Стаття 30 Статус-кво

Жодна Сторона не може збільшити існуюче мито або схвалити справляння будь-якого нового мита на товар, що походить з іншої Сторони. Це не виключає, що будь-яка із Сторін може:

а) підвищити мито до рівня, встановленого в її Графіку, після скорочення в односторонньому порядку; або

б) зберігати в силі або збільшити ввізне мито, яке дозволено згідно з рішенням Органу вирішення спорів (далі – ОВС) Світової організації торгівлі (далі – СОТ).

Стаття 31 Вивізне (експортне) мито

1. Сторони не повинні запроваджувати або зберігати в силі будь-які мита, податки або будь-які інші заходи еквівалентної дії, що накладаються на вивезення товарів або запроваджується у зв'язку з вивезенням товарів на іншу територію.

2. Існуючі мита або заходи еквівалентної дії, які застосовуються в Україні, як зазначено у Додатку I-C до цієї Угоди, повинні поступово анулюватися протягом перехідного періоду відповідно до Графіку, включеного до Додатку I-C до цієї Угоди. У разі внесення змін до митного законодавства України зобов'язання, взяті відповідно до Графіку, що міститься у Додатку I-C до цієї Угоди, залишатимуться чинними на основі відповідності опису товарів. Україна може застосовувати спеціальні заходи щодо вивізного (експортного) мита на умовах, визначених у Додатку I-D до цієї Угоди. Дія таких спеціальних заходів закінчиться наприкінці періоду, встановленого для такого товару у Додатку I-D до цієї Угоди.

Стаття 32

Експортні субсидії та заходи еквівалентної дії

1. Після набрання чинності цією Угодою жодна Сторона не повинна зберігати в силі, запроваджувати або відновлювати експортні субсидії або інші заходи еквівалентної дії щодо сільськогосподарських товарів, призначених для продажу на території іншої Сторони.

2. Для цілей цієї статті термін «експортні субсидії» має таке саме значення, як і у статті 1(е) Угоди про сільське господарство, що міститься у Додатку 1А до Угоди СОТ (далі – Угода про сільське господарство), включаючи будь-які поправки до цієї статті цієї Угоди про сільське господарство.

Стаття 33

Збори та інші платежі

Кожна Сторона забезпечує, відповідно до Статті VIII ГАТТ 1994 та її приміток щодо тлумачення, щоб всі збори й платежі будь-якого характеру, крім мита або інших заходів, зазначених у статті 27 цієї Угоди, що справляються у разі імпорту або експорту товарів або у зв'язку з таким імпортом або експортом, обмежувалися сумою приблизної вартості наданих послуг та не становили непрямий захист національних товарів або оподаткування імпорту або експорту з фіскальною метою.

Частина 3
Нетарифні заходи

Стаття 34
Національний режим

Кожна Сторона надає національний режим товарам іншої Сторони відповідно до Статті III ГАТТ 1994, зокрема її приміток щодо тлумачення. Із цією метою Статтю III ГАТТ 1994 та її примітки щодо тлумачення включено до цієї Угоди, і вони є її невід'ємною частиною.

Стаття 35
Обмеження експорту або імпорту

Жодна Сторона не повинна запроваджувати або зберігати в силі будь-які заборони чи обмеження або заходи еквівалентної дії щодо імпорту будь-якого товару іншої Сторони або експорту чи продажу для експорту будь-якого товару, призначеного для території іншої Сторони, за винятком випадків, передбачених в цій Угоді або відповідно до Статті XI ГАТТ 1994 та її приміток щодо тлумачення. Із цією метою Статтю XI ГАТТ 1994 та її примітки щодо тлумачення включено до цієї Угоди, і вони є її невід'ємною частиною.

Частина 4
Специфічні положення щодо товарів

Стаття 36
Загальні винятки

Ніщо в цій Угоді не повинно тлумачитися як таке, що перешкоджає вжиттю або застосуванню будь-якою Стороною заходів згідно зі Статтями XX та XXI ГАТТ 1994 та їх примітками щодо тлумачення, які включено до цієї Угоди і є її невід'ємною частиною.

Частина 5

Адміністративне співробітництво та співробітництво з третіми країнами

Стаття 37

Спеціальні положення щодо адміністративного співробітництва

1. Сторони домовились, що адміністративне співробітництво є важливим для реалізації та контролю преференційного режиму, наданого відповідно до цієї Глави, та підкреслюють свої зобов'язання боротися з незаконними діями та шахрайством в митних питаннях, пов'язаних з імпортом, експортом, транзитом товарів та їх розміщенням під будь-яким іншим митним режимом або процедурою, зокрема заходи заборони, обмеження або контролю.
2. Якщо Сторона на основі об'єктивно задокументованої інформації відчуває неспроможність забезпечити адміністративне співробітництво та/або відчуває існування незаконних дій або шахрайства іншої Сторони відповідно до цієї Глави, заінтересована Сторона може тимчасово призупинити дію відповідного преференційного режиму для відповідного товару (товарів) згідно із цією статтею.
3. Для цілей цієї статті неспроможність забезпечити адміністративне співробітництво при розслідуванні митних правопорушень або шахрайства, *inter alia*, означає:
  - a) неодноразова неспроможність дотримуватися зобов'язань щодо перевірки статусу походження відповідного товару (товарів);
  - b) неодноразова відмова або надмірна затримка у виконанні та/або повідомленні про результати послідовної перевірки підтвердження походження;
  - c) неодноразова відмова або надмірна затримка в отриманні дозволу на проведення місій адміністративного співробітництва для перевірки автентичності документів або точності інформації, що стосується надання преференційного режиму, про який йдеться.Для цілей цієї статті виявлення правопорушень або шахрайства може бути здійснено, *inter alia*, коли відбувається швидке зростання без достатнього пояснення обсягу імпорту товарів, який перевищує звичайний рівень виробництва та експортний потенціал іншої Сторони, що пов'язано з об'єктивною інформацією стосовно правопорушень або шахрайства.
4. Застосування тимчасового призупинення залежить від таких умов:
  - a) Сторона, яка виявила на основі об'єктивної інформації неспроможність забезпечити адміністративне співробітництво та/або правопорушення чи шахрайство з боку іншої Сторони, повідомляє без надмірної затримки Комітету з питань торгівлі про свої дані разом з об'єктивною інформацією та вступає в консультації в рамках Комітету з питань торгівлі, ґрунтуючись на всій необхідній інформації та об'єктивних даних з метою досягнення рішення, прийнятого для обох Сторін. Протягом вищезазначених консультацій товар (товари), про який (які) йдеться, буде користуватися преференційним режимом;
  - b) Якщо Сторони провели консультації в рамках Комітету з питань торгівлі відповідно до підпункту (a) та не змогли домовитися про прийнятне рішення протягом трьох місяців після першого засідання Комітету з питань торгівлі, заінтересована Сторона може тимчасово призупинити дію відповідного преференційного режиму на товар (товари), про який (які) йдеться. Про тимчасове призупинення необхідно повідомляти Комітету з питань торгівлі без невиправданої затримки;
  - c) Тимчасове призупинення відповідно до цієї статті будуть обмежені до того часу, який буде необхідний для захисту фінансових інтересів заінтересованої Сторони. Кожне тимчасове призупинення не повинно перевищувати шість місяців. Водночас, тимчасове

призупинення може бути поновлено. Про тимчасові призупинення після їх прийняття необхідно невідкладно повідомляти Комітету з питань торгівлі. Вони будуть предметом періодичних консультацій у рамках Комітету з питань торгівлі, особливо з метою їх завершення, як тільки зникнуть умови для їх застосування.

5. Одночасно з повідомленням Комітету з питань торгівлі згідно з підпунктом 4(а) цієї статті заінтересована Сторона повинна опублікувати повідомлення імпортерам у своїх джерелах офіційної інформації. Повідомлення імпортерам повинно зазначати товар, про який ідеться, стосовно якого виявлена на основі об'єктивної інформації неспроможність забезпечити адміністративне співробітництво та/або призупинення правопорушення чи шахрайства.

Стаття 38

Виправлення адміністративних помилок

У разі помилки з боку компетентних органів під час належного менеджменту преференційної системи експорту і, зокрема, під час застосування положень Протоколу до цієї Угоди «Щодо визначення концепції «походження товарів» і методів адміністративного співробітництва», коли така помилка призводить до наслідків для ввізного мита, Сторона, яка стикається з такими наслідками, може звернутися із запитом до Комітету з питань торгівлі стосовно розгляду можливості прийняття будь-яких відповідних заходів для вирішення ситуації.

Стаття 39

Угоди з іншими країнами

1. Ця Угода не перешкоджає збереженню або встановленню митних союзів, зон вільної торгівлі або домовленостям про прикордонну торгівлю, за винятком тих випадків, коли вони вступають у конфлікт з торговельними домовленостями, передбаченими цією Угодою.

2. Консультації між Сторонами відбуваються в рамках Комітету з питань торгівлі стосовно угод, що встановлюють митні союзи, зони вільної торгівлі або домовленості про прикордонну торгівлю та, у разі необхідності, інших основних питань, що стосуються їх відповідної торговельної політики з третіми країнами. Зокрема, у разі третьої країни, що приєднується до Європейського Союзу, такі консультації відбуваються з метою забезпечення прийняття до уваги взаємних інтересів України та Сторони ЄС, як викладено в цій Угоді.

Глава 2

Засоби захисту торгівлі

Частина 1

Глобальні спеціальні заходи

Стаття 40

Загальні положення

1. Сторони підтверджують свої права та зобов'язання, передбачені Статтею XIX ГАТТ 1994 та Угодою про спеціальні заходи, що міститься у Додатку 1А до Угоди СОТ (далі – Угода про спеціальні заходи). Сторона ЄС залишає за собою свої права та зобов'язання, передбачені статтею 5 Угоди про сільське господарство, що міститься у

Додатку 1А до Угоди СОТ (далі – Угода про сільське господарство), крім торгівлі сільськогосподарськими товарами, на яку поширюється преференційний режим, передбачений цією Угодою.

2. Преференційні правила походження, запроваджені згідно з Главою 1 («Національний режим та доступ до ринків товарів») Розділу IV цієї Угоди, не застосовуються до цієї Частини.

Стаття 41 Прозорість

1. Сторона, яка порушує розслідування, має повідомити про це іншій Стороні шляхом надіслання їй офіційного повідомлення за умови, що остання має суттєвий економічний інтерес.

2. Для цілей цієї статті Сторона буде вважатися такою, що має суттєвий економічний інтерес, тоді, коли вона належить до п'яти найбільших постачальників імпортованого товару протягом останнього трьохрічного строку, визначених або за обсягом, або у вартісному вираженні.

3. Незважаючи на статтю 40 цієї Угоди та із дотриманням статті 3(2) Угоди про спеціальні заходи, на запит іншої Сторони Сторона, яка порушує спеціальне розслідування або планує застосувати спеціальні заходи, зобов'язана невідкладно надати письмові повідомлення про всю відповідну інформацію, яка стала підставою для порушення розслідування або для застосування спеціальних заходів, зокрема, якщо це доцільно, попередні висновки, а також остаточні висновки розслідування, та надати іншій Стороні можливість проведення консультацій.

Стаття 42
Застосування заходів

1. У разі застосування спеціальних заходів Сторони намагаються вжити їх у такий спосіб, який матиме найменший вплив на їхню двосторонню торгівлю.

2. Для цілей пункту 1 цієї статті, якщо одна Сторона вважає, що правові умови для застосування остаточних спеціальних заходів виконані, ця Сторона, яка планує вжити таких заходів, має повідомити про це іншій Стороні та надати їй можливість провести двосторонні консультації. Якщо взаємоприйняттого рішення не було досягнуто протягом 30 днів після такого повідомлення, Сторона-імпортер може вжити необхідних заходів для вирішення проблеми.

Стаття 43
Країна, що розвивається

У тій мірі, в якій Україна визнається країною, що розвивається³, для цілей статті 9 Угоди про спеціальні заходи, на неї не поширюватимуться жодні спеціальні заходи, які застосовуються Стороною ЄС, за умови виконання умов, визначених у статті 9 цієї Угоди.

Частина 2
Спеціальні заходи щодо легкових автомобілів

Стаття 44
Спеціальні заходи щодо легкових автомобілів

1. Україна може застосовувати спеціальні заходи у формі вищої ставки ввізного мита до легкових автомобілів, що походять⁴ зі Сторони ЄС, які класифікуються за товарною позицією 8703 (далі – товар), як це визначено у статті 45 цієї Угоди, згідно з положеннями цієї Частини, якщо виконані кожна з таких умов:

а) якщо в результаті зниження або скасування мита відповідно до цієї Угоди товар імпортується на територію України у таких більших обсягах в абсолютних величинах або стосовно національного виробництва та за таких умов, за яких заподіюється значна шкода національній промисловості, що виробляє подібний товар;

б) якщо сукупний обсяг (в одиницях)⁵ імпорту товару протягом будь-якого року досягає граничного обсягу, визначеного у Графіку, включеному до Додатка II до цієї Угоди; та

с) якщо сукупний обсяг імпорту товару в Україну (в одиницях)⁶ протягом останнього 12-місячного періоду, який закінчується не раніше ніж за місяць до того, як

---

³ Для цілей цієї статті для визначення країни як такої, що розвивається, мають братися до уваги списки, видані такими міжнародними організаціями, як Світовий банк, Організація економічного співробітництва і розвитку (далі – ОЕСР) або Міжнародний валютний фонд (далі – МВФ) тощо.

⁴ Відповідно до визначення походження товару, зазначеного у Протоколі I цієї Угоди щодо визначення концепції «походження товарів» і методів адміністративного співробітництва.

⁵ Згідно зі статистичною інформацією України стосовно обсягів імпорту легкових автомобілів (в одиницях), що походять зі Сторони ЄС, які класифікуються за товарною позицією 8703. Україна підтвердить цю статистичну інформацію шляхом верифікації сертифікату походження товару EUR 1 або рахунком-фактурою, виданим відповідно до процедури, визначеної положеннями Частини V Протоколу I щодо визначення концепції «походження товарів» і методів адміністративного співробітництва.

Україна запросить ЄС на консультації згідно з положеннями пункту 5 цієї статті, перевищить граничний обсяг, зазначений у Графіку України у Додатку II до цієї Угоди, всіх первинних реєстрацій⁷ легкових автомобілів в Україні за той самий період.

2. Мито, яке запроваджується згідно з положеннями пункту 1 цієї статті, не повинно перевищувати меншого з мит, які застосовуються в рамках режиму найбільшого сприяння в день, що передує даті набрання Угодою чинності, або ставки ввізного мита, встановленого у Графіку України у Додатку II до цієї Угоди. Це мито може бути застосовано лише до імпорту протягом строку до закінчення цього року, як це визначено у Додатку II до цієї Угоди.

3. Незалежно від положень пункту 2 цієї статті мито, яке застосовується Україною згідно з пунктом 1 цієї статті, встановлюється відповідно до Графіку України, включеного до Додатка II цієї Угоди.

4. Будь-які поставки товарів, що є предметом для стягнення додаткового збору, які знаходились у дорозі відповідно до договору, укладеного до дати запровадження додаткового збору згідно з пунктами 1–3 цієї статті, не мають бути предметом для стягнення додаткового збору. Однак обсяг таких поставок буде зараховано до граничного обсягу імпорту цього товару на наступний рік з метою дотримання умов, викладених у пункті 1 цієї статті на цей рік.

5. Україна застосовує спеціальні заходи на засадах прозорості. Із цією метою Україна має якнайшвидше повідомляти Стороні ЄС у письмовій формі стосовно наміру застосувати такі заходи та надавати всю відповідну інформацію, зокрема обсяги (у кількісних одиницях) імпорту товару, а також загальні обсяги (у кількісних одиницях) імпорту легкових автомобілів з будь-якого напрямку та кількості первинних реєстрацій легкових автомобілів в Україні за період часу, зазначений у пункті 1 цієї статті. Україна має заздалегідь і якомога раніше до застосування заходів запросити Сторону ЄС на консультації для обговорення цієї інформації. Жодні заходи не застосовуються протягом 30 днів з дати пропозиції провести консультації.

6. Україна може застосувати спеціальні заходи тільки після проведення її компетентними органами розслідування відповідно до статей 3 та 4(2)(с) Угоди про спеціальні заходи і із цією метою статті 3 та 4(2)(с) Угоди про спеціальні заходи включено до цієї Угоди та є її невід'ємною частиною, *mutatis mutandis*. Таке розслідування повинно довести, що внаслідок скорочення розміру мита або його скасування відповідно до цієї Угоди товар імпортується на територію України у таких зростаючих обсягах (в абсолютних величинах або стосовно національного виробництва) та за таких умов заподіює значну шкоду національному товаровиробнику, що виробляє подібний товар.

7. Україна має негайно письмово повідомити Стороні ЄС про порушення розслідування, зазначеного в пункті 6 цієї статті.

---

⁶ Згідно зі статистичною інформацією України стосовно обсягів імпорту легкових автомобілів (в одиницях), походженням зі Сторони ЄС, які класифікуються за товарною позицією 8703. Україна підтвердить цю статистичну інформацію шляхом верифікації сертифікату походження товару EUR 1 або рахунком-фактурою, виданим відповідно до процедури, визначеної положеннями Частини V Протоколу I щодо визначення концепції «походження товарів» і методів адміністративного співробітництва.

⁷ Офіційна статистична інформація щодо «первинної реєстрації» в Україні всіх легкових автомобілів надана Державною автомобільною інспекцією України.

8. Протягом розслідування Україна повинна дотримуватись вимог статті 4(2)(a) і (b) Угоди про спеціальні заходи, і з цією метою статтю 4(2)(a) і (b) Угоди про спеціальні заходи включено до цієї Угоди та є її невід'ємною частиною, *mutatis mutandis*.

9. Відповідні фактори, пов'язані зі шкодою, визначеною у статті 4(2)(a) Угоди про спеціальні заходи, повинні бути оцінені протягом не менш ніж трьох послідовних 12-тимісячних періодів, тобто не менше трьох років у цілому.

10. У ході розслідування також мають бути оцінені всі відомі фактори, крім пільгового імпорту, здійсненого відповідно до цієї Угоди, які також можуть бути причиною заподіяння шкоди національній промисловості. Збільшення імпорту товару, що походить зі Сторони ЄС, не повинно розглядатися як результат скасування або скорочення мита, якщо імпорт з інших джерел також аналогічно збільшився в порівнянні з попередніми періодами.

11. Україна має письмово інформувати Сторону ЄС та всі заінтересовані сторони про результати та обґрунтовані висновки розслідування заздалегідь до початку консультацій, згаданих у пункті 5 цієї статті, з метою аналізу інформації, що впливає з розслідування та обміну думками про запропоновані заходи протягом консультації.

12. Україна має гарантувати, що статистична інформація стосовно легкових автомобілів, яка використовується як підстава для запровадження спеціальних заходів, є достовірною, адекватною та загальнодоступною на періодичній основі. Україна має без затримки надавати щомісячну статистичну інформацію щодо загальних обсягів (у кількісних одиницях) імпорту товару, загальних обсягів (в кількісних одиницях) імпорту легкових автомобілів з будь-яких джерел та щодо нових реєстрацій легкових автомобілів в Україні.

13. Незважаючи на положення пункту 1 цієї статті, протягом перехідного періоду положення пунктів 1(a) та 6–11 цієї статті не застосовуються.

14. Україна не застосовує спеціальні заходи відповідно до цієї Частини протягом першого року. Україна не застосовує та не зберігає в силі будь-які спеціальні заходи відповідно до цієї Частини та не проводить будь-яких розслідувань із цією метою після 15-го року.

15. Імплементация та реалізація положень цієї статті може бути предметом обговорення та перегляду в рамках Комітету з питань торгівлі.

Стаття 45 Визначення

Для цілей цієї Частини та Додатка II до цієї Угоди:

1. «товар» означає лише легкові автомобілі, що мають походження зі Сторони ЄС та які класифікуються за товарною позицією 8703 згідно з правилами походження, встановленими у Протоколі I до цієї Угоди щодо визначення концепції «походження товарів» і методів адміністративного співробітництва;

2. «значна шкода» розуміється згідно з положеннями статті 4(1) (a) Угоди про спеціальні заходи. Із цією метою цю статтю 4(1) (a) включено до цієї Угоди та вона є її невід'ємною частиною, *mutatis mutandis*;

3. «подібний товар» – ідентичний товар, тобто схожий за всіма характеристиками на товар, що є об'єктом розгляду, або, у разі відсутності цього товару, інший товар, що не є схожим за всіма характеристиками, але має показові ознаки, що є дуже подібними до характерних ознак товару, що є об'єктом розгляду;
4. «перехідний період» означає 10-тирічний період, який починається з дати набрання чинності цією Угодою. Перехідний період буде продовжено ще на три роки у разі, якщо до закінчення 10-го року Україна подасть на розгляд Комітету з питань торгівлі, створеного відповідно до статті 465 цієї Угоди, обґрунтований запит, а Комітет з питань торгівлі проведе його обговорення.
5. «перший рік» означає 12-тимісячний період, який починається з дати набрання чинності цією Угодою;
6. «другий рік» означає 12-тимісячний період, який починається з дати першої річниці набрання чинності цією Угодою;
7. «третій рік» означає 12-тимісячний період, який починається з дати другої річниці набрання чинності цією Угодою;
8. «четвертий рік» означає 12-тимісячний період, який починається з дати третьої річниці набрання чинності цією Угодою;
9. «п'ятий рік» означає 12-тимісячний період, який починається з дати четвертої річниці набрання чинності цією Угодою;
10. «шостий рік» означає 12-тимісячний період, який починається з дати п'ятої річниці набрання чинності цією Угодою;
11. «сьомий рік» означає 12-тимісячний період, який починається з дати шостої річниці набрання чинності цією Угодою;
12. «восьмий рік» означає 12-тимісячний період, який починається з дати сьомої річниці набрання чинності цією Угодою;
13. «дев'ятий рік» означає 12-тимісячний період, який починається з дати восьмої річниці набрання чинності цією Угодою;
14. «десятий рік» означає 12-тимісячний період, який починається з дати дев'ятої річниці набрання чинності цією Угодою;
15. «одинадцятий рік» означає 12-тимісячний період, який починається з дати десятої річниці набрання чинності цією Угодою;
16. «дванадцятий рік» означає 12-тимісячний період, який починається з дати одинадцятої річниці набрання чинності цією Угодою;
17. «тринадцятий рік» означає 12-тимісячний період, який починається з дати дванадцятої річниці набрання чинності цією Угодою;
18. «чотирнадцятий рік» означає 12-тимісячний період, який починається з дати тринадцятої річниці набрання чинності цією Угодою;

19. «п'ятнадцятий рік» означає 12-тимісячний період, який починається з дати чотирнадцятої річниці набрання чинності цією Угодою;

Частина 3
Принцип одночасного незастосування

Стаття 45 bis
Принцип одночасного незастосування

Жодна зі Сторін не може застосовувати одночасно до одного і того самого товару:

- а) спеціальні заходи, передбачені Частиною 2 «Спеціальні заходи щодо легкових автомобілів» цієї Глави; та
- б) заходи, передбачені Статтею XIX ГАТТ 1994 та Угодою про спеціальні заходи.

Частина 4
Антидемпінгові та компенсаційні заходи

Стаття 46
Загальні положення

1. Сторони підтверджують свої права та обов'язки відповідно до Статті VI ГАТТ 1994, Угоди про застосування Статті VI ГАТТ 1994, що міститься у Додатку 1А до Угоди СОТ (далі – Антидемпінгова угода СОТ – АДУ СОТ), та Угоди про субсидії та компенсаційні заходи, що міститься у Додатку 1А до Угоди СОТ (далі – Антисубсидійна угода СОТ – АСУ СОТ).
2. Преференційні правила походження, встановлені згідно з Главою 1 («Національний режим та доступ товарів на ринки») Розділу IV цієї Угоди, не застосовуються до цієї Частини.

Стаття 47 Прозорість

1. Сторони домовилися, що антидемпінгові та компенсаційні заходи повинні застосовуватися у повній відповідності з вимогами, відповідно, АДУ СОТ та АСУ СОТ та повинні ґрунтуватися на справедливій та прозорій системі.
2. Після отримання компетентними органами Сторони належним чином задокументованої заяви про порушення антидемпінгового розслідування щодо імпорту з іншої Сторони та не пізніше ніж за 15 днів до порушення розслідування, перша Сторона зобов'язана подати письмове повідомлення іншій Стороні про отримання скарги.
3. Без шкоди для статті 6(5) АДУ СОТ та статті 12(4) АСУ СОТ Сторони повинні забезпечити відразу після застосування попередніх заходів, у разі необхідності, та до прийняття остаточного рішення розголошення повної та змістовної інформації про всі важливі факти та міркування, які становлять основу для прийняття рішення про застосування заходів. Інформація має бути подана у письмовій формі й так, щоб забезпечити заінтересованим сторонам достатній час для подання власних коментарів. Після надання останньої інформації заінтересованим сторонам необхідно надати щонайменше 10 днів для надання коментарів.
4. За умови, що це не створюватиме необґрунтованих затримок у проведенні розслідування та відповідатиме національному законодавству Сторін щодо проведення розслідувань, кожній заінтересованій стороні буде надана можливість висловити свою точку зору під час антидемпінгових та антисубсидійних розслідувань.

Стаття 48 Врахування національних інтересів

Антидемпінгові та компенсаційні заходи не можуть бути застосовані Стороною у випадках, коли на підставі інформації, яка була отримана в ході розслідування, можна чітко зробити висновок, що застосування таких заходів не відповідатиме національним інтересам. Висновок щодо відповідності національним інтересам необхідно робити з урахуванням усіх різноманітних інтересів в цілому, зокрема інтересів національної промисловості, користувачів, споживачів та імпортерів у тому обсязі, в якому вони забезпечили надання відповідної інформації органам, що проводять розслідування.

Стаття 49 Правило щодо меншого мита

Якщо одна зі Сторін приймає рішення застосувати попередні або остаточні антидемпінгові або компенсаційні мита, розмір ставки такого мита не повинен перевищувати демпінгову маржу або загальну суму нелегітимної субсидії, але має бути меншим ніж така маржа, якщо такий розмір ставки мита виявиться достатнім для запобігання шкоді, заподіяній національній промисловості.

Стаття 50 Застосування заходів та їх перегляд

1. Попередні антидемпінгові або компенсаційні заходи можуть бути застосовані Сторонами, тільки якщо попередньо був встановлений факт демпінгу або надання субсидій, що заподіює шкоду національній промисловості.
2. Перш ніж застосовувати остаточні антидемпінгові або компенсаційні мита, Сторони мають вивчити можливість застосування конструктивних засобів захисту, з належним урахуванням особливих обставин у кожному випадку. Без шкоди для відповідних положень національного законодавства кожної зі Сторін, Сторонам необхідно надавати перевагу ціновим зобов'язанням, у тому обсязі, в якому вони отримали адекватні пропозиції від експортерів, якщо прийняття цих пропозицій не вважається неможливим.
3. Після отримання від експортера обґрунтованого запиту переглянути чинні антидемпінгові або компенсаційні заходи, Сторона, яка застосувала такі заходи, повинна оперативно та об'єктивно розглянути цей запит та якнайшвидше поінформувати експортера про результати цього розгляду.

Частина 5
Консультації

Стаття 50 bis
Консультації

1. Будь-яка зі Сторін має у відповідь на запит іншої Сторони надати можливість проведення консультацій стосовно конкретних питань, що можуть виникнути у зв'язку із застосуванням засобів захисту торгівлі. Такі питання можуть стосуватися, серед іншого, застосованої методології обчислення демпінгової маржі, зокрема різні коригування, використання статистичних даних, зміни в імпорті, визначення розміру шкоди та застосування правила щодо меншого мита.
2. Консультації необхідно проводити якнайшвидше, зазвичай протягом 21 дня після подання такого запиту.
3. Консультації, передбачені цією Частиною, необхідно проводити у повній відповідності положенням статей 41 та 47 цієї Угоди.

Частина 6
Інституційні положення

Стаття 51
Діалог з питань засобів захисту торгівлі

1. Сторони домовились встановити на рівні експертів Діалог з питань засобів захисту торгівлі як форум з питань співробітництва у сфері засобів захисту торгівлі.
2. Діалог з питань засобів захисту торгівлі здійснюється з метою:
  - a) підвищення рівня знань та розуміння однією Стороною законів, політики та методів іншої Сторони стосовно засобів захисту торгівлі;
  - b) огляду виконання цієї Глави;
  - c) покращення співробітництва між компетентними органами Сторін, які відповідають за питання засобів захисту торгівлі;
  - d) обговорення міжнародного розвитку у сфері торговельного захисту;
  - e) співробітництва з будь-яких інших питань щодо засобів захисту торгівлі.
3. Засідання в рамках Діалогу з питань засобів захисту торгівлі відбуваються на ad hoc основі за запитом будь-якої зі Сторін. Порядок денний кожного такого засідання повинен бути заздалегідь спільно погодженим.

Частина 7
Вирішення спорів

Стаття 52
Вирішення спорів

1. Глава 14 («Вирішення спорів») Розділу IV цієї Угоди не поширюється на положення Части 1, 4, 5, 6 та 7 цієї Глави.

Глава 3
Технічні бар'єри у торгівлі

Стаття 53
Сфера застосування і визначення

1. Ця Глава застосовується до підготовки, адаптації та застосування технічних регламентів, стандартів і робіт з оцінки відповідності, які визначені в Угоді про технічні бар'єри у торгівлі, що міститься у Додатку 1А до Угоди СОТ (далі – Угода ТБТ СОТ), та можуть впливати на торгівлю товарами між Сторонами.

2. Незважаючи на пункт 1 цієї статті, ця Глава не застосовується до санітарних та фітосанітарних заходів, які визначені у Додатку А до Угоди про застосування санітарних та фітосанітарних заходів, що міститься у Додатку 1А до Угоди СОТ (далі – Угода СФЗ), і до закупівельних специфікацій, підготовлених органами влади для власних потреб виробництва чи споживання.

3. Для цілей цієї Глави необхідно застосовувати визначення Додатка І до Угоди ТБТ СОТ.

Стаття 54
Підтвердження Угоди ТБТ СОТ

Сторони підтверджують свої існуючі права та обов'язки стосовно одна одної в рамках Угоди ТБТ СОТ, яка відповідає цій Угоді та є її невід'ємною частиною.

Стаття 55
Технічне співробітництво

1. Сторони зміцнюють своє співробітництво у сфері технічного регулювання, стандартизації, ринкового нагляду, акредитації та робіт з оцінки відповідності з метою поглиблення взаєморозуміння відповідних систем та спрощення доступу до відповідних ринків. Із цією метою вони можуть започатковувати діалог з нормативно-правових питань як на горизонтальному, так і галузевому рівнях.

2. Під час співробітництва Сторони шукають шляхи визначення, розвитку та заохочення торгівлі, сприяючи ініціативам, що можуть включати, але не обмежуються таким:

a) посилення співробітництва з нормативно-правових питань шляхом обміну інформацією, досвідом і даними; наукове й технічне співробітництво з метою покращення якості їхніх технічних регламентів, стандартів, тестування, ринкового нагляду та акредитації, при цьому забезпечуючи ефективне використання нормативно-правових ресурсів;

b) стимулювання та заохочування співробітництва між їхніми відповідними організаціями, як державними, так і приватними, відповідальними за метрологічну діяльність, стандартизацію, тестування, ринковий нагляд, сертифікацію та акредитацію.

c) сприяння розвитку якісної інфраструктури систем стандартизації, метрології, акредитації, оцінки відповідності та ринкового нагляду в Україні;

d) підтримка участі України у роботі відповідних європейських організацій;

e) пошук шляхів подолання бар'єрів у торгівлі, що можуть виникнути;

f) координація позицій у міжнародній торгівлі та регуляторних організаціях, зокрема СОТ і Європейська економічна комісія Організації Об'єднаних Націй (далі – ЄЕК ООН).

Стаття 56

Зближення технічного регулювання, стандартів та оцінки відповідності

1. Україна вживає необхідних заходів з метою поступового досягнення відповідності з технічними регламентами ЄС та системами стандартизації, метрології, акредитації, робіт з оцінки відповідності та ринкового нагляду ЄС та зобов'язується дотримуватися принципів та практик, викладених в актуальних рішеннях та регламентах ЄС⁸.

2. Для досягнення цілей, визначених у пункті 1, Україна повинна відповідно до графіку Додатка III до цієї Угоди:

i) імплементувати відповідні положення *acquis* ЄС до свого законодавства;

ii) здійснити необхідні адміністративні та інституційні реформи, необхідні для виконання цієї Угоди відповідно до Угоди про оцінку відповідності та прийнятність промислових товарів (далі – Угода АСАА), зазначеної у статті 57 цієї Угоди;

iii) запровадити ефективну та прозору адміністративну систему, яка необхідна для імплементації цієї Глави.

---

⁸ Зокрема Рішення Європейського Парламенту і Ради №768/2008/ЄС від 9 липня 2008 року про загальну структуру (систему) маркетингу продукції та анулювання Рішення Ради № 93/465/ЄЕС та Регламент Європейського Парламенту і Ради №765/2008/ЄС від 9 липня 2008 року про встановлення вимог для акредитації і ринкового нагляду, що стосується торгівлі продукцією, та анулювання Регламенту (ЄЕС) №339/93.

3. Сторони повинні узгодити та дотримуватися графіку, визначеного у Додатку III до цієї Угоди.
4. Україна після набрання цією Угодою чинності повинна інформувати Сторону ЄС щодо виконання заходів відповідно до цієї статті з періодичністю один раз на рік. У випадках, коли дії, перелічені в графіку у Додатку III до цієї Угоди, не були імплементовані у відповідний термін, Україна має зазначити новий графік виконання таких дій.
5. Україна повинна утримуватися від внесення змін до горизонтального законодавства та законодавства з питань торгівлі в секторах, які зазначені у графіку Додатка III до цієї Угоди, крім як з метою поступового приведення законодавства у відповідність до *acquis* ЄС та дотримання такого приведення.
6. Україна інформує Сторону ЄС щодо таких змін у національному законодавстві.
7. Україна у повному обсязі забезпечує участь відповідних національних органів у європейських та міжнародних організаціях зі стандартизації, законодавчої та фундаментальної метрології, оцінки відповідності, у тому числі з акредитації, відповідно до сфери її діяльності та статусу членства у цих організаціях.
8. Україна поступово впроваджує звід Європейських стандартів (EN) як національні стандарти, зокрема гармонізовані європейські стандарти, добровільне застосування яких вважається таким, що відповідає вимогам законодавства, зазначеного у Додатку III до цієї Угоди. Одночасно з таким впровадженням Україна скасовує конфліктні національні стандарти, зокрема застосування міждержавних стандартів (GOST/ГОСТ), розроблених до 1992 року. Крім цього, Україна поступово вживатиме інших необхідних заходів щодо виконання умов набуття членства згідно з вимогами, що застосовуються до повноправних членів європейських організацій зі стандартизації.

Стаття 57

Угода про оцінку відповідності та прийнятність промислових товарів

1. Сторони домовились додати Угоду АСАА як Протокол до цієї Угоди, яка охоплює один або кілька секторів, що перелічені у Додатку III до цієї Угоди, після повного узгодження галузевого та горизонтального законодавства України, інституцій та стандартів з галузевим і горизонтальним законодавством, інституціями та стандартами ЄС.
2. Угода АСАА передбачатиме, що торгівля товарами між Сторонами в секторах, що охоплені цією Угодою, проводитиметься на тих самих умовах, які застосовуються в торгівлі товарами між державами-членами ЄС.
3. Після перевірки з боку Сторони ЄС та досягнення домовленості про стан узгодження відповідного технічного законодавства України, стандартів та інфраструктури Угода АСАА додається як Протокол до цієї Угоди за згодою між Сторонами відповідно до процедури внесення поправок до Угоди, яка охоплюватиме такі сектори зі списку в Додатку III до цієї Угоди, які повинні бути гармонізовані. Передбачається, що дія Угоди АСАА врешті-решт буде поширюватися на всі сектори, перелічені у Додатку III до цієї Угоди, відповідно до вищезгаданої процедури.
4. З моменту поширення дії Угоди АСАА на перелічені сектори Сторони за взаємною згодою та відповідно до процедури внесення змін до цієї Угоди зобов'язуються розглянути можливість розширення своєї сфери діяльності в інших галузях промисловості.
5. Доти, доки товари будуть охоплені Угодою АСАА, відповідне чинне законодавство Сторін повинно застосовуватися з урахуванням положень Угоди ТБТ СОТ.

Стаття 58 Маркування та етикетування

1. Без шкоди для статей 56 та 57 цієї Угоди стосовно технічних регламентів, що стосуються вимог етикетування або маркування, Сторони підтверджують принципи статті 2(2) Угоди ТБТ СОТ стосовно того, що такі вимоги не готуються, не приймаються або не застосовуються з метою створення зайвих перешкод у міжнародній торгівлі. Із цією метою такі вимоги етикетування чи маркування не повинні обмежувати торгівлю більше, ніж це потрібно для виконання законної мети, беручи до уваги ризики, які б виникли в результаті їх невиконання.

2. Зокрема, стосовно обов'язкового маркування чи етикетування товарів Сторони домовились про таке:

а) намагатися звести до мінімуму свої вимоги щодо маркування чи етикетування, крім тих, які вимагаються для адаптації асquis ЄС у цій сфері та маркування чи етикетування з метою захисту здоров'я, безпеки чи навколишнього середовища або для інших важливих потреб державної політики;

б) Сторона може визначити форму етикетування або маркування, але не може вимагати затвердження, реєстрації або сертифікації етикеток; та

с) Сторони зберігають за собою право вимагати, щоб інформація на етикетці або марках була зазначена певною мовою.

Глава 4 Санітарні та фітосанітарні заходи

Стаття 59 Мета

1. Метою цієї Глави є сприяння здійсненню торгівлі товарами, що охоплюються санітарними та фітосанітарними заходами між Сторонами, забезпечуючи при цьому охорону життя і здоров'я людей, тварин та рослин, шляхом:

а) забезпечення повної прозорості стосовно санітарних та фітосанітарних заходів, що застосовуються у торгівлі;

б) наближення законів України до законів ЄС;

с) визнання стану здоров'я тварин і рослин Сторін та застосування принципу регіоналізації;

д) встановлення механізму визнання еквівалентності стосовно санітарних та фітосанітарних заходів, що застосовуються Сторонами;

е) подальшого впровадження принципів Угоди СФЗ;

ф) встановлення механізмів та процедур щодо сприяння торгівлі; та

г) покращення взаємозв'язку та співробітництва між Сторонами з питань санітарних та фітосанітарних заходів.

2. Ця Глава також має на меті досягнення взаємного розуміння між Сторонами стосовно стандартів утримання та поводження з тваринами.

Стаття 60
Багатосторонні зобов'язання

Сторони підтверджують свої права та обов'язки, взяті відповідно до Угоди СФЗ.

Стаття 61
Сфера застосування

Ця Глава застосовується до всіх санітарних та фітосанітарних заходів Сторони, які можуть прямо чи опосередковано вплинути на здійснення торгівлі між Сторонами, зокрема заходів, зазначених у Додатку IV до цієї Угоди.

Стаття 62
Терміни

Для цілей цієї Глави застосовуються такі терміни:

1. «санітарні та фітосанітарні заходи» означають заходи, визначені у пункті 1 Додатка А до Угоди СФЗ, які підпадають під дію цієї Глави.
2. «тварини» означають наземних та водних тварин відповідно до визначень, викладених у Кодексі здоров'я наземних тварин або Кодексі здоров'я водних тварин Міжнародного епізоотичного бюро (далі – МЕБ);
3. «продукти тваринного походження» означають продукти тваринного походження, зокрема продукти водних тварин, відповідно до визначень, викладених у Кодексі здоров'я наземних тварин та Кодексі здоров'я водних тварин МЕБ;
4. «субпродукти тваринного походження, не призначені для споживання людиною» означають продукти тваринного походження, зазначені у частині 2 (II) Додатка IV-А до цієї Угоди;
5. «рослини» означають живі рослини та їхні частини, зокрема насіння:
  - a) плоди у ботанічному розумінні, крім тих, що зберігаються із застосуванням глибокої заморозки;
  - b) овочі, крім тих, що зберігаються із застосуванням глибокої заморозки;
  - c) бульби, бульбо-цибулини, цибулини, кореневища;
  - d) зрізані квіти;
  - e) гілки з листям;
  - f) зрізані дерева з листям
  - g) культури рослинних тканин;
  - h) листя, окремі листки;
  - i) живий пилок; та
  - j) бруньки, живці та пагони.
6. «продукти рослинного походження» означають продукти рослинного походження, що не були оброблені або пройшли легку підготовку до тієї межі, коли вони не є рослинами, включеними у частину 3 Додатка IV-А до цієї Угоди;
7. «насіння» означає насіння у ботанічному розумінні, що призначене для висадження;

8. «шкідники (шкідливі організми)» означають будь-які види, штами або біотипи рослин, тварин або патогенних агентів, шкідливих для рослин або продуктів рослинного походження;
9. «захищені зони» означають, у випадку Сторони ЄС, зони за змістом статті 2 (1)(h) Директиви Ради 2000/29/ЄС від 8 травня 2000 року про захисні заходи проти введення до Співтовариства організмів шкідливих для рослин або рослинних продуктів і проти їх розповсюдження в межах Співтовариства або будь-яке наступне положення (далі – Директива 2000/29/ЄС);
10. «хвороби тварин» означають клінічний або патологічний прояв інфекції в організмі тварин;
11. «хвороби аквакультури» означають клінічне або неклінічне інфікування одним або декількома етіологічними агентами збудника хвороб, визначених у Кодексі здоров'я водних тварин МЕБ;
12. «інфекція у тварини» означає стан, при якому тварини є носіями інфекційних агентів з наявністю клінічного чи патологічного вираження інфекції або без такого вираження;
13. «стандарти утримання та поводження з тваринами» означають стандарти щодо захисту тварин, які розроблені та застосовуються Сторонами та належним чином відповідають стандартам МЕБ і підпадають під дію цієї Угоди;
14. «належний рівень санітарного та фітосанітарного захисту» означає належний рівень санітарного та фітосанітарного захисту, який визначено у пункті 5 Додатка А до Угоди СФЗ;
15. «регіон» у контексті здоров'я тварин означає зону чи регіон згідно з визначенням Кодексу здоров'я наземних тварин МЕБ, а в контексті аквакультур – згідно з визначенням Міжнародного кодексу здоров'я тварин та водних тварин МЕБ, виходячи з розуміння, що визначення території Сторони ЄС має ґрунтуватися на визнанні Сторони ЄС як єдиного цілого;
16. «зона, вільна від шкідників» означає зону, в якій окремий шкідник відсутній, що підтверджено науковими даними, та в якій, якщо це потрібно, такий стан офіційно підтримується;
17. «регіоналізація» означає концепцію регіоналізації, як зазначено у статті 6 Угоди СФЗ;
18. «партія» означає кількість продуктів одного і того самого типу, що супроводжуються одним і тим самим офіційним сертифікатом або документом, перевезені одним і тим самим видом транспорту, належать одному і тому самому одержувачу та походять з однієї і тієї самої країни-експортера або частини такої країни. Партія може складатися з одного або декількох лотів;
19. «партія рослин або рослинних продуктів» означає кількість рослин, рослинних продуктів та/або інших продуктів, що транспортуються з однієї країни до іншої та супроводжуються, якщо це необхідно, одним і тим самим офіційним фітосанітарним сертифікатом (Партія може складатися із одного або декількох товарів або лотів);

20. «лот» означає кількість одиниці одного товару, що ідентифікуються за однорідністю їхнього складу та походження і формують партію вантажу;
21. «еквівалентність задля цілей торгівлі» (далі – еквівалентність) означає ситуацію, коли Сторона-імпортер приймає санітарні або фітосанітарні заходи, що застосовуються у Стороні-експортері, як еквівалент, навіть у випадку, якщо вони відрізняються від її власних, якщо Сторона-експортер об'єктивно демонструє Стороні-імпортеру, що її заходи досягають відповідного рівня санітарного та фітосанітарного захисту Сторони-імпортера;
22. «сектор» означає виробництво або торговельну структуру стосовно продукту або категорії продукту у Сторони;
23. «підсектор» означає добре визначену та контрольовану частину сектору;
24. «товар» означає тварин або рослин чи їхні категорії або специфічні продукти та інші об'єкти, які переміщуються у торговельних або інших цілях, зокрема ті, які визначені у пунктах 2–7 цієї статті;
25. «попереднє схвалення імпорту» означає попереднє офіційне схвалення, здійснене компетентними органами Сторони-імпортера, адресоване окремому імпортеру як умова для здійснення імпорту однієї партії або декількох партій товарів зі Сторони-експортера, в рамках цієї Угоди;
26. «робочі дні» означає робочі дні, за винятком суботи та неділі й офіційних свят однієї зі Сторін;
27. «інспекція» означає перевірку будь-якого аспекту, що стосується кормів, продуктів харчування, здоров'я тварин і утримання та поводження з тваринами для того, щоб підтвердити, що такі аспекти відповідають вимогам законодавства щодо кормів та продуктів харчування та правилам стосовно здоров'я та утримання і поводження з тваринами;
28. «інспекція рослин» означає офіційний візуальний огляд та аналіз рослин, продуктів рослинного походження або інших об'єктів, що регулюються цією Угодою, для визначення наявності шкідників та/або визначення дотримання фітосанітарних правил;
29. «верифікація» означає перевірку шляхом вивчення та розгляду об'єктивної інформації щодо того, чи були виконані необхідні вимоги.

Стаття 63 Компетентні органи

Сторони повідомляють одна одній про структуру, організацію та розподіл повноважень між їхніми компетентними органами під час першого засідання Підкомітету з управління санітарними та фітосанітарними заходами (далі – Підкомітет з управління СФЗ), як це визначено статтею 74 цієї Угоди. Сторони інформують одна одну про будь-які зміни, що стосуються таких компетентних органів, зокрема контактні пункти.

Стаття 64 Нормативно-правове наближення

1. Україна має наблизити своє законодавство про санітарні та фітосанітарні заходи щодо охорони тварин до законодавства ЄС, як це визначено у Додатку V до цієї Угоди.
2. Сторони співробітничать з питань наближення законодавства та можливостей підвищення потенціалу.
3. Підкомітет з управління СФЗ регулярно проводить моніторинг імплементації процесу наближення, передбаченого у Додатку V до цієї Угоди, щоб надавати рекомендації щодо заходів з наближення.
4. Не пізніше ніж протягом трьох місяців після набрання чинності цією Угодою Україна надасть Підкомітету з управління СФЗ комплексну стратегію стосовно імплементації цієї Глави, поділену на пріоритетні сектори, що стосуються заходів, визначених у Додатку IV-A, Додатку IV-B та Додатку IV-C до цієї Угоди, спрямованих на сприяння торгівлі певним видом товарів чи групою товарів. Ця стратегія слугує довідковим документом для імплементації цієї Глави і буде додана до Додатка V до цієї Угоди⁹.

---

⁹ Стосовно генетично модифікованих організмів (далі – ГМО) комплексна стратегія включає також графік наближення законодавства України щодо ГМО до актів законодавства ЄС, зазначених у Додатку XXIX до Глави 6 Розділу V («Економічне та секторальне співробітництво»).

Стаття 65

Визнання для цілей торгівлі стану здоров'я тварин та статусу шкідників і регіональних умов

А. Визнання статусу стосовно хвороб тварин, інфекцій тварин та шкідників.

1. Стосовно хвороб тварин, інфекцій тварин (зокрема зоонози), застосовуються такі положення:

а) Сторона-імпортер визнає для цілей торгівлі стан здоров'я тварин Сторони-експортера та її регіонів, що визначений Стороною-експортером, відповідно до частини А Додатка VII до цієї Угоди, стосовно хвороб тварин, визначених у Додатку VI-A до цієї Угоди;

б) У випадку, коли Сторона вважає, що вона має стосовно своєї території або частини території особливий статус стосовно специфічних хвороб тварин, крім тих, що перелічені у Додатку VI-A до цієї Угоди, вона може подати запит про визнання такого статусу відповідно до критеріїв, викладених у частині С Додатка VII до цієї Угоди. Сторона-імпортер може запросити гарантії стосовно імпорту живих тварин та продуктів тваринного походження, що відповідають погодженому статусу Сторін;

в) Статус території чи регіонів або статус секторів чи підсекторів Сторін, що стосується розповсюдженості або сфери впливу хвороб тварин, крім тих, що перелічені у Додатку VI-A до цієї Угоди, чи інфекцій тварин та/або відповідного ризику, за необхідності, як визначено МЕБ, є взятим Сторонами за основу у торгівлі між ними. Сторона-імпортер може, за необхідності, подати запит про надання гарантій стосовно імпорту живих тварин та продуктів тваринного походження, що відповідають погодженому статусу, відповідно до рекомендацій МЕБ.

г) Без шкоди для положень статей 67, 69 та 73 цієї Угоди та крім випадків, коли Сторона-імпортер висуває чіткі заперечення чи вимагає додаткову або супровідну інформацію чи консультації та/або верифікацію, кожна Сторона має, без невиправданої затримки, застосувати законодавчі та адміністративні заходи задля дозволу на проведення торгівлі, на підставі підпунктів (а), (б) та (в) цього пункту.

2. Стосовно шкідників застосовуються такі положення:

а) Сторони визнають для цілей торгівлі їхній статус шкідників стосовно шкідників, визначених у Додатку VI-B до цієї Угоди;

б) Без шкоди для положень статей 67, 69 та 73 цієї Угоди та крім випадків, коли Сторона-імпортер висуває чіткі заперечення чи вимагає додаткову або супровідну інформацію чи консультації та/або верифікацію, кожна Сторона має, без невиправданої затримки, застосувати законодавчі та адміністративні заходи задля дозволу на проведення торгівлі, на підставі підпункту (а) цього пункту.

В. Визнання регіоналізації/зонування, зон, вільних від шкідників, та захищених зон.

3. Сторони визнають загальну концепцію регіоналізації та зон, вільних від шкідників, визначених відповідно до Міжнародної конвенції про захист рослин 1997 року Продовольчої та сільськогосподарської організації ООН та міжнародних стандартів для фітосанітарних заходів (далі – МСФЗ), і захищених зон відповідно до Директиви 2000/29/ЄС, які вони узгодили між собою з метою здійснення торгівлі між ними;

4. Сторони визнають, що рішення щодо регіоналізації стосовно хвороб тварин та риб, перелічених у Додатку VI-A до цієї Угоди, та шкідників, перелічених у Додатку VI-B до цієї Угоди, мають прийматися відповідно до положень частин А та В Додатка VII до цієї Угоди.

5. а) Стосовно хвороб тварин та відповідно до статті 67 цієї Угоди Сторона-експортер, що потребує визнання її рішень з регіоналізації Стороною-імпортером, має повідомити про свої заходи разом з наданням розгорнутих пояснень та супровідної документації стосовно її визначень та рішень. Без шкоди для положень статті 68 цієї

Угоди та крім випадків, коли Сторона-імпортер висуває чіткі заперечення чи вимагає додаткову або супровідну інформацію чи консультації та/або верифікацію протягом 15 робочих днів з дати отримання повідомлення, рішення з регіоналізації, про яке повідомлено таким чином, вважається прийнятим;

b) Консультації, зазначені у підпункті (a) цього пункту, відбуваються відповідно до статті 68(3) цієї Угоди. Сторона-імпортер оцінює додаткову інформацію протягом 15 робочих днів з дати отримання такої додаткової інформації. Верифікація, зазначена в підпункті (a), має здійснюватися відповідно до статті 71 цієї Угоди протягом 25 робочих днів з дати отримання запиту щодо такої верифікації.

6. a) Стосовно шкідників кожна Сторона гарантує, що при здійсненні торгівлі рослинами, продуктами рослинного походження та іншим товаром береться до уваги статус шкідників у регіоні, визнаному іншою Стороною захищеною зоною або зоною, вільною від шкідників. Сторона, що потребує визнання своєї зони вільною від шкідників від іншої Сторони, повідомляє про свої заходи і, якщо це необхідно, надає вичерпні пояснення та допоміжні матеріали для її запровадження та підтримання, як це зазначено у відповідних МСФЗ, які Сторони вважають доцільними. Без шкоди для положень статті 73 цієї Угоди та крім випадків, коли Сторона-імпортер висуває чіткі заперечення чи вимагає додаткову або супровідну інформацію чи консультації та/або верифікацію протягом трьох місяців з дати отримання повідомлення, рішення з регіоналізації щодо встановлення зони, вільної від шкідників, вважається прийнятим;

b) Консультації, зазначені у підпункті (a) цього пункту, проводяться відповідно до статті 68(3) цієї Угоди. Сторона-імпортер оцінює додаткову інформацію протягом трьох місяців з дати отримання такої додаткової інформації. Верифікація, зазначена у підпункті (a) цього пункту, має здійснюватися відповідно до статті 71 цієї Угоди протягом 12 місяців з дати отримання запиту щодо такої верифікації, беручи до уваги біологічні властивості відповідних шкідників та сільськогосподарських культур.

7. Після завершення процедур, описаних у пунктах 4–6 цієї статті, та без шкоди для положень статті 73 цієї Угоди кожна Сторона має без невиправданої затримки застосувати законодавчі та адміністративні заходи задля дозволу на проведення торгівлі на цій основі.

C. Компартменталізація

Сторони зобов'язуються брати участь в подальших дискусіях з метою реалізації принципу компартменталізації, зазначеного у Додатку XIV до цієї Угоди.

Стаття 66
Визначення еквівалентності

1. Еквівалентність може бути визнана щодо:
  - a) індивідуальних заходів; або
  - b) групи заходів; або
  - c) системи, яка застосовується до сектору, підсектору, товару або групи товарів.

2. При визначенні еквівалентності Сторони мають дотримуватися процесу, описаного в пункті 3 цієї статті. Такий процес має включати об'єктивну демонстрацію еквівалентності Стороною-експортером та об'єктивну оцінку такої демонстрації Стороною-імпортером. Це може включати інспектування або верифікацію.

3. На запит Сторони-експортера стосовно визнання еквівалентності, як це визначено у пункті 1 цієї статті, Сторони повинні без затримок і не пізніше ніж через три місяці після отримання Стороною-імпортером такого запиту порушити процес консультацій, що включає кроки, описані у Додатку IX до цієї Угоди. Однак у випадку отримання декількох запитів від Сторони-експортера Сторони, на запит Сторони-імпортера, мають узгодити у рамках Підкомітету з управління СФЗ, зазначеного у статті 74 цієї Угоди, календарний план, згідно з яким вони мають порушити та провести процес, описаний у цьому пункті.

4. Коли наближення законодавства досягається в результаті моніторингу згідно зі статтею 64(3) цієї Угоди, це розглядається як запит України щодо порушення процесу визнання еквівалентності відповідних заходів, як зазначено у пункті 3 цієї статті.

5. Крім випадків, коли Сторони домовилися про інше, Сторона-імпортер завершує оцінювання еквівалентності відповідно до пункту 3 цієї статті протягом 360 днів з дати отримання від Сторони-експортера запиту, включаючи досє, яке підтверджує еквівалентність, крім випадків, що стосуються сезонних культур, коли затримка у оцінюванні виправдана з метою дозволу здійснити верифікацію у період зростання сезонних культур.

6. Сторона-імпортер, за необхідності, визначає еквівалентність щодо рослин, продуктів рослинного походження та інших об'єктів регулювання відповідно до МСФЗ.

7. Сторона-імпортер може відхилити або призупинити еквівалентність на основі внесення змін будь-якою зі Сторін до заходів, що впливають на еквівалентність, за умови, що були дотримані такі процедури:
  - a) відповідно до статті 67(2) цієї Угоди Сторона-експортер повідомляє Стороні-імпортеру стосовно будь-якої пропозиції про внесення змін до її заходів, щодо яких визнається еквівалентність заходів та ймовірні наслідки запропонованих заходів стосовно еквівалентності, що була визнана. Протягом 30 робочих днів з дати отримання такої інформації Сторона-імпортер повідомляє Стороні-експортеру про те, чи буде еквівалентність і в подальшому визнаватися на основі запропонованих заходів;
  - b) відповідно до статті 67(2) цієї Угоди Сторона-імпортер повідомляє Стороні-експортеру стосовно будь-якої пропозиції про внесення змін до її заходів, щодо яких визнання еквівалентності було прийняте, та ймовірні наслідки запропонованих заходів стосовно еквівалентності, що була визнана. Якщо Сторона-імпортер надалі не продовжує визнавати еквівалентність, Сторони можуть домовитися про умови повторного порушення процесу, зазначеного у пункті 3 цієї статті, на основі запропонованих заходів.

8. Визнання, призупинення або припинення еквівалентності залежить виключно від Сторони-імпортера, що діє відповідно до своєї адміністративної та законодавчої систем. Сторона має повідомити Стороні-експортеру в письмовій формі вичерпні пояснення та супровідні дані задля визначення та прийняття рішень стосовно питання, викладеного у цій статті. У випадку невизнання, призупинення або припинення Сторона-імпортер має зазначити Стороні-експортеру потрібні умови задля повторного порушення процесу, зазначеного у пункті 3 цієї статті.

9. Без шкоди для положень статті 73 цієї Угоди Сторона-імпортер може не припиняти або призупиняти еквівалентність до тієї дати, коли запропоновані нові заходи будь-якої із Сторін наберуть чинності.

10. Якщо еквівалентність офіційно визнана, базуючись на консультативному процесі, як це зазначено у Додатку IX до цієї Угоди, Підкомітет з управління СФЗ має відповідно до процедури, викладеної у статті 74(2) цієї Угоди, визнати завершення визнання еквівалентності у торгівлі між Сторонами. Це рішення має належним чином забезпечувати скорочення фізичних перевірок на кордоні, спрощення отримання сертифікатів та полегшення процедури попереднього схвалення потужностей. Статус еквівалентності має бути відображений у Додатку X до цієї Угоди, якщо це необхідно.

11. Коли законодавча база наближена, визначення еквівалентності здійснюється на цій основі.

Стаття 67 Прозорість та обмін інформацією

1. Без шкоди для положень статті 68 цієї Угоди Сторони мають співробітничати задля покращення взаємного розуміння з питань їхньої структури офіційного контролю та механізмів, через які відбуватиметься застосування санітарних і фітосанітарних заходів та їх виконання. Досягти цього можна, серед іншого, шляхом звітів міжнародного аудиту, коли їх оприлюднюють, і Сторони можуть проводити обмін інформацією стосовно результатів таких звітів чи іншої інформації, якщо це необхідно.

2. У рамках наближення законодавства, як визначено у статті 64 цієї Угоди, або визначення еквівалентності, як визначено у статті 66 цієї Угоди, Сторони мають надавати інформацію щодо законодавства та інших процесуальних змін, прийнятих із цих питань.

3. В цьому контексті Сторона ЄС має завчасно інформувати Україну про внесення будь-яких змін до законодавства Сторони ЄС, щоб надати Україні можливість внести відповідні зміни до свого законодавства.

Необхідно досягти відповідного рівня співробітництва задля сприяння передачі законодавчих документів на запит будь-якої зі Сторін.

Щоб досягти цього, Сторони мають повідомити одна одній інформацію про своїх контактних осіб. Сторони також інформують одна одну про будь-які зміни стосовно цього питання.

Стаття 68 Повідомлення, консультації та сприяння обміну інформацією

1. Кожна Сторона повідомляє іншій Стороні у письмовій формі протягом двох робочих днів про будь-які значні або важливі ризики для здоров'я населення, тварин, рослин, зокрема контроль надзвичайних ситуацій в харчовому ланцюгу, коли чітко встановлено значний ризик для здоров'я, пов'язаний із споживанням продуктів тваринного та рослинного походження, а саме:

а) будь-які заходи, що впливають на рішення регіональної диференціації, зазначені у статті 65 цієї Угоди;

б) присутність або розвиток хвороб тварин, зазначених у Додатку VI-A до цієї Угоди або шкідників із переліку, зазначеного у Додатку VI-B до цієї Угоди;

в) винаходи, що є епідеміологічно важливими, або важливі відповідні ризики стосовно хвороб тварин або шкідників, які не перелічено в Додатку VI-A та Додатку VI-B до цієї Угоди або які є новими хворобами тварин та шкідників; та

г) будь-які додаткові заходи, що не підпадають під основні вимоги, запроваджені Сторонами стосовно відповідних заходів контролю або ліквідації хвороб тварин чи шкідників або захисту здоров'я населення чи рослин, та будь-які зміни в політиці з профілактики, зокрема політику вакцинації.

2. а) Повідомлення повинні бути зроблені у письмовій формі через контактні пункти відповідно статті 67(3) цієї Угоди.

б) Письмові повідомлення означають повідомлення поштою, факсом або електронною поштою. Повідомлення мають надсилатися лише між контактними пунктами, зазначеними статті 67(3) цієї Угоди.

3. У випадках, коли Сторона має серйозні занепокоєння стосовно ризиків для здоров'я населення, тварин, рослин, консультації з цього питання мають, на запит Сторони, розпочатися якнайшвидше та у всіх випадках протягом 15 робочих днів. У таких ситуаціях кожна Сторона має докладати всіх можливих зусиль для надання всієї необхідної інформації задля попередження зупинення торгівлі та задля досягнення взаємоприйнятних рішень, сумісних із захистом здоров'я населення, тварин та рослин.

4. На запит однієї зі Сторін консультації з питань утримання та поводження з тваринами мають розпочатися якнайшвидше та у всіх випадках протягом 20 робочих днів з дати повідомлення. У таких ситуаціях кожна Сторона має докладати всіх можливих зусиль для надання всієї необхідної інформації.

5. На запит однієї зі Сторін консультації з питань, зазначених у пунктах 3 та 4 цієї статті, мають проходити у режимі відео- або аудіоконференцій. Сторона на запит якої такі консультації ініційовано, має забезпечити підготовку протоколу консультацій, що офіційно затверджуються Сторонами. З метою такого затвердження застосовується стаття 67(3) цієї Угоди.

6. Взаємозастосовна система швидкого інформування та механізм раннього попередження у разі виникнення будь-якої ветеринарної чи фітосанітарної надзвичайної ситуації застосовуватиметься пізніше, після імплементації Україною необхідних у цій сфері правових актів та створення умов правильного функціонування таких механізмів на місцях.

Стаття 69
Торговельні умови

1. Загальні умови імпорту

а) Стосовно товарів, зазначених у Додатках IV-A та Додатку IV-C(2) до цієї Угоди, Сторони домовились застосовувати загальні умови імпорту. Без шкоди для статті 65 цієї Угоди, умови імпорту Сторони-імпортера поширюються на всю територію Сторони-експортера. Після набрання чинності цією Угодою та відповідно до статті 67 цієї Угоди Сторона-імпортер повідомляє Сторони-експортеру про свої санітарні та фітосанітарні вимоги до імпорту стосовно товарів, зазначених у Додатках IV-A та Додатку IV-C(2) до цієї Угоди. Така інформація включає, якщо необхідно, зразки офіційних сертифікатів або декларації чи комерційних документів, які встановлені Стороною-імпортером.

б) i) Щодо повідомлень Сторін про будь-які зміни або запропоновані зміни умов, зазначених у пункті 1 цієї статті, вони мають відповідати положенням Угоди СФЗ та її додатковим рішенням про повідомлення стосовно заходів. Без шкоди для статті 73 цієї Угоди Сторона-імпортер бере до уваги час на транспортування між Сторонами для встановлення дати набрання чинності зміненими умовами, зазначеними в пункті 1(a);

ii) У випадку, коли Сторона-імпортер не може виконувати ці вимоги щодо повідомлень, вона продовжує приймати сертифікат або атестат, що гарантує попередньо затверджені умови за 30 днів після набрання чинності зміненими умовами імпорту.

2. Умови імпорту після визнання еквівалентності

а) Протягом 90 днів з дати прийняття рішення щодо визнання еквівалентності Сторони у відповідних випадках застосовують необхідні законодавчі та адміністративні заходи для імплементації визнання еквівалентності з метою здійснення торгівлі товарами, зазначеними у Додатку IV-A та Додатку IV-C(2) до цієї Угоди, в секторах та підсекторах, щодо яких всі відповідні санітарні та фітосанітарні заходи Сторони-експортера визнаються еквівалентними Стороною-імпортером. Стосовно таких товарів отримання зразка офіційного сертифікату або офіційного документа, якого потребує Сторона-імпортер, може, на цьому етапі бути замінено отриманням сертифікату, що видається згідно з умовами Додатка XII.B до цієї Угоди;

б) Стосовно товарів секторів або підсекторів, щодо яких один або декілька, але не всі, заходи визнані еквівалентними, здійснення торгівлі проводиться відповідно до умов, зазначених у пункті 1(a). У випадку запиту зі Сторони-експортера застосовується пункт 5 цієї статті.

3. З дати набрання чинності цією Угодою товари, згадані у Додатку IV-A та Додатку IV-C(2) до цієї Угоди, не є предметом дозволів для імпорту.

Набрання чинності цією Угодою раніше 31 грудня 2013 року не матиме будь-якого впливу на допомогу щодо інституційної розбудови.

4. Стосовно умов, що впливають на торгівлю товарами, зазначеними у пункті 1(a), на запит Сторони-експортера Сторони розпочинають консультації в рамках Підкомітету з управління СФЗ відповідно до статті 74 цієї Угоди, щоб погодити альтернативні чи додаткові умови імпорту Сторони-імпортера. Такі альтернативні чи додаткові умови можуть у тих випадках, де це доцільно, ґрунтуватися на заходах Сторони-експортера, що визнані еквівалентними Стороною-імпортером. Якщо це узгоджено, Сторона-імпортер приймає необхідні законодавчі та/або адміністративні заходи, щоб дозволити імпорт на цій основі протягом 90 днів з дати прийняття рішення Підкомітетом з управління СФЗ.

5. Перелік потужностей, умови схвалення.

а) Стосовно імпорту товарів тваринного походження, зазначених у частині 2 Додатка IV-А до цієї Угоди, на запит Сторони-експортера, що супроводжуються відповідними гарантіями, Сторона-імпортер має попередньо схвалити переробні потужності, зазначені у Додатку VIII(2.1) до цієї Угоди, що знаходяться на території Сторони-експортера, без проведення попередніх інспекцій окремих потужностей. Таке схвалення має відповідати умовам та положенням, зазначеним у Додатку VIII до цієї Угоди. Крім випадків, коли запитується додаткова інформація, Сторона-імпортер вживає необхідних законодавчих та/або адміністративних заходів, що дозволяє здійснення імпорту на цих підставах, протягом 30 робочих днів з дати отримання запиту та відповідних гарантій Стороною-імпортером.

Попередній перелік потужностей має бути схвалений відповідно до процедури, визначеної у Додатку VIII до цієї Угоди.

б) Стосовно імпорту товарів тваринного походження, зазначених у пункті 2(а), Сторона-експортер повідомляє Стороні-імпортеру про перелік потужностей, що відповідають вимогам Сторони-імпортера.

6. На запит Сторони інша Сторона має надати необхідні пояснення та супровідну документацію стосовно визначень та рішень, які підпадають під сферу дії цієї статті.

Стаття 70 Процедура сертифікації

1. Для процедури сертифікації та видачі сертифікатів та офіційних документів Сторони погоджуються з принципами, викладеними в Додатку XII до цієї Угоди.

2. Підкомітет з управління СФЗ, про який йдеться у статті 74 цієї Угоди, може погодитися з правилами, що застосовуватимуться у випадку електронної сертифікації, припинення та заміни дії сертифікатів.

3. У рамках наближення законодавства, як визначено у статті 64 цієї Угоди, Сторони в разі необхідності узгодять спільні зразки сертифікатів.

Стаття 71 Верифікація

1. З метою забезпечення впевненості у процедурі ефективної імплементації цієї Глави кожна Сторона має право:
  - а) верифікувати відповідно до положень Додатка X до цієї Угоди всю або частину програми повного контролю з боку органів іншої Сторони чи, в разі необхідності, інші заходи. Витрати на проведення такої верифікації покладаються на Сторону, яка її проводить;
  - б) починаючи з дати, яка визначається за згодою Сторін, отримувати на свій запит від іншої Сторони інформацію щодо всіх або частини програм повного контролю з боку цієї Сторони та звіти щодо результатів контролю, проведеного за цією програмою;
  - с) для лабораторних випробувань, що стосуються товарів, перелічених у Додатку IV-A та Додатку IV-C(2) до цієї Угоди, на запит Сторони та, за необхідності, брати участь у періодичній порівняльній програмі тестування стосовно певних випробувань, що організовані контрольною референт-лабораторією іншої Сторони. Витрати на таку участь несе Сторона, яка бере участь.
2. Будь-яка зі Сторін може надавати інформацію про результати верифікацій, зазначених у пункті 1(а) цієї статті, третім сторонам та оприлюднювати результати, як того можуть вимагати положення, що застосовуються до кожної зі Сторін. Конфіденційні положення, що застосовуються до будь-якої зі Сторін, повинні в разі необхідності виконуватися під час такого обміну та/або публікації результатів.
3. Підкомітет з управління СФЗ, про який ідеться у статті 74 цієї Угоди, може вносити зміни шляхом прийняття рішення (Додаток X до цієї Угоди), приділяючи належну увагу відповідній роботі, яка була проведена міжнародними організаціями.
4. Результати верифікації можуть сприяти заходам, які зазначено у статтях 64, 66 та 72 цієї Угоди та здійснюються Сторонами або однією зі Сторін.

Стаття 72 Перевірки імпорту та оплата перевірок

1. Сторони домовились, що імпортний контроль за умов імпорту Стороною-імпортером товарів зі Сторони-експортера має ґрунтуватися на принципах, викладених у частині А Додатка XI до цієї Угоди. Результати даних перевірок можуть сприяти процесу верифікації, зазначеному у статті 71 цієї Угоди.
2. Частота фізичних перевірок імпорту, що проводяться кожною Стороною, викладені у частині В Додатка XI до цієї Угоди. Сторони можуть змінювати цю частотність відповідно до своєї компетенції та національного законодавства в результаті прогресу, що досягається відповідно до статей 64, 66 та 69 цієї Угоди, або в результаті верифікацій, консультацій або інших заходів, зазначених у цій Угоді. Підкомітет з управління СФЗ, зазначений у статті 74 цієї Угоди, своїм рішенням може вносити відповідні зміни до частини В Додатка XI до цієї Угоди.
3. Оплата перевірок може покривати тільки витрати, що понесли компетентні органи за здійснення перевірок імпорту. Вона має бути розрахована таким самим чином, як і оплата за інспекцію подібних внутрішніх товарів.

4. Сторона-імпортер на запит Сторони-експортера повідомляє їй про будь-які зміни, зокрема причини таких змін, стосовно заходів щодо перевірок імпорту та платежів оплати перевірок і стосовно будь-яких суттєвих змін щодо адміністративного проведення таких перевірок.

5. Починаючи з дати, що буде визначена Підкомітетом з управління СФЗ, зазначеним у статті 74 цієї Угоди, Сторони можуть дійти згоди стосовно умов взаємного визнання процедур проведення контролю одна одної, як зазначено у статті 71(1)(b), з метою адаптування та взаємного зменшення частотності проведення імпортних перевірок стосовно товарів, перелічених у статті 69(2) цієї Угоди.

Із цієї дати Сторони можуть взаємно погодити контроль на певну групу товарів та в результаті цього зменшити або замінити перевірки імпорту цих товарів.

6. Умови визнання процедур проведення перевірок імпорту мають бути включені до Додатка XI до цієї Угоди відповідно до процедури, зазначеної у статті 74(6) цієї Угоди.

Стаття 73 Спеціальні заходи

1. У разі, якщо Сторона-імпортер в межах своєї території вживає заходів стосовно контролю будь-яких обставин, що можуть призвести до значного ризику для здоров'я людей, тварин або рослин, Сторона-експортер без шкоди для пункту 2 цієї статті вживає еквівалентних заходів, щоб попередити занесення такого ризику на територію Сторони-імпортера.

2. На підставі серйозних ризиків для здоров'я людей, тварин або рослин Сторона-імпортер може застосовувати відповідні запобіжні заходи, необхідні для захисту людей, тварин та рослин. Стосовно норм транспортування між Сторонами Сторона-імпортер приймає найбільш придатні рішення, щоб уникнути непотрібних збоїв під час здійснення торгівлі.

3. Сторона, що приймає такі заходи рамках відповідно до пункту 2 цієї статті, повідомляє про них іншій Стороні протягом одного робочого дня з дати їх застосування. На запит будь-якої зі Сторін та відповідно до статті 68(3) цієї Угоди Сторони проводять консультації стосовно цієї ситуації протягом 15 робочих днів після отримання такого повідомлення. Сторони беруть до уваги будь-яку інформацію, що може бути отримана у зв'язку з такими консультаціями, та намагаються уникнути непотрібних збоїв під час здійснення торгівлі, беручи до уваги, де це можливо, результати проведення таких консультацій, зазначених у статті 68(3) цієї Угоди.

Стаття 74

Підкомітет з управління санітарними та фітосанітарними заходами (СФЗ)

1. Цим засновується Підкомітет з управління СФЗ. Підкомітет з управління СФЗ має провести засідання через 3 місяці після дати набрання чинності цією Угодою, а після цього – на запит будь-якої зі Сторін або не менше ніж один раз на рік. За згодою Сторін засідання Підкомітету з управління СФЗ може бути проведено шляхом відео- та аудіоконференції. Підкомітет з управління СФЗ може також розглядати питання поза сесіями шляхом листування.
2. Підкомітет з управління СФЗ виконує такі функції:
  - а) контролює імплементацію цієї Глави та розглядає будь-яке питання стосовно цієї Глави, а також вивчає будь-які питання, що можуть виникати у зв'язку з її імплементацією;
  - б) переглядає Додатки до цієї Глави, зокрема стосовно прогресу, якого було досягнуто у ході консультацій та процедур, передбачених цією Главою;
  - с) в рамках перегляду, передбаченого підпунктом (б) цього пункту, якщо інше не передбачено цією Главою, вносити зміни шляхом прийняття рішень до Додатків IV–XIV до цієї Угоди; та
  - д) у рамках перегляду, передбаченого підпунктом (б) цього пункту, надавати висновки та рекомендації іншим органам, як це зазначено в «Інституційних, загальних та прикінцевих положеннях» цієї Угоди.
3. Сторони домовилися створити, за необхідності, технічні робочі групи, що складатимуться з експертів-представників Сторін, які визначатимуть та вирішуватимуть наукові та технічні питання, що впливають із застосування цієї Глави. У разі необхідності проведення додаткової експертизи Сторони створюватимуть спеціальні групи, в тому числі наукові. Членство у таких спеціальних групах не повинно обмежуватися представниками Сторін.
4. Підкомітет з управління СФЗ регулярно звітуватиме перед Комітетом з питань торгівлі, створеним відповідно до статті 465 цієї Угоди, про свою діяльність та рішення, прийняті в межах своєї компетенції.
5. Підкомітет з управління СФЗ затверджує свій внутрішній регламент на своєму першому засіданні.
6. Будь-які рішення, рекомендації, звіти та інші дії Підкомітету з управління СФЗ або будь-якої групи, створеної Підкомітетом з управління СФЗ, пов'язані з отриманням дозволу на імпорт, обміном інформацією, прозорістю, визнанням регіоналізації, еквівалентністю та альтернативними заходами і будь-якими іншими питаннями, передбаченими пунктами 2 і 3, приймаються Сторонами на основі консенсусу.

Глава 5
Митні питання та сприяння торгівлі

Стаття 75
Цілі

Сторони визнають важливість митних питань та питань сприяння торгівлі в розвитку двостороннього торговельного середовища. Сторони домовляються посилити співробітництво у цій сфері з метою забезпечення того, щоб відповідне законодавство та процедури, а також адміністративна спроможність відповідних адміністративних органів, головним чином, відповідали цілям ефективного контролю та підтримки сприянню законній торгівлі.

Сторони визнають, що першочергове значення має надаватися законним цілям державної політики, в тому числі щодо сприяння торгівлі, безпеці і запобіганню шахрайству, а також збалансованому підходу до них.

Стаття 76
Законодавство та процедури

1. Сторони домовилися, що їхнє відповідне торговельне та митне законодавство, як принципове питання, має бути стабільним та всеохоплюючим та, що положення і процедури мають бути пропорціональними, прозорими, передбачуваними, недискримінаційними, об'єктивними й мають застосовуватися уніфіковано та ефективно, а також, *inter alia*, забезпечать:

а) захист і сприяння законній торгівлі шляхом ефективного впровадження і дотримання вимог законодавства;

б) уникнення непотрібних або дискримінаційних навантажень на економічних операторів, запобігання шахрайству і надання подальшого сприяння економічним операторам, які мають високий рівень відповідності законодавству;

в) застосування єдиного адміністративного документа у цілях митного декларування;

г) більшу ефективність, прозорість і спрощення митних процедур та практик на кордоні;

д) застосування сучасних митних методів, зокрема оцінки ризиків, постаудитного контролю та методів аудиту компаній для спрощення та сприяння ввезенню та випуску товарів;

е) скорочення витрат і збільшення передбачуваності для суб'єктів господарювання, зокрема для малих та середніх підприємств;

ж) без шкоди для застосування об'єктивних критеріїв оцінки ризиків, забезпечення недискримінаційних вимог та процедур, що застосовуються до імпорту, експорту і транзиту товарів;

з) застосування міжнародних документів, що використовуються у митній справі і торгівлі, у тому числі тих, що розроблені Всесвітньої митною організацією (далі – ВМО) (Рамкові стандарти забезпечення безпеки і спрощення процедур міжнародної торгівлі 2005 року, Конвенція про тимчасове ввезення (Стамбульська конвенція) 1990 року, Міжнародна конвенція про Гармонізовану систему опису і кодування товарів 1983 року), СОТ (наприклад, Угода про застосування Статті VII ГАТТ 1994), ООН (Митна конвенція про міжнародне перевезення вантажів із застосуванням книжки МДП 1975 року, Міжнародна конвенція про узгодження умов проведення контролю вантажу на кордонах 1982 року), а також керівних принципів ЄС, таких як Митні прототипи;

i) вжиття необхідних заходів для відображення та виконання положень переглянутої Міжнародної конвенції про спрощення та гармонізацію митних процедур 1973 року (Киотська конвенція);

j) здійснення попереднього забезпечення обов'язкових рішень щодо тарифної класифікації та правил походження. Сторони гарантують, що рішення можуть бути скасовані або анульовані лише після нотифікації причетного суб'єкта та не матимуть зворотної дії, якщо тільки рішення не були прийняті на основі недостовірної або неповної інформації;

k) введення та застосування спрощених процедур для вповноважених трейдерів відповідно до об'єктивних та недискримінаційних критеріїв;

l) встановлення правил, які забезпечать, щоб будь-які штрафи, накладені за порушення митного законодавства або процедурних вимог, були пропорційними і недискримінаційними, а їх застосування не призводило до незаконних та невиправданих затримок;

m) застосування прозорих, недискримінаційних і пропорційних правил щодо ліцензування митних брокерів.

2. Для поліпшення робочих методів, а також для забезпечення недискримінації, прозорості, ефективності, цілісності та звітності операцій Сторони мають:

a) вживати подальших заходів, спрямованих на скорочення, спрощення і стандартизацію даних і документації, що вимагаються митницею та іншими органами;

b) спрощувати вимоги та формальності, якщо це можливо, щодо швидкого випуску та розмитнення товарів;

c) забезпечувати ефективні, швидкі та недискримінаційні процедури, що гарантують право оскарження адміністративних дій, правил та рішень митних та інших органів, які стосуються товарів, пред'явлених митниці. Такі процедури для оскарження мають бути легкодоступними, у тому числі для малих та середніх підприємств, а будь-які витрати мають бути обґрунтованими та співрозмірними з витратами на подання скарги. Сторони також мають вживати заходів для забезпечення того, щоб у випадках, коли спірне рішення є предметом скарги, товари випускалися у нормальному режимі, а сплата мит могла бути відстрочена у зв'язку з будь-якими спеціальними заходами, які вважаються необхідними. В разі необхідності, це має підлягати забезпеченню гарантією, такою, як застава або депозит;

d) забезпечувати збереження найвищих стандартів чесності, зокрема на кордоні, шляхом застосування заходів, що відображають принципи відповідних міжнародних конвенцій та документів у цій сфері, зокрема Декларації з професійної етики ВМО (переглянута Арушська декларація 2003 року) та Прототипу ЄС з митної етики (2007).

3. Сторони домовилися скасувати:
  - а) будь-які вимоги щодо обов'язкового використання митних брокерів;
  - б) будь-які вимоги щодо обов'язкового використання перевірки перед відвантаженням або перевірки на місці призначення.

4. Положення щодо транзиту
  - а) Для цілей цієї Угоди застосовуються правила транзиту та визначення, як вони викладені в положеннях СОТ (Стаття V ГАТТ 1994 та пов'язані з нею положення, зокрема будь-які роз'яснення або покращення, що випливають з переговорів щодо сприяння торгівлі в рамках Дохійського раунду). Ці положення також застосовуються, коли транзит товарів починається або закінчується на території Сторони (внутрішній транзит);
  - б) Сторони прагнуть до поступової взаємодії їхніх відповідних транзитних митних систем з метою подальшої участі України в спільній транзитній системі відповідно до Конвенції про процедуру загального транзиту від 20 травня 1987 року.
  - в) Сторони забезпечують співробітництво та координацію між усіма відповідними органами та агентствами на їхніх територіях з метою сприяння транзитним перевезенням та транскордонному співробітництву. Сторони також сприяють співробітництву між уповноваженими органами та приватним сектором з питань транзиту.

Стаття 77
Відносини з бізнес-спільнотою

Сторони домовилися:

а) забезпечити, щоб їхнє відповідне законодавство та процедури були прозорими, а також загальнодоступними, наскільки це можливо, за допомогою електронних засобів, разом з обґрунтуванням їх правомірності. Вони мають включати механізм консультацій та обґрунтований строк між публікацією нових або змінених положень та набранням ними чинності;

б) щодо необхідності вчасних та постійних консультацій з торговельними представниками стосовно законодавчих пропозицій та процедур, що пов'язані з митними та торговельними питаннями. Із цією метою кожна Сторона має встановити відповідні і постійні консультаційні механізми між адміністративними органами та бізнес-спільнотою;

с) зробити загальнодоступними відповідні повідомлення адміністративного характеру, зокрема вимоги агентства та процедури ввезення, години здійснення операцій та операційні процедури для митниць в портах і в прикордонних пунктах пропуску та контактних пунктах для інформаційних запитів;

д) сприяти співробітництву між операторами та відповідними адміністративними органами шляхом використання стабільних та загальнодоступних процедур (зокрема Меморандуми про взаєморозуміння), розроблених, зокрема, на основі тих, що оприлюднені ВМО;

е) забезпечити, щоб їхні відповідні митні та пов'язані з ними вимоги і процедури продовжували відповідати законним потребам торговельної спільноти, дотримуватися найкращих методів та залишатися такими, що якнайменше обмежують торгівлю.

Стаття 78 Збори та платежі

Сторони забороняють адміністративні платежі, що мають дію, еквівалентну ввізному (імпортному) або вивізному (експортному) миту та зборам.

Стосовно усіх платежів та зборів будь-якого характеру, накладених митними органами кожної Сторони, зокрема платежів та зборів за завдання, які бере на себе інша інстанція від імені вищезазначених органів, стосовно або у зв'язку з імпортом чи експортом та без шкоди для відповідних статей Глави 1 («Національний режим та доступ товарів на ринки») Розділу IV цієї Угоди Сторони домовилися, що:

а) платежі та збори можуть стягуватися лише за послуги, надані за межами встановлених годин і в місцях інших, ніж ті, які визначені митним законодавством, на запит декларанта у зв'язку з імпортом чи експортом, про який ідеться, або за будь-яку формальність, необхідну для здійснення такого імпорту або експорту;

б) платежі та збори не можуть перевищувати вартість наданих послуг;

с) платежі та збори не повинні розраховуватися на адвалорній основі;

д) інформація щодо платежів та зборів має публікуватися. Ця інформація має включати обґрунтування для платежу або збору за надану послугу, відповідальний орган, платежі та збори, які будуть застосовуватися, та коли і яким чином має бути здійснений платіж.

Інформація щодо платежів та зборів має бути опублікованою через офіційно призначений засіб інформації і, коли це прийнятно і можливо, через офіційний веб-сайт;

е) нові або змінені платежі та збори не повинні накладатися доти, доки інформація про них не буде опублікована та знаходитиметься у широкому доступі.

Стаття 79 Митна оцінка

1. Угода про застосування Статті VII ГАТТ 1994, що міститься у Додатку 1А до Угоди СОТ, зокрема будь-які подальші зміни, регулює митну оцінку товарів у торгівлі між Сторонами. Таким чином, її положення включено до цієї Угоди та вони є її невід'ємною частиною. Мінімальні митні вартості не використовуються.

2. Сторони співробітничать з метою досягнення спільного підходу до питань, що стосуються митної оцінки.

Стаття 80 Митне співробітництво

Сторони зміцнюють співробітництво з метою забезпечення виконання цілей цієї Глави, досягаючи обґрунтованого балансу між спрощенням і сприянням торгівлі та ефективним контролем і безпекою. Із цією метою Сторони застосовують, де це доцільно, Митні прототипи ЄС як керівний орієнтир.

З метою забезпечення відповідності з положеннями цієї Глави Сторони, *inter alia*:

- a) обмінюються інформацією щодо митного законодавства та процедур;
- b) розробляють спільні ініціативи щодо імпорتنих, експортних та транзитних процедур, а також здійснюють роботу, спрямовану на забезпечення ефективного обслуговування бізнес-спільноти;
- c) співробітничать з питань автоматизації митних та інших торговельних процедур;
- d) обмінюються, де це доцільно, відповідною інформацією та даними за умови дотримання конфіденційності інформації з обмеженим доступом та захисту персональних даних;
- e) обмінюються інформацією та/або розпочинають консультації з метою вироблення, де це можливо, спільних позицій в міжнародних організаціях з митної справи, таких, як СОТ, ВМО, ООН, Конференція Організації Об'єднаних Націй з торгівлі та розвитку і Економічна комісія ООН для Європи;
- f) співробітничать в плануванні і наданні технічної допомоги, зокрема для сприяння проведення реформ в митних питаннях та сприяння торгівлі згідно з відповідними положеннями цієї Угоди;
- g) обмінюються кращими практиками з митних операцій, зокрема щодо впровадження прав інтелектуальної власності, особливо щодо контрафактної продукції;
- h) сприяють координації між усіма прикордонними агентствами як всередині, так і через кордони для полегшення процесу перетину кордонів і посилення контролю, беручи до уваги спільний контроль на кордоні, де це можливо і доцільно;
- i) взаємно визнають, де це прийнятно і доцільно, уповноважених трейдерів та митні контролі. Рамки цього співробітництва, імплементація та практичні заходи повинні бути визначені Підкомітетом з питань митного співробітництва, передбаченим у статті 83 цієї Угоди.

Стаття 81 Взаємна адміністративна допомога в митних справах

Незважаючи на статтю 80 цієї Угоди, адміністративні органи Сторін надають взаємну адміністративну допомогу з митних питань відповідно до положень, закріплених у Протоколі II до цієї Угоди про взаємну адміністративну допомогу в митних справах.

Стаття 82

Технічна допомога і розвиток потенціалу

Сторони співробітничать з метою надання технічної допомоги та розвитку потенціалу для запровадження режиму сприяння торгівлі та митних реформ.

Стаття 83

Підкомітет з питань митного співробітництва

Сторони створюють Підкомітет з питань митного співробітництва. Він звітуватиме перед Комітетом асоціації в його складі відповідно до статті 465(4) цієї Угоди. Функції Підкомітету з питань митного співробітництва включають проведення регулярних консультацій та моніторинг виконання і адміністрування цієї Глави, зокрема питання митного співробітництва, транскордонного митного співробітництва та управління, технічної допомоги, правил походження товарів, сприяння торгівлі, а також взаємної адміністративної допомоги в митних справах.

Підкомітет з питань митного співробітництва буде, *inter alia*:

- a) стежити за належним застосуванням цієї Глави, а також Протоколів 1 та 2 до цієї Угоди;
- b) приймати рішення щодо заходів і практичних кроків стосовно імплементації цієї Глави і Протоколів 1 та 2 до цієї Угоди, в тому числі щодо обміну інформацією та даними, взаємного визнання митного контролю та програм торговельного партнерства і взаємно узгоджених вигод;
- c) обмінюватися думками з будь-якого питання, що становить взаємний інтерес, у тому числі щодо майбутніх заходів та ресурсів для них;
- d) надавати рекомендації, де це необхідно; та
- e) приймати свої внутрішні правила і процедури.

Стаття 84

Наближення законодавства у митній сфері

Поступове наближення до митного законодавства ЄС, як це визначено в стандартах ЄС та міжнародних стандартах, здійснюється згідно з Додатком XV до цієї Угоди.

Глава 6
Заснування підприємницької діяльності, торгівля послугами та електронна торгівля

Частина I
Загальні положення

Стаття 85
Цілі, сфера та межі застосування

1. Сторони, підтверджуючи свої відповідні права та обов'язки, взяті на себе в рамках Угоди СОТ, встановлюють цим необхідні заходи щодо поступової взаємної лібералізації умов заснування підприємницької діяльності і торгівлі послугами, а також співробітництва в галузі електронної торгівлі.
2. Державні закупівлі розглядаються у Главі 8 («Державні закупівлі») Розділу IV цієї Угоди, і ніщо в цій Главі не повинне тлумачитись як таке, що покладає будь-які зобов'язання щодо державних закупівель.
3. Субсидії розглядаються у Главі 10 («Конкуренція») Розділу IV цієї Угоди, і положення цієї Глави не застосовуються до субсидій, що надаються Сторонами.
4. Кожна Сторона залишає за собою право регулювати та запроваджувати нові правила для того, щоб відповідати законним цілям політики, за умови їх відповідності цій Главі.
5. Ця Глава не застосовується до заходів, що стосуються фізичних осіб, які прагнуть отримати доступ до ринку праці Сторони, а також до заходів, що стосуються громадянства, місця проживання або роботи на постійній основі. Без шкоди для положень щодо пересування осіб згідно з Розділом III («Юстиція, свобода та безпека») цієї Угоди необхідно зазначити, що ніщо у цій Главі не перешкоджає Стороні застосовувати заходи з метою регулювання в'їзду фізичних осіб на її територію або тимчасового перебування на ній, зокрема заходи, необхідні для захисту недоторканності фізичних осіб та забезпечення їх упорядкованого переміщення через її кордон, за умови, що такі заходи не застосовуються у спосіб, який скасовує або обмежує переваги, отримані будь-якою Стороною відповідно до умов цієї Глави.¹⁰

---

¹⁰ Сам факт вимоги отримання візи для фізичних осіб певних країн, а не для осіб інших країн, не може розглядатися як анулювання або зменшення пільг відповідно до Угоди.

Стаття 86 Визначення

Для цілей цієї Глави:

1. «захід» означає будь-який захід Сторони як у формі закону, підзаконного акта, правила, процедури, рішення, адміністративного акта, так і у іншій формі;
2. «заходи, які ухвалюються або підтримуються Стороною» означають заходи, що прийняті:
  - a) центральними, регіональними та місцевими урядами або органами влади; та
  - b) неурядовими органами при здійсненні повноважень, делегованих центральними, регіональними або місцевими урядами або органами влади;
3. «фізична особа Сторони» означає громадянина України або громадянина держави-члена ЄС згідно з відповідним законодавством;
4. «юридична особа» означає будь-яку юридичну особу, яку належним чином засновано або створено згідно з відповідним законодавством з метою отримання прибутку або з іншою метою та яка перебуває у приватній чи державній власності, зокрема будь-яку корпорацію, траст, підприємство, спільне підприємство, індивідуальне приватне підприємство або асоціацію;
5. «юридична особа України» або «юридична особа Сторони ЄС» означає:

юридичну особу, засновану відповідно до законодавства України або держави-члена Європейського Союзу та таку, що має юридичну адресу, центральну адміністрацію або основне місце господарської діяльності на території України або на території, до якої застосовується Договір про функціонування Європейського Союзу;

якщо ця юридична особа має тільки свою юридичну адресу або центральну адміністрацію на території України або на території, до якої застосовується Договір про функціонування Європейського Союзу, вона не вважається юридичною особою України або юридичною особою Сторони ЄС, якщо тільки її операційна діяльність не має реального та постійного зв'язку з економікою України або Сторони ЄС;
6. Незважаючи на попередній пункт, судноплавні компанії, які засновані за межами України або Сторони ЄС та які контролюються громадянами відповідно України або держави-члена Європейського Союзу, також користуються положеннями цієї Угоди, якщо їхні судна зареєстровані згідно з відповідним законодавством останніх в Україні або у тій державі-члені та плавають під прапором України або держави-члена;
7. «дочірнє підприємство» юридичної особи Сторони означає юридичну особу, діяльність якої належним чином контролюється іншою юридичною особою тієї Сторони.¹¹
8. «філія» юридичної особи означає місце ведення господарської діяльності без правосуб'єктності, яке:
  - a) має ознаки постійної організації, тобто є продовженням материнської компанії,
  - b) має управлінську структуру; та
  - c) пристосоване для економічного співробітництва з третіми сторонами у такий спосіб, що останні, хоч і знають, що, за необхідності, може мати місце правовий

---

¹¹ Юридична особа перебуває під контролем іншої юридичної особи, якщо остання має право призначати більшість її директорів або іншим чином законно спрямовувати її діяльність.

зв'язок з материнською компанією, головний офіс якої знаходиться за кордоном, не повинні мати справу безпосередньо з такою материнською компанією, але можуть проводити економічні операції на місці здійснення діяльності, яке за своєю природою є продовженням материнської компанії;

9. «заснування підприємницької діяльності» означає:

а) стосовно юридичних осіб України або Сторони ЄС – право розпочинати та здійснювати економічну діяльність шляхом створення, зокрема придбання, юридичної особи та/або створення філії чи представництва в Україні або Стороні ЄС відповідно;

б) стосовно фізичних осіб – право фізичної особи України або Сторони ЄС розпочинати та здійснювати економічну діяльність у якості самозайнятих осіб, а також створювати підприємства, зокрема акціонерні товариства, діяльність яких вони в належний спосіб контролюють.

10. «інвестор» означає будь-яку фізичну або юридичну особу Сторони, яка прагне здійснювати або здійснює економічну діяльність шляхом заснування підприємницької діяльності;

11. «економічна діяльність» включає діяльність промислового, торговельного і професійного характеру, а також діяльність ремісників, і не включає діяльність, що має місце під час здійснення владних повноважень;

12. «операції» означає здійснення економічної діяльності;

13. «послуги» включає будь-які послуги в будь-якому секторі, крім тих послуг, що надаються під час здійснення владних повноважень;

14. «послуги та інші дії, що виконуються під час здійснення владних повноважень» включають послуги або діяльність, які не здійснюються ні на комерційній основі, ні в умовах конкуренції з одним або декількома суб'єктами господарської діяльності;

15. «транскордонне надання послуг» означає надання послуг:

а) з території Сторони на територію іншої Сторони

б) на території Сторони споживачеві послуг іншої Сторони;

16. «постачальник послуг» Сторони означає будь-яку фізичну або юридичну особу Сторони, що прагне надавати послуги або надає їх, зокрема шляхом заснування підприємницької діяльності;

17. «основний персонал» означає фізичних осіб, найнятих юридичною особою однієї Сторони (крім неприбуткових організацій), які відповідальні за створення, належний контроль, управління та функціонування підприємства.

«Основний персонал» включає «бізнес-відвідувачів», які відповідають за заснування підприємства та «персонал, переведений в межах корпорації».

а) «Бізнес-відвідувачі» означає фізичних осіб, що працюють на керівних посадах та несуть відповідальність за заснування підприємства. Вони безпосередньо не взаємодіють із громадськістю та не отримують винагороду за свою працю з джерела, розташованого в межах приймаючої Сторони.

b) «Персонал, переведений в межах корпорації» означає фізичних осіб, що найняті юридичною особою однієї Сторони або які є партнерами в ній (крім власників контрольного пакету акцій) протягом принаймні одного року та які тимчасово переведені до підприємства на території іншої Сторони. Зазначена фізична особа повинна належати до таких категорій:

i) Керівники – це:

Особи, які працюють на керівних посадах в межах юридичної особи і які, головним чином, управляють діяльністю підприємства, перебуваючи під загальним наглядом або у безпосередньому підпорядкуванні раді директорів чи акціонерів суб'єкта господарської діяльності або аналогічному органу, в тому числі:

здійснюють управління підприємством або департаментом чи підрозділом в його межах;

здійснюють нагляд та контроль за діяльністю інших професійних співробітників та співробітників, які виконують функції нагляду або управління;

мають повноваження особисто наймати на роботу та звільняти або надавати рекомендації щодо найму чи звільнення або виконувати іншу кадрову діяльність.

ii) Спеціалісти – це:

Особи, які працюють в межах юридичної особи та володіють спеціальними знаннями, визначальними для виробництва, науково-дослідного обладнання, методів виробництва, а також управління підприємством. При оцінці таких знань враховуватимуться не тільки специфічні знання щодо підприємства, але й те, чи має ця особа високий рівень кваліфікації стосовно виду роботи або професії, що вимагає спеціальних технічних знань, зокрема членство в акредитованій професійній спілці.

18. «випускники-стажери» – це фізичні особи Сторони, найняті на роботу юридичною особою цієї Сторони строком принаймні на один рік, які мають вищу освіту та тимчасово переведені на підприємство на території іншої Сторони з метою кар'єрного зростання або проходження підготовки у сфері бізнес-технологій та методів¹²;

19. «продавці бізнес-послуг» – це фізичні особи, які є представниками постачальника послуг однієї Сторони і які мають бажання в'їхати та тимчасово перебувати на території іншої Сторони з метою ведення переговорів щодо умов продажу послуг або укладення угод з метою продажу послуг цьому постачальнику послуг. Вони не залучені до прямих продажів населенню та не отримують заробітну плату з джерела, розташованого на території приймаючої Сторони;

20. «постачальники договірних послуг» – це фізичні особи, найняті на роботу юридичною особою однієї Сторони, підприємницька діяльність якої не оформлена на території іншої Сторони та яка уклала договір *bona fide*¹³ про надання послуг кінцевому споживачу на території останньої Сторони, для виконання умов якого необхідна їхня присутність на тимчасовій основі на території цієї Сторони;

21. «незалежні фахівці» – це фізичні особи, що залучені до надання певної послуги та оформлені як самозайняті особи на території однієї Сторони, підприємницька діяльність

---

¹² Від приймаючої сторони можуть вимагати надати для попереднього погодження програму тренінгу на термін поїздки, яка продемонструє, що метою поїздки є тренінг. Компетентний орган влади може вимагати, щоб тренінг був пов'язаний з отриманим раніше дипломом ВНЗ.

¹³ Договір про надання послуг повинен відповідати законам, правилам та вимогам законодавства Сторони, в якій договір буде виконуватися.

яких не заснована на території іншої Сторони та які уклали договір *bona fide*¹⁴ про надання послуг кінцевому споживачеві на території останньої Сторони, для чого необхідна присутність на тимчасовій основі на території цієї Сторони для виконання умов договору про надання послуг.

---

¹⁴ Договір про надання послуг повинен відповідати законам, правилам та вимогам законодавства Сторони, в якій договір буде виконуватися.

Частина 2
ЗАСНУВАННЯ ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Стаття 87
Сфера застосування

Ця Частина стосується заходів, ухвалених або таких, що підтримуються Сторонами, які впливають на заснування підприємницької діяльності¹⁵ у всіх сферах економічної діяльності, за винятком:

- a) видобутку, виробництва та переробки¹⁶ ядерних матеріалів;
- b) виробництва або торгівлі зброєю, боєприпасами та військовими матеріалами;
- c) аудіовізуальних послуг;
- d) національного морського каботажу¹⁷ та
- e) регулярних або нерегулярних внутрішніх і міжнародних повітряних перевезень¹⁸ та перевезень, що безпосередньо пов'язані з реалізацією комерційних прав на перевезення, за винятком:
  - i) ремонту та сервісного обслуговування літака, під час яких літак не здійснює перевезення;
  - ii) продажу та маркетингу послуг із повітряних перевезень;
  - iii) комп'ютерної системи бронювання (далі – КСБ);
  - iv) послуг з наземного обслуговування;
  - v) послуг з експлуатації аеропортів.

Стаття 88
Національний режим і режим найбільшого сприяння

1. Крім застережень, що перераховані в Додатку XVI-D до цієї Угоди, Україна з дати набрання чинності цією Угодою забезпечує:

- i) стосовно заснування дочірніх підприємств, філій та представництв юридичних осіб Сторони ЄС, режим, що є не менш сприятливим, ніж той, який надано її власним юридичним особам, філіям та представництвам або будь-яким юридичним особам, філіям та представництвам третіх країн, залежно від того, який режим є кращим;
- ii) стосовно діяльності дочірніх підприємств, філій та представництв юридичних осіб Сторони ЄС в Україні, які вже були засновані, режим, що є не менш сприятливим, ніж той, який надано її юридичним особам, філіям та представництвам або

---

¹⁵ Захист інвестицій, крім режиму, який впливає з положень статті 88 («Національний режим»), включаючи процедури вирішення спорів держави-інвестора, не охоплюється цією Главою.

¹⁶ Для більшої впевненості переробка ядерних матеріалів включає всі заходи, передбачені в ISIC ООН Rev.3.1 Кодексу 2330.

¹⁷ Без шкоди для всього спектру діяльності, яка може розглядатися як каботаж згідно з відповідним національним законодавством, національний каботаж відповідно до цієї глави стосується перевезень пасажирів або товарів між портом або точкою, розташованою в Україні або державі-члені Європейського Союзу, та іншим портом чи точкою, розташованою в Україні або державі-члені Європейського Союзу, зокрема її континентальний шельф, як передбачено в Конвенції ООН з морського права, а також перевезення, що розпочинаються і завершуються у тому самому порту або точці, розташованій в Україні або державі-члені Європейського Союзу.

¹⁸ Умови взаємного доступу до ринку повітряних перевезень мають бути розглянуті в Угоді між Європейським Союзом та його державами-членами та Україною про створення Спільного авіаційного простору.

будь-яким юридичним особам, філіям та представництвам будь-яких юридичних осіб третіх країн, залежно від того, який режим є кращим¹⁹.

2. Крім застережень, що перераховані в Додатку XVI-A до цієї Угоди, Сторона ЄС з дати набрання чинності цією Угодою забезпечує:

i) стосовно заснування дочірніх підприємств, філій та представництв юридичних осіб України режим, що є не менш сприятливим, ніж той, який надано Стороною ЄС її юридичним особам, філіям та представництвам або будь-яким юридичним особам, філіям та представництвам третіх країн, залежно від того, який режим є кращим;

ii) стосовно діяльності дочірніх підприємств, філій та представництв юридичних осіб України на території Сторони ЄС, які вже були засновані, режим, що є не менш сприятливим, ніж той, який надано її юридичним особам, філіям та представництвам або будь-яким юридичним особам, філіям та представництвам будь-яких юридичних осіб третіх країн, залежно від того, який режим є кращим.²⁰

3. Крім застережень, що перераховані в Додатках XVI-A та XVI-D до цієї Угоди, Сторони не повинні приймати будь-яких нових нормативно-правових актів або заходів, які запроваджують дискримінаційні вимоги стосовно заснування юридичних осіб України або Сторони ЄС на їхній території чи стосовно їхньої діяльності після заснування порівняно з їхніми власними юридичними особами.

Стаття 89 Проведення оглядів

1. З метою поступової лібералізації умов заснування підприємницької діяльності Сторони постійно проводять огляд правової бази щодо заснування²¹ та клімату для заснування відповідно до їхніх зобов'язань за міжнародними угодами.

2. У рамках огляду, згаданого у пункті 1 цієї статті, Сторони оцінюють будь-які перешкоди, які виникли на шляху заснування, та ведуть переговори для подолання таких перешкод з метою розширення положень цієї Глави, в тому числі з метою включення положень щодо захисту інвестицій та порядку вирішення спорів між інвестором та державою.

---

¹⁹ Це зобов'язання не поширюється на положення про захист інвестицій, включаючи положення, що стосуються процедур вирішення спорів держави-інвестора, які містяться в інших угодах та які не охоплюються цією главою.

²⁰ Це зобов'язання не поширюється на положення про захист інвестицій, які не передбачені цією главою в тому числі положень, що стосуються процедур вирішення спорів держави-інвестора, які містяться в інших угодах.

²¹ Включаючи цю главу, а також Додатки XVI-A та XVI-D.

Стаття 90
Інші Угоди

Ніщо в цій Главі не може тлумачитися як таке, що обмежує права інвесторів Сторін щодо використання більш сприятливого режиму, передбаченого в будь-якій існуючій чи майбутній міжнародній угоді стосовно інвестицій, сторонами якої є Україна та держави-члени Європейського Союзу.

Стаття 91
Стандарти режиму для філій та представництв

1. Положення статті 88 цієї Угоди не перешкоджають застосуванню Стороною окремих правил стосовно заснування та діяльності на її території філій та представництв юридичних осіб іншої Сторони, незареєстрованих на території першої Сторони як акціонерні товариства, що зумовлено правовими та технічними відмінностями між такими філіями та представництвами у порівнянні з філіями та представництвами компаній, що зареєстровані на її території як акціонерні товариства, або – у випадку фінансових послуг – керуючись пруденційним підходом.
2. Різниця в режимі не повинна виходити за межі того, що є абсолютно необхідним у зв'язку з такими правовими та технічними відмінностями, або – у випадку фінансових послуг – для пруденційних цілей.

Частина 3
Транскордонне надання послуг

Стаття 92
Сфера застосування

Ця Частина застосовується до заходів Сторін, що стосуються транскордонного надання всіх видів послуг, за винятком:

- a) аудіовізуальних послуг²²;
- b) національного морського каботажу²³; та,
- c) регулярних або нерегулярних внутрішніх та міжнародних повітряних перевезень²⁴, а також перевезень, що безпосередньо пов'язані з реалізацією комерційних прав на перевезення, за винятком:
  - i) ремонту та сервісного обслуговування літака, під час яких літак не здійснює перевезення;
  - ii) продажу послуг з повітряних перевезень;
  - iii) послуг КСБ;
  - iv) послуг з наземного обслуговування;
  - v) послуг з експлуатації аеропортів.

---

²² Виключення аудіовізуальних послуг зі сфери застосування цієї Глави не завдає шкоди співробітництву стосовно аудіовізуальних послуг відповідно до Розділу V («Економічне та галузеве співробітництво») цієї Угоди.

²³ Без шкоди для сфери діяльності, яка може розглядатися як каботаж згідно з національним законодавством, національний морський каботаж в цій Главі включає перевезення пасажирів або вантажів між портом або пунктом, розташованими в Україні чи в державі-члені Європейського Союзу, та іншим портом або пунктом, розташованими в Україні чи в державі-члені Європейського Союзу, в тому числі на континентальному шельфі, як це передбачено в Конвенції ООН з морського права, а також перевезення, які починаються та закінчуються в одному і тому самому порту або пункті, розташованих в Україні чи державах-членах Європейського Союзу.

²⁴ Умови взаємного доступу на ринки в галузі авіаційного транспорту розглядаються за Угодою між Європейським Союзом та його державами-членами та Україною про створення спільного авіаційного простору.

Стаття 93 Доступ до ринку

1. Стосовно доступу до ринку через транскордонне надання послуг кожна Сторона застосовує щодо послуг та постачальників послуг іншої Сторони режим, що є не менш сприятливим, ніж той, що передбачений в спеціальних зобов'язаннях, які містяться в Додатках XVI-B та XVI-E до цієї Угоди.

2. У секторах, в яких існують зобов'язання щодо забезпечення доступу на ринок, заходи, які Сторона не повинна підтримувати або ухвалювати, як на основі територіального поділу, так і на основі всієї території, якщо це не визначено іншим чином у Додатках XVI-B та XVI-E до цієї Угоди, визначаються у такий спосіб:

а) обмеження щодо кількості постачальників послуг, як у формі кількісних квот, монополій, ексклюзивних постачальників послуг, так і вимог перевірки економічних потреб;

б) обмеження стосовно загальної вартості транзакцій або активів у рамках надання послуг у формі кількісних квот або вимог перевірки економічних потреб;

в) обмеження стосовно загальної кількості операцій з надання послуг або стосовно загального обсягу послуг, що виражається в умовних кількісних одиницях у формі квот або вимог щодо перевірки економічних потреб.

Стаття 94 Національний режим

1. У секторах, за якими зобов'язання щодо забезпечення доступу до ринку передбачені в Додатках XVI-B та XVI-E до цієї Угоди і підлягають встановленим цими Додатками умовам та кваліфікаційним вимогам, кожна Сторона забезпечує послугам та постачальникам послуг іншої Сторони стосовно всіх заходів, що впливають на транскордонне надання послуг, режим, який є не менш сприятливим, ніж той, який Сторона надає своїм власним подібним послугам та постачальникам послуг.

2. Сторона може задовольнити вимоги пункту 1 цієї статті шляхом застосування до послуг та постачальників послуг іншої Сторони режиму, що є формально ідентичним або формально відмінним від того, який Сторона надає своїм власним подібним послугам та постачальникам послуг.

3. Формально ідентичний або формально відмінний режим може вважатися таким, що є менш сприятливим, якщо він змінює умови конкуренції на користь послуг або постачальників послуг Сторони порівняно з подібними послугами або постачальниками послуг іншої Сторони.

4. Конкретні зобов'язання, взяті на себе відповідно до цієї статті, не повинні тлумачитися як такі, що вимагають від будь-якої Сторони компенсувати невігідні конкурентні умови, які є результатом іноземного походження відповідних послуг або постачальників послуг.

Стаття 95
Перелік зобов'язань

1. Сектори, лібералізовані кожною зі Сторін відповідно до цієї Глави, а також шляхом застережень, обмеження доступу до ринку та національного режиму, що застосовуються до послуг та постачальників послуг іншої Сторони в цих секторах, зазначені в переліках зобов'язань, що включені до Додатків XVI-B та XVI-E до цієї Угоди.

2. Не обмежуючи права та обов'язки Сторін у тому вигляді, у якому вони існують або можуть виникнути відповідно до Європейської конвенції про транскордонне телебачення 1989 року та Європейської конвенції про спільне кінематографічне виробництво 1992 року, перелік зобов'язань в Додатках XVI-B та XVI-E до цієї Угоди не містить зобов'язань стосовно аудіовізуальних послуг.

Стаття 96
Перегляд виконання зобов'язань

З метою поступової лібералізації транскордонного надання послуг між Сторонами, Комітет з питань торгівлі регулярно переглядає переліки зобов'язань, про які йдеться в статті 95 цієї Угоди. Такий перегляд враховує рівень прогресу стосовно транспонування, впровадження та застосування правових актів ЄС, зазначених у Додатку XVII до цієї Угоди, та їхній вплив на усунення решти перешкод на шляху транскордонного надання послуг між Сторонами.

Частина 4
Тимчасова присутність фізичних осіб для цілей економічної діяльності

Стаття 97
Сфера застосування

Ця Частина застосовується до заходів Сторін стосовно в'їзду та тимчасового перебування²⁵ на її території категорій фізичних осіб, які надають послуги, визначені у статті 86(17)–(21) цієї Угоди.

Стаття 98
Основний персонал

1. Юридична особа України або юридична особа Сторони ЄС має право приймати на роботу в одне зі своїх дочірніх підприємств, філій та представництв, засноване на території України або Сторони ЄС, відповідно до чинного законодавства країни постійного місця знаходження юридичної особи, працівників, які є громадянами України та держав-членів Європейського Союзу, за умови, що ці працівники є основним персоналом, як визначено статтею 86 цієї Угоди, та працюють виключно на юридичні особи, дочірні підприємства, філії та представництва. Строк дії дозволу на роботу та проживання такого персоналу не повинен перевищувати період найму. В'їзд і тимчасове перебування такого персоналу становить період до трьох років.

2. В'їзд і тимчасове перебування на території України або Сторони ЄС фізичних осіб України та Сторони ЄС відповідно дозволено, якщо ці фізичні особи є представниками юридичних осіб та є бізнес-відвідувачами у значенні, передбаченому в статті 86(17)(а) цієї Угоди. Незважаючи на положення пункту 1 цієї статті, в'їзд і тимчасове перебування бізнес-відвідувачів не повинно перевищувати 90 днів протягом 12 місяців.

---

²⁵ Всі інші вимоги законів і підзаконних актів Сторін, що стосуються в'їзду, перебування, роботи і соціального забезпечення, продовжують застосовуватися, у тому числі підзаконні акти, що стосуються періоду перебування та мінімальної заробітної плати, а також колективних договорів про заробітну плату. Зобов'язання стосовно пересування осіб не застосовуються у випадках, коли наміри або наслідки від такого пересування осіб зачіпають або іншим чином впливають на результат вирішення трудових або управлінських спорів та переговорів.

Стаття 99
Випускники-стажери

Юридичні особи України або юридичні особи Сторони ЄС мають право приймати на роботу в одне зі своїх дочірніх підприємств, філій та представництв, засноване відповідно на території України або Сторони ЄС згідно з чинним законодавством країни постійного місцезнаходження, випускників-стажерів, які є громадянами України та держав-членів Європейського Союзу відповідно, за умови, що вони працюють виключно на юридичні особи, дочірні підприємства, філії та представництва. Тимчасовий в'їзд та перебування випускників-стажерів не повинні перевищувати один рік.

Стаття 100
Продавці бізнес-послуг

Кожна Сторона дозволяє тимчасовий в'їзд і перебування продавців бізнес-послуг на період до 90 днів протягом 12 місяців.

Стаття 101
Постачальники договірних послуг

1. Сторони підтверджують свої обов'язки, що є результатом їхніх зобов'язань в рамках Генеральної угоди про торгівлю послугами 1994 року (далі – ГАТС) стосовно в'їзду та тимчасового перебування постачальників договірних послуг.

2. Для кожного сектора, перерахованого нижче, кожна Сторона дозволяє надання послуг на своїй території постачальниками договірних послуг іншої Сторони, відповідно до умов, визначених у пункті 3 цієї статті та у Додатках XVI-C та XVI-F до цієї Угоди щодо постачальників договірних послуг і незалежних фахівців:

- a) Юридичні послуги
- b) Бухгалтерський облік та бухгалтерські послуги
- c) Консультаційні послуги щодо оподаткування
- d) Послуги у сфері архітектури, містобудування та парково-ландшафтної архітектури
- e) Інженерні послуги, послуги з комплексного проектування
- f) Комп'ютерні послуги та пов'язані з ними послуги
- g) Послуги з наукових досліджень та розвитку
- h) Реклама
- i) Послуги з управлінського консультування
- j) Послуги, пов'язані з управлінським консультуванням
- k) Послуги з технічних випробувань та аналізу
- l) Пов'язані наукові послуги та послуги з технічного консультування
- m) Технічне обслуговування та ремонт обладнання в рамках договору щодо післяпродажного або післяорендного обслуговування
- n) Послуги з перекладу
- o) Роботи з дослідження місцевості
- p) Екологічні послуги
- q) Послуги туристичних агентства та туроператорів
- r) Розважальні послуги

3. Зобов'язання, прийняті Сторонами, повинні відповідати таким умовам:

a) Фізичні особи повинні бути залучені до надання послуг на тимчасовій основі як працівники юридичної особи, яка підписала договір про надання послуг на термін, що не перевищує 12 місяців;

b) Фізичні особи, що в'їжджають на територію іншої Сторони, повинні пропонувати такі послуги як працівники юридичної особи, які надавали ці послуги щонайменше за рік до моменту подання заявки на в'їзд до іншої Сторони. Крім того, фізичні особи на момент подачі заявки на в'їзд до іншої Сторони повинні мати професійний досвід у сфері діяльності, яка є предметом договору, не менше трьох років²⁶;

c) Фізичні особи, що в'їжджають до іншої Сторони, повинні мати:

i) диплом про вищу освіту або кваліфікацію, що підтверджують знання належного рівня²⁷; та

ii) професійну кваліфікацію, коли це вимагається для здійснення діяльності відповідно до законів, підзаконних актів та правових вимог Сторони, в якій надаються послуги.

d) Фізична особа не повинна отримувати винагороду за надання послуг на території іншої Сторони, за винятком винагороди, що виплачується юридичною особою, яка є роботодавцем фізичної особи;

e) В'їзд та тимчасове перебування фізичних осіб на території Сторони повинно загалом становити не більше 6 місяців або, у випадку Люксембурга, 25 тижнів у будь-який дванадцятимісячний період або протягом дії договору, залежно від того, який із цих періодів коротший;

f) Доступ, наданий відповідно до положень цієї статті стосується лише діяльності з надання послуг, яка є предметом договору, і не надає право користуватися професійним званням Сторони, в якій ці послуги надаються;

g) Кількість осіб, на яку поширюється договір про надання послуг, не повинна перевищувати кількість, необхідну для виконання договору, відповідно до вимог, встановлених у законах, підзаконних актах, та інших правових вимог Сторони, в якій ці послуги надаються;

h) Іншим вибірковим обмеженням, у тому числі стосовно кількості фізичних осіб у формі перевірок економічних потреб, встановленим у Додатках XVI-C та XVI-F до цієї Угоди щодо постачальників договірних послуг і незалежних фахівців.

---

²⁶ Отриманий після досягнення повноліття.

²⁷ Якщо ступінь або кваліфікацію не було отримано на території Сторони, в якій надаються послуги, Сторона може самостійно оцінити, чи є диплом еквівалентним диплому про вищу освіту, який вимагається на її території.

Стаття 102 Незалежні фахівці

1. Сторони підтверджують свої відповідні обов'язки згідно із зобов'язаннями за ГАТС щодо в'їзду та тимчасового перебування незалежних фахівців.
2. Для кожного сектора, перерахованого нижче, Сторони дозволяють надавати послуги на їхній території незалежним фахівцям іншої Сторони відповідно до умов, визначених у пункті 3 цієї статті та Додатках XVI-C та XVI-F до цієї Угоди щодо застережень про постачальників договірних послуг і незалежних фахівців.
  - a) Юридичні послуги
  - b) Послуги в галузі архітектури, містобудування та парково-ландшафтної архітектури
  - c) Інженерні послуги, послуги з комплексного проектування
  - d) Комп'ютерні послуги та пов'язані з ними послуги
  - e) Послуги з управлінського консультування та послуги, пов'язані з управлінським консультуванням
  - f) Послуги з перекладу
3. Зобов'язання, взяті Сторонами, повинні відповідати таким умовам:
  - a) фізичні особи повинні бути задіяні у наданні послуг на тимчасовій основі у якості самозайнятих осіб, зареєстрованих на території іншої Сторони, та повинні мати договір про надання послуг на період, що не перевищує 12 місяців;
  - b) Фізичні особи, що в'їжджають на територію іншої Сторони, повинні мати, на час подачі заявки на в'їзд на територію іншої Сторони, принаймні шість років професійного досвіду у сфері діяльності, яка є предметом договору;
  - c) Фізичні особи, які в'їжджають на територію іншої Сторони, повинні мати:
    - i) диплом про вищу освіту або кваліфікацію, що підтверджує знання належного рівня²⁸; та
    - ii) професійну кваліфікацію, відповідно до вимог, для здійснення діяльності відповідно до законів, підзаконних актів та законодавчих вимог Сторони, на території якої надаються послуги.
  - d) Тимчасовий в'їзд та перебування фізичних осіб на території Сторони повинно загалом тривати не більше 6 місяців або, у випадку Люксембургу, 25 тижнів у будь-який 12-місячний період або протягом строку дії договору, залежно від того, який із цих періодів коротший;
  - e) Доступ, наданий відповідно до положень цієї статті, стосується лише діяльності з надання послуг, яка є предметом договору, і не надає право використовувати професійне звання Сторони, в якій ці послуги надаються;
  - f) Іншим вибіркоким обмеженням, у тому числі стосовно кількості фізичних осіб у формі перевірок економічних потреб, встановленим у Додатках XVI-C та XVI-F до цієї Угоди щодо застережень про постачальників договірних послуг і незалежних фахівців.

---

²⁸ Якщо ступінь або кваліфікацію не було отримано на території Сторони, де надається послуга, Сторона може самостійно оцінити, чи є диплом еквівалентним диплому про вищу освіту, який вимагається на її території.

Частина 5
Нормативно-правова база

Підрозділ 1
Національне регулювання

Стаття 103
Сфера дії та визначення

- 1) Визначений нижче порядок застосовується до заходів, яких Сторони вживають стосовно ліцензування, яке впливає на:
  - а) транскордонне надання послуг;
  - б) заснування на їхній території юридичних та реєстрацію фізичних осіб, визначених у статті 86 цієї Угоди; або
  - в) тимчасове перебування на їхній території категорій фізичних осіб, визначених у статті 86(17)–(21) цієї Угоди.

- 2) У разі транскордонного надання послуг цей порядок застосовується лише до секторів, щодо яких Сторона має конкретні зобов'язання, і в тій мірі, в якій ці конкретні зобов'язання застосовуються. У разі заснування цей порядок не застосовується до сектора, якщо відповідне застереження включено до Додатків XVI-A та XVI-D до цієї Угоди. Щодо тимчасового перебування фізичних осіб цей порядок не застосовується до сектора, для якого застереження включено до Додатків XVI-C та XVI-F до цієї Угоди.

- 3) Цей порядок не застосовується до заходів в тій мірі, у якій вони становлять обмеження для плану-графіку, визначеного відповідно до статей 88, 93 і 94 цієї Угоди.

- 4) Для цілей цієї Частини:
  - а) «Ліцензування» означає процес, за яким постачальник послуг або інвестор, в разі необхідності, вживає заходів для того, щоб отримати від компетентного органу рішення про дозвіл на надання послуг, у тому числі шляхом заснування підприємства, або про дозвіл на заснування економічної діяльності, іншої, ніж надання послуг, у тому числі рішення про внесення змін або продовження терміну дії такого дозволу.
  - б) «Компетентний орган» означає будь-який центральний, регіональний або місцевий уряд та орган влади або неурядовий орган, що має повноваження, делеговані центральними, регіональними або місцевими урядами чи органами влади, який приймає рішення про ліцензування.
  - в) «Процедури ліцензування» означають процедури, яких необхідно дотримуватися в рамках процесу ліцензування.

Стаття 104
Умови ліцензування

1. Ліцензування повинно здійснюватися на основі критеріїв, які не дають можливості компетентним органам реалізовувати свої повноваження з оцінювання на власний розсуд.
2. Критерії, зазначені у пункті 1 цієї статті, повинні:
  - a) співвідноситися із законними цілями державної політики;
  - b) бути чіткими і недвозначними;
  - c) бути об'єктивними;
  - d) встановлюватися заздалегідь;
  - e) оприлюднюватися заздалегідь;
  - f) бути прозорими та доступними.
1. Ліцензія видається, як тільки буде встановлено за результатами належної перевірки, що умови для отримання ліцензії були виконані.
4. Стаття 286 цієї Угоди застосовується до положень цієї Глави.
5. Якщо кількість ліцензій, доступних для певного виду діяльності, обмежена внаслідок нестачі доступних природних ресурсів або технічного потенціалу, Сторони застосовують процедуру відбору потенційних кандидатів, яка забезпечує повну гарантію неупередженості та прозорості, зокрема належне оприлюднення початку, проведення та завершення процедури.
6. За умови дотримання положень, встановлених цією статтею, у процесі визначення правил процедури відбору Сторони можуть враховувати законні цілі державної політики, в тому числі питання щодо здоров'я, безпеки, захисту навколишнього середовища і збереження культурної спадщини.

Стаття 105 Процедури ліцензування

1. Процедури ліцензування та формальності повинні бути чіткими, оприлюдненими заздалегідь і гарантувати заявникам, що їхню заяву буде розглянуто об'єктивно і неупереджено.
2. Процедури ліцензування та формальності повинні бути якомога більш простими і не повинні надмірно ускладнювати або затримувати надання послуг. Будь-яка плата за ліцензування²⁹, яка може стягуватися із заявників за розгляд заяв, має бути обґрунтованою і пропорційною вартості зазначених процедур ліцензування.
3. Процедури ліцензування та формальності повинні гарантувати заявникам, що їхня заявка буде оброблена протягом обґрунтованого строку, який оприлюднюється заздалегідь. Строк обчислюється з дати, коли вся документація була отримана компетентними органами. Якщо це виправдано складністю питання, строк може бути продовжено компетентним органом на обґрунтований період часу. Продовження строку та його тривалість належним чином обґрунтовуються та повідомляються заявнику до закінчення дії першого строку.
4. У разі подання неповної заявки заявник повинен бути поінформований якомога швидше про необхідність надати будь-яку додаткову документацію. У цьому випадку строк, зазначений у пункті 3 цієї статті, може бути призупинено компетентними органами, доки ними не буде отримано всю необхідну документацію.
5. Якщо заявка на отримання ліцензії відхиляється, заявник повинен бути поінформований про це без невиправданої затримки. Заявник, за запитом, має право отримати інформацію про причини відхилення заявки і про строки оскарження рішення.

---

²⁹ Ліцензійні збори не включають плату за використання природних ресурсів, плату за аукціони, проведення тендерів або інші недискримінаційні засоби надання концесій чи затвердження внесків щодо універсальних послуг.

Підрозділ 2
Положення загального застосування

Стаття 106
Взаємне визнання

1. Жодне з положень цієї Глави не перешкоджає Стороні вимагати, щоб фізичні особи мали необхідну кваліфікацію та/або професійний досвід, обов'язкові на території, на якій надаються послуги, для зазначеного сектору діяльності.
2. Сторони заохочують відповідні професійні органи на своїх відповідних територіях надати рекомендації про взаємне визнання Комітету з питань торгівлі з метою виконання інвесторами або постачальниками послуг, в цілому або частково, критеріїв, що висуваються кожною Стороною до видачі дозволів, надання ліцензії, діяльності та сертифікації інвесторів та постачальників послуг та, зокрема, професійних послуг.
3. Після отримання рекомендації, зазначеної у пункті 2 цієї статті, Комітет з питань торгівлі в межах обґрунтованого строку вивчає рекомендацію, щоб визначити, чи відповідає вона цій Угоді.
4. Якщо відповідно до процедури, визначеної у пункті 3 цієї статті, було встановлено, що рекомендація, зазначена у пункті 2 цієї статті, відповідає цій Угоді, та існує достатній рівень відповідності між правилами Сторін, Сторони з метою реалізації цієї рекомендації проводять переговори через свої компетентні органи щодо угоди про взаємне визнання вимог, кваліфікацій, ліцензій та інших нормативно-правових актів.
5. Будь-яка така угода повинна відповідати положенням Угоди СОТ та, зокрема, статті VII ГАТС.

Стаття 107

Прозорість та розголошення конфіденційної інформації

1. Кожна Сторона оперативно реагує на всі запити іншої Сторони щодо конкретної інформації про будь-які заходи загального застосування або міжнародні угоди, які стосуються або впливають на цю Угоду. Кожна Сторона також створює, на вимогу, один або декілька інформаційних центрів для надання конкретної інформації для інвесторів і постачальників послуг іншої Сторони щодо всіх таких питань. Сторони повідомляють одна одній про свої інформаційні центри протягом 3 місяців з дати набрання чинності цією Угодою. Інформаційні центри можуть не бути депозитаріями законів і підзаконних актів.

2. Ніщо в цій Угоді не вимагає від будь-якої Сторони надавати конфіденційну інформацію, розголошення якої перешкоджало б забезпеченню дотримання законодавства або іншим чином суперечило б державним інтересам чи завдало б шкоди законним комерційним інтересам конкретних державних або приватних підприємств.

Підрозділ 3
Комп'ютерні послуги

Стаття 108
Домовленості про комп'ютерні послуги

1. У тій мірі, в якій торгівлю комп'ютерними послугами лібералізовано відповідно до Части 2, 3 і 4 цієї Глави, а також беручи до уваги, що комп'ютерні та пов'язані з ними послуги дають можливість надавати інші послуги як електронним, так і іншим чином, Сторони розрізняють послуги, що надають доступ, та контентні або базові послуги, які надаються у електронній формі таким чином, що контентна або базова послуга не класифікується як комп'ютерна та пов'язана з ними послуга, як визначено у пункті 2 цієї статті.

2. Комп'ютерні та пов'язані з ними послуги означають послуги, визначені у Кодексі Організації Об'єднаних Націй СРС 84, зокрема основні послуги та функції або комбінації основних послуг, незалежно від того, чи надаються вони через мережі, зокрема Інтернет.

Базові послуги є послугами, що забезпечують:

а) консультації, стратегічне планування, аналіз, планування, розробку технічних специфікацій, дизайн, розробку, установку, впровадження, інтеграцію, тестування, налагодження, оновлення, підтримку, надання технічної допомоги, управління або використання комп'ютерних програм для них або комп'ютерних систем; або

б) комп'ютерні програми, що визначаються як набір інструкцій, необхідних для роботи комп'ютерів та передачі інформації до них та між ними, а також консультаційні послуги, послуги зі стратегічного планування, аналізу, планування, розробки технічних специфікацій, дизайну, розробки, установки, впровадження, інтеграції, тестування, налагодження, оновлення, підтримки, надання технічної допомоги, управління або використання комп'ютерних програм або для них; або

с) обробку даних, зберігання даних, хостингу даних або послуги з ведення баз даних; або

д) технічне обслуговування та послуги з ремонту офісного обладнання та устаткування, зокрема комп'ютери, або,

е) послуги з навчання персоналу клієнтів, пов'язані з комп'ютерними програмами, комп'ютерами або комп'ютерними системами, що не входять до інших категорій.

Підрозділ 4
Поштові та кур'єрські послуги

Стаття 109
Сфера застосування та визначення

1. У цьому Підрозділі викладені принципи нормативно-правової бази для всіх поштових та кур'єрських послуг, лібералізованих відповідно до Частин 2, 3 та 4 цієї Глави.

2. Для цілей цього Підрозділу та Частин 2, 3 та 4 цієї Глави:

а) «ліцензія» означає дозвіл, що надається окремому постачальнику регуляторним органом, який вимагається для здійснення діяльності з надання такої послуги.

б) «універсальна послуга» означає постійне надання поштових послуг визначеної якості у всіх пунктах на території Сторони за доступними цінами для всіх користувачів.

Стаття 110
Запобігання монополістичній практиці у секторі поштових та кур'єрських послуг

Необхідні заходи підтримуються або запроваджуються з метою запобігання участі або продовженню монополістичних практик постачальників, які окремо або разом мають можливість здійснювати істотний вплив на умови участі (з урахуванням ціни та пропозиції) на відповідному ринку поштових та кур'єрських послуг в результаті використання своїх позицій на ринку.

Стаття 111
Універсальна послуга

Кожна зі Сторін має право визначати вид зобов'язання щодо надання універсальної послуги, який вона бажає підтримувати. Такі зобов'язання не будуть розглядатися як монополістичні *per se* за умови, що вони застосовуються у прозорий, недискримінаційний і нейтральний для конкуренції спосіб і не є більш обтяжливими, ніж необхідно для виду універсальної послуги, визначеної Стороною.

Стаття 112

Ліцензії

1. Через три роки після набрання чинності цією Угодою ліцензія вимагається лише для послуг, що підпадають під сферу дії універсальної послуги.
2. Якщо ліцензія вимагається, повинна бути оприлюднена така інформація:
  - а) усі критерії ліцензування та строк, зазвичай необхідний для прийняття рішення щодо заяви про отримання ліцензії, та
  - б) умови ліцензії.
3. Причини відмови у видачі ліцензії повинні повідомлятися заявнику за його запитом, а процедура оскарження через незалежний орган має бути встановлена кожною Стороною. Така процедура має бути прозорою, недискримінаційною та заснованою на об'єктивних критеріях.

Стаття 113

Незалежність регуляторного органу

Регуляторний орган повинен бути юридично відокремлений та не підзвітний жодному постачальнику поштових та кур'єрських послуг. Рішення та процедури регуляторного органу повинні бути неупередженими стосовно всіх учасників ринку.

Стаття 114

Адаптація законодавства

1. Сторони визнають важливість адаптації чинного законодавства України до законодавства Європейського Союзу. Україна забезпечує, щоб існуючі закони та майбутнє законодавство поступово досягли сумісності з *acquis* ЄС.
2. Ця адаптація розпочнеться з дати підписання цієї Угоди і поступово поширяться на всі елементи *acquis* ЄС, зазначені у Додатку XVII до цієї Угоди.

Підрозділ 5
Телекомунікаційні послуги

Стаття 115
Сфера застосування та визначення

1. У цьому Підрозділі встановлюються принципи нормативно-правової бази для всіх електронних комунікаційних послуг, що були лібералізовані відповідно до Частин 2, 3 та 4 цієї Глави, за винятком радіо та телевізійних трансляцій.

2. Для цілей цього Підрозділу та Частин 2, 3 та 4 цієї Глави:

а) «електронні комунікаційні послуги» – означають всі послуги, які включають передачу та прийом електромагнітних сигналів та які зазвичай надаються на оплатних умовах, за винятком радіо та телевізійних трансляцій, до яких не належать економічна діяльність з надання контенту, що потребує телекомунікації для його передачі. Радіо та телевізійні трансляції визначаються як безперервний потік передач, необхідних для доведення сигналів телевізійних та радіо програм до населення, однак які не включають з'єднання між операторами.

б) «публічна комунікаційна мережа» – означає електронну комунікаційну мережу, яка повністю або переважно використовується для надання доступних для населення електронних комунікаційних послуг;

с) «електронна комунікаційна мережа» – означає системи передачі та, у разі потреби, обладнання для переключання або маршрутизації, а також інші ресурси, які дозволяють здійснювати передачу сигналів дротовим способом, радіозв'язком, оптичними або іншими електромагнітними засобами, зокрема мережі супутникового зв'язку, фіксовані (контурні та пакетні, зокрема Інтернет) та мобільні наземні мережі, електричні кабельні системи в межах їх використання з метою передавання сигналів, мережі, що використовуються для радіо та телевізійних трансляцій, а також мережі кабельного телебачення, незалежно від виду інформації, що передається;

д) «регуляторний орган» в галузі електронних комунікацій означає орган або органи, які уповноважені здійснювати регулювання електронних комунікацій, визначених у цій Главі;

е) постачальник послуг вважається таким, що має «суттєвий ринковий вплив», якщо індивідуально або разом з іншими він займає на ринку позицію, яка є еквівалентною домінуючій, тобто позицію, яка означає таку економічну потужність, яка дозволяє цьому постачальнику діяти значною мірою незалежно від конкурентів, замовників та кінцевих споживачів;

ф) «взаємне підключення» означає фізичне та/або логічне зв'язування публічних комунікаційних мереж, які використовуються тим самим або різними постачальниками послуг з тим, щоб надати можливість користувачам одного постачальника послуг підтримувати зв'язок з користувачами того самого або іншого постачальника послуг чи щоб надати доступ до послуг, що надаються іншим постачальником послуг. Послуги при цьому можуть надаватися залученими сторонами або іншими сторонами, які мають доступ до відповідної мережі. Взаємне підключення – це особливий вид доступу, впроваджений між операторами публічних мереж;

г) «універсальна послуга» означає сукупність послуг визначеної якості, які можуть бути отримані всіма користувачами на території Сторони незалежно від їх географічного положення та за прийнятною ціною; обсяг та спосіб надання такої послуги визначається кожною зі Сторін самостійно;

h) «доступ» означає можливість користуватися засобами та/або послугами, наданими іншим постачальником послуг на визначених умовах, на основі виключних або невиключних прав, з метою надання електронних комунікаційних послуг. Це включає,

inter alia, доступ до елементів мережі та до пов'язаних з нею засобів, що може передбачати підключення обладнання, як стаціонарного, так і нестаціонарного (зокрема, це включає доступ до локальних вузлів та пристроїв, а також до послуг, необхідних для надання послуг через локальний контур), доступ до фізичної інфраструктури, зокрема будівлі, кабельні системи та антени; доступ до відповідних систем програмного забезпечення, зокрема системи операційної підтримки, доступ до цифрових систем або систем, які забезпечують еквівалентну функціональність, доступ до стаціонарних та мобільних мереж, зокрема для роумінгу, доступ до систем умовного доступу для послуг цифрового телебачення; доступ до послуг віртуальних мереж;

і) «кінцевий користувач» означає користувача, який не здійснює надання послуг публічних комунікаційних мереж або електронних комунікаційних послуг для населення;

ї) «локальна лінія зв'язку, абонентський канал або абонентська лінія» означає фізичну лінію зв'язку (ланцюг), яка з'єднує вихідну точку мережі у приміщенні абонента з основною розподільною системою або еквівалентним обладнанням стаціонарної публічної комунікаційної мережі.

Стаття 116 Регуляторний орган

1. Сторони зобов'язуються забезпечити юридичну відокремленість регуляторних органів у сфері електронних комунікаційних послуг та їх функціональну незалежність від будь-якого постачальника послуг, що надає електронні комунікаційні послуги. Якщо певна Сторона утримує право власності або контролює постачальника послуг, який надає публічні комунікаційні мережі або послуги, то така Сторона зобов'язана забезпечити дієве структурне відокремлення регуляторної функції від діяльності, пов'язаної з правом власності або здійсненням контролю.

2. Сторони зобов'язуються забезпечити надання регуляторному органу достатніх повноважень для регулювання цього сектору. Завдання, які мають виконуватися регуляторним органом, повинні бути відкритими для громадськості та оприлюднюватися у легко доступній та чіткій формі, особливо у випадках, коли ці завдання визначені перед більш ніж одним органом.

3. Сторони зобов'язуються забезпечити прозорість та неупередженість рішень та процедур регуляторних органів стосовно всіх учасників ринку.

4. Регуляторний орган повинен мати повноваження щодо здійснення аналізу індикативного переліку відповідних ринків товарів та послуг, які перелічені у Додатках³⁰ до цієї Угоди. Якщо регуляторний орган зобов'язаний приймати рішення згідно зі статтею 118 цієї Угоди щодо встановлення, підтримання, зміни або скасування зобов'язань, то такий орган повинен визначити на основі аналізу ринку, чи є відповідний ринок дійсно конкурентним.

---

³⁰ Для України: Індикативний перелік відповідних ринків товарів та послуг представлено у вигляді окремого Додатка XX. Перелік відповідних ринків, включених у Додаток XX, підлягає регулярному перегляду з боку України в рамках наближення чинного законодавства України до законодавства Європейського Союзу, передбаченого у статті 124. Будь-які зобов'язання, взяті на основі цієї Глави, повинні враховувати такі перегляди. Для Сторони ЄС: Індикативний перелік відповідних ринків товарів та послуг представлено у вигляді окремого Додатка XIX. Перелік відповідних ринків, включених у Додаток XIX, підлягає регулярному перегляду з боку ЄС. Будь-які зобов'язання, взяті на основі цієї Глави, повинні враховувати такі перегляди.

5. Якщо регуляторний орган дійде висновку, що відповідний ринок не є дійсно конкурентним, то цей орган має встановити та визначити постачальників послуг із суттєвим ринковим впливом на цьому ринку та має встановити, забезпечити або змінити конкретні регуляторні зобов'язання, зазначені у статті 118 цієї Угоди, залежно від того, що є доцільним. Якщо регуляторний орган дійде висновку, що відповідний ринок є дійсно конкурентним, він не буде встановлювати або забезпечувати жодні регуляторні обов'язки, зазначені в статті 118 цієї Угоди.

6. Сторони забезпечують право постачальника послуг, на яке вплинуло рішення регуляторного органу, на подання апеляції проти цього рішення апеляційному органу, який має бути незалежним від сторін, яких стосується це рішення. Сторони забезпечують належний розгляд обставин справи. До розгляду будь-якої такої апеляції рішення регуляторного органу залишається чинним, крім випадків, коли апеляційний орган приймає інше рішення. Якщо апеляційний орган за своїм характером не є судовим органом, він завжди має надавати письмово викладені підстави для прийняття свого рішення, а рішення такого органу можуть переглядатися неупередженим та незалежним судовим органом. Рішення, прийняті апеляційним органом, повинні ефективно виконуватись.

7. Сторони забезпечують, щоб у випадках, коли регуляторні органи планують вжити заходів, пов'язаних з будь-якими положеннями цього Підрозділу, та якщо ці заходи матимуть значний вплив на відповідний ринок, вони надаватимуть заінтересованим сторонам можливість висловити свої зауваження щодо проекту відповідного заходу протягом обґрунтованого строку. Регулятори зобов'язані оприлюднювати відповідні процедури проведення консультацій. Результати здійснення процедури консультацій повинні бути загальнодоступними, за винятком випадків конфіденційної інформації.

8. Сторони забезпечують, щоб постачальники послуг, які забезпечують електронні комунікаційні мережі та послуги, надавали всю необхідну інформацію, зокрема фінансову інформацію, необхідну регуляторним органам для того, щоб забезпечити відповідність положенням цього Підрозділу або рішенням, прийнятим згідно із цим Підрозділом. Такі постачальники послуг невідкладно надають таку інформацію за запитом та відповідно до визначених термінів та відповідного рівня деталізації, встановлених регуляторним органом. Інформація, надання якої вимагає регуляторний орган, повинна відповідати цьому завданню. Регуляторний орган зобов'язаний обґрунтувати свій запит щодо інформації.

Стаття 117

Надання дозволу на надання електронних комунікаційних послуг

1. Сторони забезпечують надання послуг в автоматичному режимі, наскільки це можливо, після звичайного повідомлення і/або реєстрації.
2. Сторони забезпечують можливість застосування ліцензій для вирішення питань щодо розподілу номерів та частот. Умови отримання таких ліцензій повинні бути доступні громадськості.
3. Сторони забезпечують, щоб у випадках, коли необхідно отримання ліцензії:
  - а) всі критерії видачі ліцензії та обґрунтований строк, необхідний для прийняття рішення стосовно заяви на отримання ліцензії, були загальнодоступні;
  - б) причини відмови у видачі доводяться заявнику в письмовій формі на його вимогу;

с) заявник на отримання ліцензії у разі безпідставної відмови у наданні ліцензії має право звернутися до апеляційного органу;

d) ліцензійний збір³¹, встановлений будь-якою зі Сторін, не повинен перевищувати адміністративні витрати, які зазвичай пов'язуються з управлінням, контролем та забезпеченням видачі відповідних ліцензій. Вимоги цього пункту не поширюються на плату за ліцензію на використання діапазонів радіочастот та ресурсу.

---

³¹ Ліцензійні збори не включають плату за аукціони, тендери або інші недискримінаційні засоби надання концесій або затвердження внесків щодо універсальних послуг.

Стаття 118
Доступ та взаємозв'язок

1. Сторони забезпечують, щоб будь-який постачальник послуг, який має право надавати електронні комунікаційні послуги, мав право та зобов'язання проводити переговори щодо взаємного підключення з іншими постачальниками електронних комунікаційних мереж та послуг. Взаємне підключення, як правило, має погоджуватися на основі комерційних переговорів між відповідними юридичними особами.

2. Сторони забезпечують, щоб постачальники послуг, які отримують інформацію від інших постачальників послуг в процесі переговорів щодо домовленостей про взаємне підключення, використовували цю інформацію виключно з тією метою, з якою ця інформація була надана, та завжди забезпечували конфіденційність інформації, яка передається або зберігається.

3. Сторони зобов'язуються забезпечити, щоб у разі отримання висновку згідно зі статтею 116 цієї Угоди про те, що відповідний ринок, зокрема ті ринки, які зазначені у доданих до цієї Угоди Додатках, не є дійсно конкурентним, регуляторний орган мав необхідні повноваження для того, щоб встановити стосовно постачальника послуг, визначеного таким, що має суттєвий ринковий вплив, одну або декілька з таких вимог щодо взаємного підключення та/або доступу:

а) зобов'язання щодо виключення дискримінації для того, щоб оператори застосовували еквівалентні вимоги за подібних обставин до інших постачальників послуг, які надають еквівалентні послуги, та надавали іншим послуги та інформацію на тих самих умовах та тієї самої якості, які вони забезпечують для власних послуг чи послуг своїх філій або партнерів;

б) зобов'язання щодо забезпечення вертикальної інтегрованої компанії з метою забезпечення прозорості власних оптових цін та власних внутрішніх трансфертних цін у випадках, коли діє вимога щодо забезпечення відсутності дискримінації або для запобігання недобросовісному перехресному субсидуванню. Регуляторний орган може визначити формат та методологію бухгалтерського обліку, які будуть використовуватись.

с) зобов'язання задоволення обґрунтованих запитів на надання доступу та використання конкретних елементів мережі та пов'язаного з ними устаткування, зокрема роздільний доступ до абонентської лінії, *inter alia*, в ситуаціях, коли регуляторний орган вважає, що відмова в наданні доступу або висування необґрунтованих вимог та умов, які матимуть подібні наслідки, заважатиме виникненню сталого конкурентного ринку на роздрібному рівні або не відповідатиме інтересам кінцевих споживачів;

д) зобов'язання надання визначених послуг на оптовій основі для перепродажу третіми сторонами; надавати вільний доступ до технічних інтерфейсів, протоколів або інших важливих технологій, які є необхідними для забезпечення взаємної сумісності послуг або послуги віртуальних мереж; забезпечувати спільне розміщення або інші форми спільного використання устаткування, зокрема спільне використання кабельних каналів, будівель або антен; надавати зазначені послуги, необхідні для забезпечення сумісності кінцевих послуг для користувачів, зокрема засоби для забезпечення послуг інтелектуальних мереж; надавати доступ до систем операційної підтримки або аналогічних систем програмного забезпечення, необхідних для забезпечення добросовісної конкуренції у сфері надання послуг; забезпечувати взаємне підключення мереж або мережевого обладнання.

Регуляторні органи можуть встановлювати додаткові умови, зокрема забезпечення справедливості, обґрунтованості та своєчасності на додаток до вимог, наведених у підпунктах (с) і (д) цього пункту;

е) зобов'язання відшкодування витратків та контролю за цінами, зокрема вимоги щодо пов'язування цін із витратами та вимоги щодо систем обліку витрат, щодо надання конкретних видів взаємного підключення та/або доступу, в ситуаціях, коли аналіз ринку вказує на відсутність ефективної конкуренції, та утримання відповідним оператором цін на надмірно високому рівні або застосовування цінового витискання, що завдає шкоди інтересам кінцевих споживачів.

Регуляторні органи повинні враховувати інвестиції, здійснені оператором, та дозволяти йому мати обґрунтовану норму прибутку на вкладений капітал.

ф) зобов'язання оприлюднювати конкретні зобов'язання, встановлені для постачальників послуг регуляторним органом, із зазначенням конкретної продукції/послуг та географічних ринків. Поновлена інформація за умови, що вона не є конфіденційною та не містить ділової таємниці, має бути оприлюднена у такий спосіб, який гарантує всім заінтересованим сторонам вільний доступ до цієї інформації.

г) зобов'язання прозорості вимагає, щоб оператори були зобов'язані оприлюднювати визначену інформацію та, зокрема, коли оператор має зобов'язання щодо забезпечення відсутності дискримінації, регулятор може вимагати від такого оператора оприлюднювати референтну пропозицію, яка має бути достатньо роздільною для того, щоб забезпечити, щоб постачальники послуг не повинні були сплачувати за послуги, які не є необхідними для отримання потрібної послуги, з наданням опису відповідних пропозицій за компонентами відповідно до потреб ринку та пов'язаних з ними умовами, зокрема ціни.

4. Сторони забезпечують, щоб постачальник послуг, який намагається отримати взаємне підключення з іншим постачальником послуг, який визначений таким, що має суттєвий ринковий вплив, мав доступ або у будь-який момент часу чи після закінчення обґрунтованого строку, який був оприлюднений, до відповідного незалежного національного органу, який може бути визначено регуляторним органом у статті 115(2)(d) цієї Угоди, з метою вирішення спорів, пов'язаних умовами надання взаємного підключення та/або доступу.

Стаття 119
Обмежені ресурси

1. Сторони забезпечують, щоб будь-які процедури, передбачені для надання та використання обмежених ресурсів, зокрема частоти, номери та права доступу, застосовувалися на об'єктивній, пропорційній, вчасній, прозорій та недискримінаційній основі. Поточний стан надання діапазонів частот має бути відкритим для громадськості, однак оприлюднення детальної інформації про частоти, виділені для конкретних напрямків використання урядом, не є обов'язковим.
2. Сторони забезпечують ефективне управління радіочастотами для телекомунікаційних послуг на своїй території з метою забезпечення ефективного та дієвого використання частотного діапазону. Якщо попит на конкретні частоти перевищує наявні можливості щодо їх надання, повинні застосовуватись доцільні та прозорі процедури призначення цих частот з метою оптимізації їх використання та сприяння розвитку конкуренції.
3. Сторони забезпечують, щоб функція виділення національних номерних ресурсів та управління національними номерними планами була покладена на регуляторний орган.
4. У разі, якщо державні або місцеві органи влади зберігають за собою право власності або контроль над постачальниками послуг, які надають комунікаційні мережі загального користування та/або послуги, повинно бути забезпечено ефективне структурне відокремлення функцій надання прав доступу від діяльності, пов'язаної з правом власності або контролем.

Стаття 120 Універсальна послуга

1. Кожна Сторона має право самостійно визначати тип вимог стосовно універсальної послуги, які вона хоче застосовувати.
2. Такі обов'язки чи вимоги самі по собі не вважатимуться антиконкурентними за умови, що їх адміністрування буде здійснюватися у прозорий, об'єктивний та недискримінаційний спосіб. Адміністрування таких обов'язків також повинно бути нейтральним стосовно конкуренції та не бути більш обтяжливим, ніж це необхідно для того типу універсальної послуги, яка була визначена відповідною Стороною.
3. Сторони забезпечують, щоб всі постачальники послуг мали право на надання універсальної послуги та щоб жоден постачальник послуг не був априорі визнаний неприйнятним. Визначення прийнятності повинно здійснюватися на основі дієвого, прозорого, об'єктивного та недискримінаційного механізму. У разі необхідності Сторони оцінюють, чи не створює надання універсальної послуги невідповідного навантаження на організацію (організації), призначену (призначені) надавати універсальну послугу. У випадках, які є виправданими на підставі таких розрахунків з урахуванням ринкової вигоди (якщо така існує), яку матиме організація, яка надає універсальну послугу, регуляторні органи визначають, чи необхідно застосувати механізм надання компенсації відповідному постачальнику (постачальникам) послуг або спільного розподілу чистих витрат, пов'язаних з вимогами щодо надання універсальної послуги.
4. Сторони забезпечують, щоб:
  - а) каталоги всіх абонентів³² були доступними для користувачів у друкованій та/або електронній формі та регулярно поновлювалися щонайменше один раз на рік;
  - б) організації, які надають послуги, зазначені у підпункті (а), дотримувалися принципу недискримінації у роботі з інформацією, що була надана їм іншими організаціями.

Стаття 121 Транскордонне надання електронних комунікаційних послуг

Сторони не застосовують та не підтримують будь-яких заходів, які обмежують транскордонне надання електронних комунікаційних послуг.

---

³² Відповідно до застосованих правил з обробки персональних даних і захисту приватного життя в секторі електронних комунікацій.

Стаття 122 Конфіденційність інформації

Кожна Сторона забезпечує конфіденційність електронних комунікацій та пов'язаних з ними циркулюючих даних через електронні комунікаційні мережі загального доступу та доступні населенню електронні комунікаційні послуги без обмеження торгівлі послугами.

Стаття 123 Спори між постачальниками послуг

1. Сторони забезпечують, щоб у випадку виникнення спорів між постачальниками послуг, що надають електронні комунікаційні мережі або послуги, у зв'язку з правами та обов'язками, визначеними в цій Главі, відповідний регуляторний орган був зобов'язаний на запит будь-якої зі Сторін прийняти обов'язкове для виконання рішення щодо вирішення відповідного спору у найкоротші терміни та у будь-якому випадку зробити це протягом чотирьох місяців.
2. Рішення регуляторного органу мають бути доступними для громадськості з урахуванням вимог забезпечення комерційної конфіденційності. Заінтересовані сторони повинні отримати повну інформацію щодо підстав для прийняття відповідного рішення.
3. У разі, якщо спір стосується транскордонного надання послуг, відповідні регуляторні органи координують свої дії з метою вирішення такого спору.

Стаття 124 Нормативно-правове наближення

1. Сторони визнають важливість наближення чинного законодавства України до права Європейського Союзу. Україна забезпечує поступове приведення своїх чинних законів та майбутнього законодавства у відповідність до *acquis* ЄС.
2. Таке наближення розпочинається з дати підписання цієї Угоди та поступово поширюватиметься на всі елементи *acquis* ЄС, зазначені у Додатку XVII до цієї Угоди.

Підрозділ 6 ФІНАНСОВІ ПОСЛУГИ

Стаття 125

Сфера застосування та визначення термінів

1. У цьому Підрозділі встановлюються принципи нормативно-правової бази для всіх фінансових послуг, які підлягають лібералізації відповідно до Части 2, 3 та 4 цієї Глави.
2. Для цілей цього Підрозділу та Части 2, 3 та 4 цієї Глави:
  - a) «фінансова послуга» означає будь-яку послугу фінансового характеру, яка пропонується постачальником фінансових послуг Сторони. До фінансових послуг належать такі види діяльності:
    - i) Страхові і пов'язані зі страхуванням послуги
      1. пряме страхування (зокрема спільне страхування):
        - a) страхування життя;
        - b) страхування інше, ніж страхування життя.
      2. перестрахування та ретроцесія;
      3. страхове посередництво, зокрема брокерські операції та агентські послуги; та
      4. послуги, що є допоміжними стосовно страхування, зокрема консультативна діяльність, актуарні послуги, послуги з оцінки ризику та послуги з вирішення претензій.
    - ii) Банківські та інші фінансові послуги (за винятком страхування):
      1. послуги з прийняття вкладів та інших коштів, що підлягають поверненню, від населення;
      2. послуги з кредитування всіх видів, у тому числі споживчий кредит, кредит під заставу нерухомості, факторинг та фінансування комерційних операцій;
      3. фінансовий лізинг;
      4. усі платежі і послуги з переказу грошей, зокрема кредитні, розрахункові та дебетові картки, дорожні чеки та банківські тратти;
      5. послуги з надання гарантій і поручительств;
      6. укладання угод від власного імені або від імені клієнтів на біржі, поза нею або будь-яким іншим чином стосовно:
        - a) інструментів грошового ринку (зокрема чеків, векселів, депозитних сертифікатів);
        - b) валюти;
        - c) похідних інструментів, включаючи ф'ючерси та опціони, але не обмежуючись ними;
        - d) курсових та відсоткових інструментів, зокрема такі інструменти, як свопи та угоди щодо форвардної відсоткової ставки;
        - e) переказних цінних паперів;
        - f) інших оборотних інструментів та фінансових активів, зокрема дорогоцінних металів у зливках;
      7. участь у якості агента в емісії всіх типів цінних паперів, зокрема андеррайтинг та розміщення (як у відкритому, так і у закритому порядку) і надання послуг, пов'язаних з такою емісією;
      8. посередницькі послуги на грошовому ринку;
      9. послуги з управління майном, зокрема готівкове або безготівкове управління, всі форми колективного управління інвестиціями, управління

пенсійним фондом, послуги з довірчого зберігання, депозитарного та трастового обслуговування;

10. послуги з клірингу та фінансового управління майном, в тому числі цінні папери, похідні інструменти та інші обігові інструменти;

11. надання та передавання фінансової інформації, обробка фінансових даних і пов'язаного із цим програмного забезпечення;

12. консультативні, посередницькі та інші допоміжні фінансові послуги з усіх видів діяльності, перелічених у підпунктах (1) – (11), зокрема довідки про кредитоспроможність і аналіз кредиту, дослідження та поради з питань інвестицій та портфеля цінних паперів, поради з питань придбання та корпоративної реструктуризації і стратегії.

b) «постачальник фінансових послуг» означає будь-яку фізичну або юридичну особу Сторони, яка прагне надавати або надає фінансові послуги. Термін «постачальник фінансових послуг» не поширюється на державні установи.

c) «державна установа» означає:

1. уряд, центральний банк або грошово-кредитну установу відповідної Сторони чи юридичну особу, що належить або контролюється Стороною, яка переважно виконує урядові функції чи здійснює діяльність для урядових цілей, не включаючи юридичну особу, основним видом діяльності якої є надання фінансових послуг на комерційних умовах; або

2. приватну юридичну особу, яка виконує функції, які зазвичай виконуються центральним банком або фінансовим відомством, під час виконання таких функцій.

d) «нова фінансова послуга» означає послугу фінансового характеру, зокрема послуги, які пов'язані з існуючими та новими інструментами або зі способом постачання таких інструментів, які не надаються будь-яким постачальником фінансових послуг на території однієї зі Сторін, але які надаються на території іншої Сторони.

Стаття 126
Пруденційний виняток

1. Кожна Сторона може застосовувати або підтримувати певні заходи з пруденційних міркувань, зокрема:
  - а) захист інвесторів, депозитаріїв, власників полісів або осіб, перед якими постачальник фінансових послуг має зобов'язання довірчої особи;
  - б) забезпечення цільності та стабільності фінансової системи відповідної Сторони.
2. Такі заходи не повинні бути більш обтяжливими, ніж це необхідно для досягнення їхньої мети, та не повинні бути дискримінаційними стосовно постачальників фінансових послуг іншої Сторони у порівнянні з подібними власними постачальниками фінансових послуг.
3. Жодне положення цієї Угоди не може тлумачитися як вимога щодо розголошення Стороною інформації, яка стосується справ та рахунків індивідуальних клієнтів, або будь-якої конфіденційної інформації чи інформації, що є об'єктом приватної власності, яка знаходиться у розпорядженні державних установ.
4. Без шкоди для інших засобів пруденційного регулювання транскордонної торгівлі фінансовими послугами Сторона може вимагати реєстрації транскордонних постачальників фінансових послуг іншої Сторони та постачальників фінансових інструментів.

Стаття 127 Ефективне та прозоре регулювання

1. Кожна Сторона докладає всіх зусиль, щоб заздалегідь надати всім заінтересованим особам інформацію про будь-який захід загальної дії, який ця Сторона пропонує застосувати з метою надання таким особам можливості представити свої коментарі щодо цього заходу. Інформація про такий захід має бути надана:

- a) шляхом офіційної публікації; або
- b) в іншій письмовій або електронній формі.

2. Кожна Сторона повинна зробити доступними для заінтересованих осіб свої вимоги стосовно заповнення заяв, пов'язаних із наданням фінансових послуг.

За запитом заявника відповідна Сторона повинна поінформувати цього заявника про статус його заяви. Якщо відповідна Сторона потребує додаткової інформації від заявника, вона повинна невідкладно повідомити про це заявнику.

Кожна Сторона докладає необхідних зусиль для забезпечення впровадження міжнародних стандартів регулювання та нагляду у сфері фінансових послуг та для боротьби з ухиленням від сплати податків на всій її території. Такі міжнародні стандарти включають, зокрема, «Основні принципи ефективного банківського нагляду» Базельського комітету, «Основні принципи страхування» Міжнародної асоціації органів нагляду за страховою діяльністю, «Цілі та принципи регулювання обігу цінних паперів» Міжнародної організації комісій з цінних паперів, Угоду ОЕСР про обмін інформацією з питань оподаткування», Заяву країн-членів «Групи двадцяти» про прозорість інформації та обмін інформацією для цілей оподаткування» та «Сорок рекомендацій» та «Дев'ять спеціальних рекомендацій стосовно боротьби із фінансуванням тероризму» Групи з розробки фінансових заходів боротьби з відмиванням грошей (FATF).

Сторони також беруть до уваги «Десять основних принципів обміну інформацією», які поширюються міністрами фінансів країн-членів «Групи семи», та зобов'язуються вжити всіх необхідних кроків для застосування цих принципів у своїх двосторонніх відносинах.

Стаття 128 Нові фінансові послуги

Кожна Сторона дозволяє постачальникам фінансових послуг іншої Сторони, заснованим на території цієї Сторони, надавати будь-яку нову фінансову послугу, подібну до тих послуг, які ця Сторона дозволила б надавати власним постачальникам фінансових послуг згідно з національним законодавством у подібних умовах. Сторона може самостійно визначити юридичну форму надання послуги та може вимагати попереднього отримання дозволу на надання такої послуги. У разі, якщо отримання дозволу є необхідним, відповідне рішення має бути прийняте протягом обґрунтованого періоду часу, а підставою відмови у дозволі на надання послуг може бути тільки підстава, визначена у статті 126 цієї Угоди.

Стаття 129 Обробка даних

1. Кожна Сторона дозволяє постачальнику фінансових послуг іншої Сторони передавати інформацію в електронній або іншій формі на своїй території та поза нею для цілей обробки даних, якщо така обробка є необхідною в ході звичайної діяльності такого постачальника фінансових послуг.

2. Кожна Сторона вживає адекватних спеціальних заходів з метою захисту права на приватне життя та основоположних прав і свобод людини, зокрема у зв'язку з передачею персональних даних.

Стаття 130 Особливі винятки

1. Жодне положення цієї Глави не може тлумачитися як таке, що не дозволяє Стороні, зокрема її державним установам, виключно здійснювати на своїй території види діяльності або надавати послуги, які становлять частину державного пенсійного плану або системи соціального забезпечення, крім ситуацій, коли такі види діяльності можуть здійснюватися постачальниками фінансових послуг в умовах конкуренції з державними установами або приватними організаціями відповідно до внутрішніх національних правил відповідної Сторони.

2. Жодне положення цієї Угоди не поширюється на види діяльності, які здійснюються центральним банком чи грошово-кредитною установою або будь-якою іншою державною установою, з метою реалізації монетарної політики або політики регулювання валютного курсу.

3. Жодне положення цієї Глави не може тлумачитися як таке, що не дозволяє Стороні, зокрема її державним установам, виключно здійснювати на своїй території види діяльності або надавати послуги від імені або під гарантії чи з використанням фінансових ресурсів відповідної Сторони або її державних установ.

Стаття 131 Саморегульвні організації

Якщо Сторона для надання фінансових послуг постачальником іншої Сторони на рівноправних умовах з постачальником фінансових послуг цієї першої Сторони вимагає членства, участі або доступу до будь-якого саморегульвного органу, біржі або ринків цінних паперів або ф'ючерсів, клірингового агентства або будь-якої іншої організації чи асоціації чи якщо ця перша Сторона надає таким установам, безпосередньо або опосередковано, привілеї або переваги у наданні фінансових послуг, то вона повинна забезпечити дотримання вимог статей 88 та 94 цієї Угоди.

Стаття 132
Клірингові та платіжні системи

Відповідно до умов національного режиму кожна Сторона надає постачальникам фінансових послуг іншої Сторони, заснованим на її території, доступ до платіжних та клірингових систем, операторами яких є державні установи, та до офіційних механізмів фінансування та рефінансування, які є доступними за звичайних умов ведення бізнесу. Ця стаття не спрямована на те, щоб надати доступ до механізмів кредитора останньої інстанції Сторони.

Стаття 133
Наближення законодавства

1. Сторони визнають важливість наближення чинного законодавства України до законодавства Європейського Союзу. Україна забезпечить поступове приведення у відповідність своїх чинних законів та майбутнього законодавства до *acquis* ЄС.
2. Таке наближення розпочинається з дати підписання цієї Угоди та поступово поширюватиметься на всі елементи *acquis* ЄС, зазначені у Додатку XVII до цієї Угоди.

Підрозділ 7
Транспортні послуги

Стаття 134
Сфера дії

Цей Підрозділ визначає принципи лібералізації транспортних послуг згідно із Частинами 2, 3 та 4 цієї Глави.

Стаття 135
Міжнародний морський транспорт

1. Ця Угода застосовується до міжнародних морських перевезень між портами України та держав-членів Європейського Союзу і між портами держав-членів Європейського Союзу. Вона також застосовується до торгівлі між портами України та третіми країнами і між портами держав-членів Європейського Союзу та третіми країнами.

2. Ця Угода не застосовується до внутрішніх морських перевезень між портами України або між портами окремих держав-членів Європейського Союзу. Незважаючи на попереднє речення, рух обладнання, наприклад порожніх контейнерів, які не перевозяться в якості вантажу за винагороду між портами України або між портами окремої держави-члена Європейського Союзу, розглядається як частина міжнародних морських перевезень.

3. Для цілей цього Підрозділу та Частин 2, 3 та 4 цієї Глави:

а) «міжнародні морські перевезення» включають перевезення «від дверей до дверей» та мультимодальні транспортні операції, тобто перевезення товарів з використанням більш, ніж одного виду транспорту, зокрема «морське плече», за єдиним транспортним документом, та із цією метою пряме укладення контрактів з постачальниками послуг іншими видами транспорту;

б) «морські навантажувально-розвантажувальні послуги» означають діяльність, яку виконують стивідорні компанії, зокрема оператори терміналів, але не включаючи безпосередньої діяльності портових вантажників, коли ця робоча сила організована незалежно від стивідорних компаній та операторів терміналів. Така діяльність включає організацію та нагляд за:

i) навантаженням/розвантаженням вантажу на/з судна;

ii) закріпленням/розкріпленням вантажу;

iii) прийомом/доставкою та зберіганням вантажів перед завантаженням на судно або після розвантаження;

с) «послуги з митного оформлення» (або послуги агента з митного очищення) означає діяльність, що полягає у проведенні від імені іншої сторони митних формальностей щодо імпорту, експорту або транзитних перевезень вантажів незалежно від того, чи така послуга є основною діяльністю постачальника послуг, чи звичайним доповненням до основного виду діяльності;

d) «послуги контейнерних станцій та депо» означають діяльність, що полягає у зберіганні контейнерів у межах порту або на віддаленні від моря з метою їхнього заповнення/розвантаження, ремонту та підготовки до відправки вантажу;

e) «морські агентські послуги» означають діяльність, що полягає у виконанні у визначеній географічній зоні агентських функцій щодо представлення комерційних інтересів однієї чи більше компаній-перевізників стосовно:

i) маркетингу та продажу послуг морських перевезень та пов'язаних з ними послуг, починаючи з визначення вартості до виставлення відповідних рахунків, а також

надання коносаментів від імені компаній, придбання та перепродаж необхідних пов'язаних послуг, підготовка документації та надання комерційної інформації;

ii) діяльності від імені компанії щодо організації заходу судна або прийому вантажів у разі необхідності

f) «транспортно-експедиційні послуги» означають діяльність, яка полягає в організації та моніторингу відправки вантажів від імені вантажовідправника шляхом організації транспортування та супутніх послуг, підготовки документації та надання комерційної інформації;

g) «фідерні послуги» означають попереднє та подальше транспортування міжнародних вантажів морем, зокрема контейнерів, між портами на території Сторони.

4. Кожна Сторона надає суднам під прапором іншої Сторони або таким, що знаходяться в управлінні постачальника послуг іншої Сторони, режим не менш сприятливий, ніж той, що застосовується до власних суден або суден будь-якої третьої країни, залежно від того, який буде більш сприятливим, стосовно, *inter alia*, доступу до портів, використання інфраструктури та портових послуг, застосування морських допоміжних послуг³³, а також пов'язаних з ними ставок та зборів, митних послуг, розподілу місць для стоянки та послуг із завантаження та розвантаження.

5. Сторони ефективно застосовують принципи необмеженого доступу до міжнародних морських ринків та торгівлі на комерційній та недискримінаційній основі.

6. При застосуванні принципів пунктів 4 та 5 цієї статті Сторони з дати набрання чинності цією Угодою повинні:

a) не включати положення про розподіл вантажів до майбутніх угод з третіми країнами щодо послуг з морських перевезень, зокрема сухий вантаж та вантаж у рідкому стані та лінійні перевезення, та припинити дію положень про розподіл вантажів у разі, якщо вони існують у попередніх угодах; та

b) скасувати або утримуватись від впровадження будь-яких адміністративних, технічних та інших заходів, які можуть мати непрямий обмежувальний чи дискримінаційний вплив на громадян або компанії іншої Сторони з постачання послуг з морських міжнародних перевезень.

7. Кожна Сторона дозволяє постачальникам послуг з міжнародних морських перевезень іншої Сторони мати установи на її території на умовах заснування та управління не менш сприятливих, ніж ті, що застосовуються до її постачальників послуг або таких з третіх країн, які є кращими. Відповідно до положень Частини 2 цієї Глави, що стосується діяльності таких установ, кожна Сторона надає дозвіл постачальникам послуг іншої Сторони вести таку господарську діяльність згідно з її законодавством та правилами, яку наведено нижче, але не обмежуючись таким:

a) видавничу діяльність, вивчення ринку та продаж послуг з морських перевезень та супутніх послуг, починаючи з визначення вартості до виставлення відповідних рахунків, від власного імені або від імені інших постачальників послуг з міжнародних морських перевезень за прямими домовленостями із замовниками;

b) надання комерційної інформації будь-якими засобами, зокрема через комп'ютеризовані інформаційні системи та електронну систему обміну даними (що є предметом будь-яких недискримінаційних обмежень стосовно телекомунікацій);

---

³³ Допоміжні морські послуги включають морські навантажувально-розвантажувальні послуги, складські послуги та послуги зберігання, послуги з митного оформлення, послуги контейнерних станцій та депо, морські агентські послуги, транспортно-експедиційні (морські) послуги, послуги оренди суден з екіпажем, обслуговування та ремонт суден, послуги буксирування та допоміжні послуги для морських перевезень.

- c) підготовку документації стосовно перевезень та митних процедур та іншої документації стосовно походження та характеру вантажу, який підлягає перевезенню;
- d) організацію заходу судна або доставки вантажів від власного імені або від імені інших постачальників послуг з міжнародних морських перевезень;
- e) укладення будь-якої комерційної домовленості з будь-якими місцевими судноплавними агентствами, включаючи участь у розподілі акцій підприємства та участь у наймі місцевого персоналу або із-за кордону згідно з положеннями цієї Угоди;
- f) придбання та використання від власного імені або від імені своїх замовників (і перепродаж своїм замовникам) транспортних послуг будь-якого виду, зокрема перевезення внутрішніми водними шляхами, автомобільним та залізничним транспортом, а також послуг, пов'язаних з усіма видами перевезень, необхідних для надання єдиної транспортної послуги;
- g) володіння обладнанням для ведення господарської діяльності.

8. Кожна Сторона повинна зробити для постачальників послуг з міжнародних морських перевезень іншої Сторони на обґрунтованих та недискримінаційних умовах доступними такі послуги в порту: лоцманська проводка, буксирування та допомога при буксируванні, постачання продовольства, заправка та водопостачання, збір сміття та утилізація баластних відходів, послуги капітана порту, навігаційна допомога, берегові експлуатаційні послуги в порту, які є важливими для функціонування судна, зокрема зв'язок, водо- та електропостачання, послуги аварійно-ремонтної майстерні, якірна стоянка, причал та причальні послуги.

9. Кожна Сторона дозволяє постачальникам послуг з міжнародних морських перевезень іншої Сторони надавати послуги з міжнародних морських перевезень, зокрема «морське плече» у внутрішніх водних шляхах іншої Сторони.

10. Кожна Сторона дозволяє постачальникам послуг з міжнародних морських перевезень іншої Сторони користуватися на недискримінаційній основі та на узгоджених між залученими компаніями умовах фідерними послугами, що надаються постачальниками послуг з міжнародних морських перевезень, які зареєстровані в першій Стороні, між портами України або між портами держави-члена Європейського Союзу.

11. Ця Угода не впливає на застосування угод про морське торговельне судноплавство, укладених між Україною та державами-членами Європейського Союзу, з питань, які не охоплюються цією Угодою. Якщо ця Угода є менш сприятливою з певних питань, ніж існуючі угоди між Україною та окремими державами-членами Європейського Союзу, більш сприятливі положення матимуть перевагу без шкоди для зобов'язань Сторони ЄС та з урахуванням Договору про функціонування Європейського Союзу. Положення цієї Угоди замінюють положення попередніх двосторонніх угод, укладених між Україною та державами-членами ЄС, якщо положення останніх несумісні з попередніми, за винятком ситуацій, які згадані в попередньому реченні або тотожні до них. Положення існуючих двосторонніх угод, які не охоплюються цією Угодою, продовжують застосовуватися.

Стаття 136

Автомобільний, залізничний та внутрішній водний транспорт

1. З метою забезпечення скоординованого розвитку та прогресивної лібералізації перевезень між Сторонами відповідно до їхніх взаємних комерційних потреб умови взаємного доступу на ринок для автомобільного, залізничного та внутрішнього водного транспорту будуть визначені можливими у майбутньому спеціальними угодами в галузях автомобільного, залізничного та внутрішнього водного транспорту.

2. До укладення зазначених у пункті 1 цієї статті угод Сторони не запроваджують умов взаємного доступу на ринок між Сторонами, які є більш обмежувальними у порівнянні із ситуацією, що склалася на дату, що передує даті набрання чинності цією Угодою.

3. Положення існуючих двосторонніх угод, які не будуть охоплюватися можливими у майбутньому угодами, як зазначено у пункті 1 цієї статті, продовжують застосовуватися.

Стаття 137
Авіаційний транспорт

1. З метою забезпечення скоординованого розвитку та прогресивної лібералізації перевезень між Сторонами відповідно до їхніх взаємних комерційних потреб, умови взаємного доступу на ринок повинні розглядатися відповідно до Угоди між Україною та Європейським Союзом про спільний авіаційний простір (далі – САА).

2. До укладення САА Сторони не здійснюють будь-яких заходів або дій, більш обмежуючих або дискримінаційних у порівнянні із ситуацією, що склалася до набрання чинності цією Угодою.

Стаття 138
Наближення законодавства

Україна узгоджує своє законодавство, у тому числі адміністративні, технічні та інші норми у сфері міжнародного морського транспорту з відповідними нормами, прийнятими Стороною ЄС, в тій мірі, в якій таке законодавче наближення сприятиме цілям лібералізації, взаємному доступу на ринки Сторін і руху пасажирів та вантажів. Це наближення розпочнеться з дати підписання цієї Угоди та поступово поширюватиметься на всі елементи acquis ЄС, згадані у Додатку XVII до цієї Угоди.

Частина 6
Електронна торгівля

Стаття 139
Мета та принципи

1. Сторони, визнаючи, що електронна торгівля розширює можливості ведення торгівлі в багатьох секторах, домовилися сприяти розвитку електронної торгівлі між ними, зокрема шляхом співробітництва з питань, пов'язаних з електронною торгівлею відповідно до положень цієї Глави.
2. Сторони домовилися, що розвиток електронної торгівлі має здійснюватися за умови забезпечення повної відповідності найвищим міжнародним стандартам захисту інформації з метою забезпечення довіри користувачів електронної торгівлі.
3. Сторони домовилися, що електронна передача даних вважається наданням послуг в розумінні Частини 3 («Транскордонне надання послуг») цієї Глави, з якого не стягуються митні платежі.

Стаття 140
Нормативно-правові аспекти електронної торгівлі

1. Сторони підтримують діалог з питань регулювання електронної торгівлі, що включає, *inter alia*, такі питання:
  - a) визнання сертифікатів електронних підписів, виданих населенню, та сприяння розвитку послуг транскордонної сертифікації,
  - b) відповідальність постачальників посередницьких послуг у зв'язку з переданням або зберіганням інформації,
  - c) поводження з небажаними електронними комерційними повідомленнями,
  - d) захист споживачів у сфері електронної торгівлі,
  - e) будь-які інші питання, які стосуються розвитку електронної торгівлі.
2. Таке співробітництво може існувати у формі обміну інформацією про відповідне законодавство Сторін стосовно цих питань, а також про впровадження такого законодавства.

Частина 7

Винятки

Стаття 141

Загальні винятки

1 Без шкоди для загальних винятків, визначених у статті 472 цієї Угоди, на положення цієї Глави та Додатків XVI-A, XVI-B, XVI-C, XVI-D, XVI-E, XVI-F і XVII до цієї Угоди поширюються винятки, наведені в цій статті.

2. За умови дотримання вимоги, що такі заходи не застосовуються у спосіб, який є засобом довільної або невиправданої дискримінації між країнами, у яких переважають подібні умови, або не будуть становити приховане обмеження права на заснування економічної діяльності або транскордонне постачання послуг, ніщо в цій Главі не може тлумачитися як таке, що перешкоджає будь-якій зі Сторін здійснювати або забезпечувати виконання заходів, які:

a) необхідні для захисту громадської безпеки, громадської моралі або для забезпечення громадського порядку;

b) необхідні для забезпечення захисту життя та здоров'я людей, тварин або рослин;

c) стосуються збереження вичерпних природних ресурсів, якщо такі заходи вживаються разом з обмеженнями, що поширюються на національних інвесторів або на внутрішнє постачання або споживання послуг;

d) необхідні для забезпечення захисту національних художніх, історичних або археологічних цінностей;

e) необхідні для забезпечення дотримання законів або правил, які не є несумісними з положеннями цієї Глави, зокрема положення, які пов'язані із:

i) запобіганням шахрайській чи оманливій практиці або вирішенням питань, що стосуються наслідків невиконання договорів;

ii) захистом приватного життя осіб у зв'язку з обробкою та поширенням персональних даних, а також забезпеченням конфіденційності документів і рахунків приватних осіб;

iii) безпекою.

f) не відповідають положенням статей 88(1) та 94 цієї Угоди за умови, що різниця у режимах спрямована на забезпечення ефективного або рівноправного встановлення або стягнення прямих податків, пов'язаних з економічною діяльністю, інвесторами або постачальниками послуг іншої Сторони³⁴.

---

³⁴ Заходи, спрямовані на забезпечення рівноправного або ефективного встановлення або стягнення прямих податків, включають заходи, що вживаються Стороною відповідно до своєї системи оподаткування, які:

i) поширюються на інвесторів і постачальників послуг, що є нерезидентами, з урахуванням, що податкові обов'язки нерезидентів визначаються стосовно об'єктів оподаткування, які походять з території такої Сторони або знаходяться на ній; або

ii) поширюються на нерезидентів з метою забезпечення встановлення або стягнення податків на території Сторони; або

iii) поширюються на нерезидентів або резидентів з метою запобігання ухиленню від оподаткування, зокрема заходи із забезпечення дотримання законодавства; або

iv) поширюються на споживачів послуг, які надаються на території іншої Сторони або з неї з метою забезпечення встановлення або стягнення податків з таких споживачів, отриманих із джерел на території цієї Сторони; або

v) розрізняють інвесторів та постачальників послуг, які мають сплачувати податки з об'єктів оподаткування будь-де у світі, від інших інвесторів та постачальників послуг, з урахуванням різниці характеру їхньої податкової бази; або

3. Положення цієї Глави та Додатків XVI-A, XVI-B, XVI-C, XVI-D, XVI-E, XVI-F і XVII до цієї Угоди не поширюються на відповідні системи соціального захисту Сторін та на діяльність, яка здійснюється на території кожної Сторони, що пов'язані, навіть час від часу, з реалізацією офіційних повноважень.

Стаття 142
Податкові заходи

РНС, що надається згідно з положеннями цієї Глави, не поширюється на податковий режим, який Сторони забезпечують або забезпечуватимуть у майбутньому на підставі угод між Сторонами, спрямованими на уникнення подвійного оподаткування.

---

vi) визначають, розміщують або розподіляють дохід, прибуток, надходження, збитки, знижку або кредит для осіб або філій, що є резидентами, чи між пов'язаними особами або філіями тієї самої особи з метою захисту податкової бази Сторони.

Податкові умови або концепції, викладені у пункті (f) цього положення та в цій примітці, визначаються згідно з податковими визначеннями та концепціями або еквівалентними чи подібними визначеннями та концепціями, за законодавством тієї Сторони, що здійснює відповідний захід.

Стаття 143

Винятки, пов'язані з безпекою

1. Ніщо в цій Угоді не може тлумачитися як таке, що:
  - а) вимагає від будь-якої Сторони надання будь-якої інформації, розголошення якої ця Сторона вважає несумісним з принциповими інтересами власної безпеки; або
  - б) не дозволяє будь-якій Стороні вживати будь-які із зазначених нижче заходів, які ця Сторона вважає необхідними для захисту принципових інтересів власної безпеки і які:
    - i) пов'язані з виробництвом зброї, військового спорядження або матеріалів для ведення воєнних дій чи з торгівлею ними;
    - ii) пов'язані з економічною діяльністю, яка здійснюється безпосередньо або опосередковано для цілей забезпечення військових формувань;
    - iii) пов'язані з ядерними або термоядерними матеріалами чи матеріалами, з яких вони виробляються; або
    - iv) вживаються під час війни або інших надзвичайних ситуацій у міжнародних відносинах; або
  - в) не дозволяє будь-якій Стороні вживати будь-яких заходів на виконання зобов'язань, які ця Сторона взяла на себе з метою забезпечення міжнародного миру та безпеки.

Глава 7
Поточні платежі та рух капіталу

Стаття 144
Поточні платежі

Сторони зобов'язуються не обмежувати і дозволяти відповідно до положень статті VIII Статей Угоди Міжнародного валютного фонду 1944 року будь-які платежі та перекази у вільно конвертованій валюті за поточними рахунками платіжного балансу між Сторонами.

Стаття 145
Рух капіталу

1. Що стосується операцій на рахунку операцій з капіталом та фінансовому рахунку платіжного балансу, то з дати набрання чинності цією Угодою Сторони повинні забезпечувати вільний рух капіталу, пов'язаного з надходженням прямих інвестицій³⁵ відповідно до законодавства приймаючої країни та інвестуванням відповідно до положень Глави 6 («Заснування підприємницької діяльності, торгівля послугами та електронна торгівля») Розділу IV цієї Угоди та виплати або репатріації цих інвестованих капіталів та будь-якого прибутку, отриманого з них.

2. Що стосується інших операцій на рахунку операцій з капіталом і фінансовому рахунку платіжного балансу, з дати набрання чинності цією Угодою і без шкоди для інших положень цієї Угоди, Сторони повинні забезпечити:

а) вільний рух капіталу, пов'язаний з наданням кредитів, які стосуються торговельних операцій, або з наданням послуг, в яких бере участь резидент однієї зі Сторін,

б) вільний рух капіталу, пов'язаний з портфельними інвестиціями і фінансовими позиками та кредитами інвесторів іншої Сторони.

3. Україна зобов'язується завершити лібералізацію операцій на рахунку операцій з капіталом і фінансовому рахунку платіжного балансу відповідно до рівня лібералізації в Стороні ЄС до дати надання режиму внутрішнього ринку у сфері фінансових послуг відповідно до статті 4(3) Додатка XVII до цієї Угоди. Позитивна оцінка законодавства України щодо руху капіталу, його впровадження і постійного дотримання відповідно до принципів, викладених у статті 4(3) Додатка XVII до цієї Угоди, є необхідною передумовою для будь-якого рішення Комітету з питань торгівлі щодо надання статусу внутрішнього ринку у сфері фінансових послуг.

4. Без шкоди для інших положень цієї Угоди Сторони не вводять будь-яких нових обмежень на рух капіталу і поточні платежі між резидентами України та Сторони ЄС і не роблять існуючі умови більш обмежувальними.

---

³⁵ У тому числі придбання нерухомості, пов'язане з прямими інвестиціями

Стаття 146
Спеціальні заходи

Без шкоди для інших положень цієї Угоди у разі, якщо за особливих обставин, платежі та рух капіталу між Сторонами спричиняють або загрожують спричинити серйозні труднощі з точки зору реалізації операцій курсової або грошово-кредитної політики³⁶ в Україні або одній чи декількох державах-членах Європейського Союзу, відповідні Сторони можуть вдаватися до спеціальних заходів щодо руху капіталу між Стороною ЄС і Україною на термін, що не перевищує шість місяців, якщо такі заходи вкрай необхідні. Сторона, яка вживає захисні заходи, повинна негайно інформувати іншу Сторону про прийняття такого заходу та надавати, наскільки це можливо, часові рамки скасування таких заходів.

Стаття 147
Сприяння виконанню та подальша лібералізація положень

1. Сторони консультуються одна з одною з метою полегшення руху капіталу між Сторонами для сприяння досягненню цілей цієї Угоди.
2. Протягом перших чотирьох років з дати набрання чинності цією Угодою Сторони вживають заходів для створення необхідних умов для подальшого поступового застосування правил Сторони ЄС про вільний рух капіталу.
3. До кінця п'ятого року з дати набрання чинності цією Угодою Комітет з питань торгівлі розглядає вжиті заходи та визначає умови подальшої лібералізації.

---

³⁶ Включаючи серйозні труднощі з платіжним балансом.

Глава 8 Державні закупівлі

Стаття 148 Цілі

Сторони визнають внесок прозорого, недискримінаційного, конкурентного і відкритого тендерного процесу у сталий економічний розвиток і встановлюють у якості своєї мети ефективне, взаємне і поступове відкриття відповідних ринків закупівель.

Ця Глава передбачає забезпечення взаємного доступу до ринків державних закупівель на основі принципу національного режиму на загальнодержавному, регіональному та місцевому рівнях для державних контрактів та договорів концесії у традиційних галузях економіки, а також у комунальному господарстві. Це передбачає послідовне наближення законодавства України у сфері державних закупівель до *acquis* ЄС у сфері державних закупівель, що супроводжуватиметься інституційною реформою та створенням ефективної системи державних закупівель на основі принципів, якими регулюються державні закупівлі Сторони ЄС, а також понять та визначень, встановлених в Директиві 2004/18/ЄС Європейського Парламенту і Ради від 31 березня 2004 року про координацію процедур з проведення тендерів на укладення контрактів на виконання робіт, постачання товарів і надання послуг (далі – Директива 2004/18/ЄС) і Директиви 2004/17/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 31 березня 2004 року про координацію процедур здійснення закупівель суб'єктами, що здійснюють свою діяльність у водному, енергетичному, транспортному та поштовому секторах (далі – Директива 2004/17/ЄС).

Стаття 149 Сфера застосування

1. Ця Глава застосовується до державних контрактів на виконання робіт, постачання товарів та надання послуг, а також до контрактів на виконання робіт, постачання товарів і надання послуг у комунальному та інфраструктурному секторах, а також договорів концесії на виконання робіт та надання послуг.

2. Ця Глава застосовується до будь-якого органу та будь-якої організації, що здійснюють закупівлі, які відповідають відповідним визначенням у праві ЄС у сфері державних закупівель (далі – замовники). Це визначення включає також органи й суб'єкти господарювання, які регулюються публічним правом і здійснюють діяльність у комунальному або інфраструктурному секторах, такі, як державні підприємства, що здійснюють відповідну господарську діяльність, а також приватні суб'єкти господарювання, які здійснюють відповідну діяльність на підставі спеціальних та виключних прав у комунальному або інфраструктурному секторах.

3. Ця Глава застосовується до контрактів, вартість яких перевищує порогові значення, встановлені Додатком XXI-Р:

Розрахунок оціночної вартості державного контракту повинен базуватися на загальній сумі, що підлягає оплаті, за вирахуванням податку на додану вартість. При застосуванні цих порогових значень Україна розраховуватиме та конвертуватиме такі показники вартості у власну національну валюту, використовуючи обмінний курс, встановлений Національним Банком України.

Ці порогові значення регулярно переглядаються кожні два роки починаючи з першого парного року після набрання чинності Угодою, виходячи з середньоденного курсу євро,

вираженого у спеціальних правах запозичення, розрахованого за період 24 місяці, який закінчується в останній день серпня, що передував перегляду, та набиратимуть чинності з 1 січня. Порогові значення, що переглядаються таким чином, у разі необхідності округлюються до найближчої тисячі євро. Перегляд порогових значень затверджується Комітетом з питань торгівлі згідно з процедурою, встановленою у Розділі VII («Інституційні, загальні та прикінцеві положення») цієї Угоди.

Стаття 150 Інституційні засади

1. Сторони встановлюють або підтримують відповідну організаційну структуру та механізми, необхідні для належного функціонування системи державних закупівель та реалізації відповідних принципів.
2. У рамках інституційної реформи Україна, зокрема, повинна визначити:
  - а) центральний орган виконавчої влади, відповідальний за економічну політику, наділений повноваженнями щодо забезпечення послідовної політики в усіх аспектах, пов'язаних з державними закупівлями. Такий орган сприяє та координує впровадження положень цієї Глави та керує процесом адаптації законодавства;
  - б) неупереджений та незалежний орган, завданням якого є перегляд рішень, прийнятих замовниками в процесі укладання контрактів. У цьому контексті поняття «незалежний» означає, що цей орган є органом державної влади, відокремленим від усіх замовників та економічних операторів. Рішення, прийняті таким органом, можуть переглядатися у судовому порядку.
3. Сторони забезпечують, щоб рішення, прийняті органами, відповідальними за розгляд скарг, ефективно виконувались.

Стаття 151 Основні стандарти, що регулюють процес укладення державних контрактів

1. Не пізніше, ніж через 6 місяців з дати набрання чинності цією Угодою, Сторони дотримуються низки основних стандартів для укладення будь-яких контрактів, визначених пунктами (2)–(15) цієї статті. Ці основні стандарти походять безпосередньо з правил та принципів державних закупівель, які регулюються *acquis* ЄС у сфері державних закупівель, зокрема принципи недискримінації, рівного ставлення, прозорості та пропорційності.

Публікування

2. Сторони забезпечують публікацію повідомлень щодо всіх планованих закупівель через відповідні засоби масової інформації у спосіб, який є достатнім для:
  - а) забезпечення відкритості ринку для конкуренції; та
  - б) надання будь-якому заінтересованому економічному оператору можливості отримати належний доступ до інформації щодо запланованої закупівлі до того, як контракт буде укладено, та висловити свою заінтересованість у такому контракті.
3. Обсяг інформації, що підлягає публікуванню, має відповідати рівню економічного інтересу економічних операторів до відповідного контракту.
4. Інформація, що підлягає публікуванню, має містити принаймні основні деталі запропонованого контракту, критерії якісного відбору, метод відбору, критерії визначення

виконавця контракту та будь-яку додаткову інформацію, яка може обґрунтовано бути необхідною економічним операторам для прийняття рішення щодо заінтересованості у контракті.

Визначення виконавця контракту

5. Всі контракти укладаються шляхом проведення прозорих та неупереджених процедур визначення виконавця, що запобігатимуть вчиненню корупційних діянь. Ця неупередженість забезпечується, зокрема, через недискримінаційне формулювання предмету контракту, рівний доступ економічних операторів, достатні часові рамки, а також прозорий і об'єктивний підхід.

6. Під час опису характеристик робіт, товарів або послуг замовники повинні користуватися загальним описом технічних та якісних характеристик і функцій, а також міжнародними, європейськими або національними стандартами.

7. Опис характеристик робіт, товарів або послуг не повинен містити посилання на конкретні марку чи виробника або на конкретний процес чи на торговельну марку, патенти, типи або конкретне місце походження чи спосіб виробництва, крім випадків, коли відповідне посилання обґрунтовується предметом контракту та супроводжується словами «або еквівалент». Перевага має надаватися використанню загальних описів технічних та якісних характеристик чи функцій.

8. Замовники не висувають умов, що можуть призвести до прямої або опосередкованої дискримінації економічних операторів іншої Сторони, таких, як вимога до економічних операторів, заінтересованих у контракті, бути заснованими у тій самій країні, регіоні або на тій самій території, що й замовник.

Незважаючи на вищезазначене, у випадках, коли це виправдано конкретними обставинами договору, від учасника-переможця може вимагатися створення певної господарської інфраструктури в місці виконання контракту.

9. Строки для висловлення заінтересованості та подання пропозицій мають бути достатньо тривалими, щоб дозволити економічним операторам іншої Сторони провести змістовну оцінку тендеру та підготувати власну пропозицію.

10. Всі учасники повинні мати можливість заздалегідь ознайомитись з відповідними правилами, критеріями відбору та критеріями визначення виконавця контракту. Ці правила повинні застосуватись до всіх учасників однаково чинно.

11. Замовники можуть запросити лише обмежену кількість учасників для подання пропозицій за умови, що:

а) така процедура проводиться у прозорий та недискримінаційний спосіб; а також

б) відбір ґрунтується тільки на об'єктивних факторах, таких, як досвід учасників у відповідній сфері, масштаб їхньої господарської діяльності та наявність відповідної інфраструктури або їхній технічний та професійний потенціал.

При залученні обмеженої кількості учасників для участі у поданні пропозицій необхідно враховувати необхідність забезпечення належного рівня конкуренції.

12. Замовники можуть використовувати переговорні процедури лише у визначених виняткових випадках, коли використання такої процедури по суті не спотворює конкуренцію.

13. Замовники можуть використовувати кваліфікаційні системи лише за умови, що перелік кваліфікованих операторів складається шляхом проведення прозорої та відкритої процедури, інформація про що була належним чином опублікована. Контракти, що підпадають під дію таких систем, укладаються також на недискримінаційній основі.

14. Сторони забезпечують, щоб контракти укладалися у прозорий спосіб з тим учасником, який подав економічно найвигіднішу пропозицію або пропозицію з найнижчою ціною, що відповідає критеріям визначення виконавця та процедурним правилам, встановленим та опублікованим заздалегідь. Всім учасникам повідомляються остаточні рішення без невиправданої затримки. На вимогу учасника, якому не вдалося отримати контракт, повинні надаватися роз'яснення щодо підстав відповідного рішення з достатнім рівнем деталізації, що дозволяє переглянути прийняте рішення.

Судовий захист

15. Сторони забезпечують, щоб кожна особа, яка має або мала інтерес до певного контракту та зазнала або ризикує зазнати шкоди внаслідок заявленого порушення, мала право на ефективний, неупереджений судовий захист від будь-якого рішення замовника стосовно укладення контракту. Рішення, прийняті під час та після закінчення такої процедури перегляду, публікуються у відповідних засобах масової інформації у спосіб, що є достатнім для інформування всіх заінтересованих економічних операторів.

Стаття 152

Планування адаптації законодавства

1. До початку адаптації законодавства Україна подає до Комітету з питань торгівлі комплексну «дорожню карту» з реалізації цієї Глави із часовими графіками та ключовими поетапними результатами, що повинні включати всі реформи стосовно адаптації законодавства та розвитку інституційного потенціалу. Ця дорожня карта повинна збігатися з етапами та часовими рамками, викладеними у Додатку XXI-А до цієї Угоди.

2. «Дорожня карта» повинна охоплювати всі аспекти реформування та загальні правові засади для імплементації у сфері державних закупівель, зокрема: адаптацію законодавства для регулювання державних контрактів, контрактів у комунальних та інфраструктурних секторах, договорів концесії на виконання робіт та процедури перегляду рішень замовників; зміцнення адміністративної спроможності на всіх рівнях, у тому числі з органами оскарження та контрольними механізмами.

3. Після позитивного висновку Комітету з питань торгівлі ця «дорожня карта» розглядається як довідковий документ для реалізації положень цієї Глави. Європейський Союз докладатиме всіх зусиль для надання допомоги Україні в реалізації цієї дорожньої карти.

Стаття 153
Адаптація законодавства

1. Україна забезпечує поступове приведення існуючого та майбутнього законодавства у сфері державних закупівель у відповідність до *acquis* ЄС у сфері державних закупівель.
2. Адаптація законодавства здійснюється поетапно згідно з періодами, визначеними у Додатку XXI-A та в Додатках XXI-B–XXI-E, XXI-G, XXI-H та XXI-J до цієї Угоди. Додатки XXI-F та XXI-I до цієї Угоди визначають необов'язкові елементи, які не потребують впровадження в законодавство України, тоді, як Додатки XXI-K–XXI-N до цієї Угоди містять елементи *acquis* ЄС, які залишаються поза сферою законодавчої адаптації. У цьому процесі належна увага повинна приділятися відповідному прецедентному праву Європейського Суду та імплементаційним заходам Європейської Комісії, а також, якщо в цьому виникне необхідність, будь-яким змінам в *acquis* ЄС, що відбуватимуться в той самий час. Реалізація кожного періоду оцінюється Комітетом з питань торгівлі й після позитивної оцінки цим органом поєднуватиметься зі взаємним наданням доступу до ринку згідно з Додатком XXI-A до цієї Угоди. Європейська Комісія повідомляє Україні без невиправданої затримки про будь-які зміни в *acquis* ЄС. Комісія надаватиме відповідні консультації й технічну допомогу з метою впровадження таких змін.
3. Сторони домовились, що Комітет з питань торгівлі розпочинає оцінку наступного етапу адаптації лише після того, як завершені та схвалені заходи з імплементації попереднього етапу згідно з умовами, передбаченими у пункті 2 цієї статті.
4. Сторони забезпечують, щоб ті аспекти і сфери державних закупівель, які не охоплюються цією статтею, вирішувалися відповідно до принципів прозорості, недискримінації та рівного ставлення, що визначені статтею 151 цієї Угоди.

Стаття 154
Доступ до ринку

1. Сторони домовилися, що ефективне і взаємне відкриття відповідних ринків має здійснюватись поступово та одночасно. Протягом процесу адаптації законодавства рівень доступу до ринку, що надається Сторонами на умовах взаємності, пов'язується з досягнутим прогресом адаптації законодавства відповідно до Додатка XXI-A до цієї Угоди.
2. Рішення щодо початку наступного етапу відкриття ринку приймається на підставі оцінки якості прийнятого законодавства, а також його практичного застосування. Така оцінка регулярно здійснюється Комітетом з питань торгівлі.
3. У тій мірі, в якій Сторона згідно з Додатком XXI-A до цієї Угоди відкрила свій ринок закупівель для іншої Сторони, Сторона ЄС надасть доступ до процедур укладення контрактів українським компаніям – заснованим як в межах, так і поза межами Сторони ЄС – згідно з правилами державних закупівель Сторони ЄС на умовах не менш сприятливих, ніж ті, що застосовується до компаній Сторони ЄС; Україна надасть доступ до процедур укладення контрактів компаніям Сторони ЄС – заснованим як в межах, так і поза межами України – згідно з національними правилами державних закупівель на умовах не менш сприятливих, ніж ті, що застосовуються до українських компаній.

4. Після реалізації останнього етапу адаптації законодавства Сторони розглянуть можливість взаємного надання доступу до ринків стосовно закупівель, вартість яких є навіть нижчою, ніж порогові значення, визначені у статті 149(3) цієї Угоди.

5. Фінляндія зберігає свою позицію щодо Аландських островів.

Стаття 155

Інформація

1. Сторони забезпечують належний рівень поінформованості замовників та економічних операторів щодо процедур державних закупівель, у тому числі шляхом публікації у повному обсязі відповідного законодавства та адміністративних рішень.

2. Сторони забезпечать ефективне поширення інформації щодо тендерних можливостей.

Стаття 156

Співробітництво

1. Сторони посилюють співробітництво шляхом обміну досвідом та інформацією, що стосується їхніх найкращих практик та нормативно-правової бази.

2. Сторона ЄС сприяє імплементації цієї Глави, у тому числі шляхом надання технічної допомоги, коли це доцільно. Згідно з положеннями про фінансове співробітництво в Розділі VI («Фінансове співробітництво та положення щодо боротьби із шахрайством») цієї Угоди, конкретні рішення про фінансову допомогу приймаються шляхом застосування відповідних фінансових механізмів та інструментів Сторони ЄС.

3. Індикативний перелік питань співробітництва включено до Додатка XXI-О до цієї Угоди.

Глава 9
Інтелектуальна власність

Частина 1
Загальні положення

Стаття 157
Цілі

Цілями цієї Глави є:

- а) спрощення створення і комерційного використання інноваційних продуктів та продуктів творчої діяльності на території Сторін; і
- б) досягнення належного та ефективного рівня охорони і захисту прав інтелектуальної власності.

Стаття 158
Характер і сфера дії зобов'язань

1. Сторони забезпечують належне та ефективне виконання зобов'язань за міжнародними договорами у сфері інтелектуальної власності, учасниками яких вони є, зокрема за Угодою про торговельні аспекти прав інтелектуальної власності, що міститься в Додатку 1С до Угоди СОТ (далі – Угода ТРІПС). Положення цієї Глави доповнюють та уточнюють права і зобов'язання Сторін згідно з Угодою ТРІПС та іншими міжнародними договорами у сфері інтелектуальної власності.

2. Для цілей цієї Угоди права інтелектуальної власності включають авторське право, зокрема право на комп'ютерні програми і бази даних, а також суміжні права, права, пов'язані з патентами, зокрема патенти на винаходи у галузі біотехнологій, торговельні марки, фірмові найменування, якщо вони охороняються у формі виключного права інтелектуальної власності відповідним національним законодавством, промислові зразки, компонування (топографії) інтегральних мікросхем, географічні зазначення, зокрема зазначення походження, зазначення джерела походження, сорти рослин, охорону конфіденційної інформації та захист від недоброчесної конкуренції, як це передбачено статтею 10 bis Паризької конвенції про охорону промислової власності (1967 року) (далі – Паризька конвенція).

Стаття 159
Передача технологій

1. Сторони домовились обмінюватись думками та інформацією щодо своєї національної та міжнародної практики і політики стосовно передачі технологій. Зокрема, це включає заходи щодо спрощення інформаційних потоків, ділового партнерства, ліцензійних та субпідрядних угод на добровільній основі. Особливу увагу необхідно звертати на умови, необхідні для створення належного сприятливого середовища для передачі технологій у приймаючих державах, зокрема на такі питання, як відповідна законодавча база і розвиток людського капіталу.

2. Сторони гарантують охорону законних інтересів власників прав інтелектуальної власності.

Стаття 160
Вичерпання прав

Сторони можуть встановлювати власний режим вичерпання прав інтелектуальної власності з урахуванням положень Угоди ТРІПС.

Частина 2
Стандарти, що стосуються прав інтелектуальної власності

Підрозділ 1
Авторське право та суміжні права

Стаття 161
Надання охорони

Сторони дотримуються:

- a) Статей 1–22 Міжнародної конвенції про охорону інтересів виконавців, виробників фонограм і організацій мовлення (1961 року) (далі – Римська конвенція);
- b) Статей 1–18 Бернської конвенції про охорону літературних та художніх творів (1886 року, з останніми змінами у 1979 року) (далі – Бернська конвенція);
- c) Статей 1–14 Договору Всесвітньої організації інтелектуальної власності (далі – ВОІВ) про авторське право – (1996 року) (далі – WCT); та
- d) Статей 1–23 Договору ВОІВ про виконання і фонограми (1996 року).

Стаття 162
Строк чинності авторського права

1. Права автора літературного або художнього твору в розумінні статті 2 Бернської конвенції є чинними протягом життя автора і 70 років після його смерті, незалежно від того, коли твір був правомірно оприлюднений.
2. У випадку, якщо твір створено у співавторстві, строк, що згадується у пункті 1 цієї статті, обчислюється з дати смерті автора, який помер останнім.
3. У випадку анонімних творів або творів, підписаних псевдонімом, строк охорони становить 70 років з дати, коли твір був правомірно оприлюднений. Проте якщо вибраний автором псевдонім не залишає сумнівів щодо його особистості або якщо автор розкриває своє ім'я протягом строку, згаданого у першому реченні, застосовується строк охорони, встановлений у пункті 1 цієї статті.
4. Якщо твір публікується томами, частинами, окремими випусками, виданнями або серіями і строк охорони починається з дати, коли твір був правомірно доведений до загального відома, то строк охорони починається для кожної частини твору окремо.
5. У випадку творів, для яких строк охорони не обчислюється з дати смерті автора або авторів і які не були правомірно оприлюднені протягом 70 років з дати їх створення, охорона припиняється.

Стаття 163

Строк охорони авторського права на кінематографічні або аудіовізуальні твори

1. Режисер-постановник кінематографічного або аудіовізуального твору розглядається як його автор або один з його авторів. Сторони можуть визначити інших співавторів.
2. Строк охорони авторського права на кінематографічні або аудіовізуальні твори спливає не раніше, ніж через 70 років з дати смерті останньої з групи визначених за життя осіб, незалежно від того, чи зазначені ці особи як співавтори. Ця група має щонайменше включати режисера-постановника, автора сценарію, автора діалогів і композитора музики, спеціально створених для використання в кінематографічному або аудіовізуальному творі.

Стаття 164

Строк дії суміжних прав

1. Строк дії прав виконавців спливає не раніше, ніж через 50 років від дати виконання. Проте якщо запис виконання правомірно опублікований або правомірно оприлюднений протягом цього періоду, строк дії прав спливає не раніше ніж через 50 років від дати першої такої публікації або першого такого оприлюднення, залежно від того, яка дата є більш ранньою.
2. Строк дії прав виробників фонограм спливає не раніше, ніж через 50 років від дати здійснення запису. Проте якщо фонограма правомірно опублікована протягом цього періоду, строк дії зазначених прав спливає не раніше ніж через 50 років від дати першої правомірної публікації. Якщо публікація протягом періоду, згаданого у першому реченні, була неправомірною і якщо фонограма була правомірно оприлюднена протягом цього періоду, строк дії зазначених прав спливає через 50 років від дати першого правомірного оприлюднення.
3. Строк дії прав виробників першого запису фільму спливає не раніше, ніж через 50 років від дати здійснення запису. Проте якщо фільм правомірно опублікований або правомірно оприлюднений протягом цього періоду, строк дії прав спливає не раніше ніж через 50 років від дати першої такої публікації або першого такого оприлюднення, залежно від того, яка дата є більш ранньою. Термін «фільм» означає кінематографічний або аудіовізуальний твір чи рухомі зображення, як із звуковим супроводом, так і без нього.
4. Строк дії прав організацій мовлення спливає не раніше, ніж через 50 років від дати першої трансляції передачі, незалежно від того, чи транслюється ця передача дрововими, чи ефірними засобами, у тому числі за допомогою кабельної мережі або супутника.

Стаття 165
Охорона раніше неопублікованих творів

Будь-яка особа, яка після закінчення строку дії авторського права, перший раз правомірно публікує або правомірно оприлюднює раніше неопублікований твір, користується таким самим рівнем охорони майнових прав інтелектуальної власності, як і автор. Строк охорони таких прав становить 25 років від дати, коли твір був уперше правомірно опублікований або правомірно оприлюднений.

Стаття 166
Критичні та наукові публікації

Сторони можуть також охороняти критичні та наукові публікації творів, які стали загальним надбанням. Максимальний строк охорони таких прав становить 30 років від дати, коли твір був уперше правомірно опублікований.

Стаття 167
Охорона фотографій

Фотографії, які є оригінальними у тому розумінні, що вони є власним продуктом інтелектуальної діяльності автора, охороняються відповідно до статті 162 цієї Угоди. Сторони можуть запровадити охорону інших фотографій.

Стаття 168
Співробітництво у сфері колективного управління правами

Сторони визнають необхідність укладання угод між своїми відповідними організаціями колективного управління з метою взаємного забезпечення більш простого доступу і обміну інформацією між територіями Сторін, а також забезпечення взаємної передачі авторської винагороди за використання творів Сторін або інших об'єктів, що охороняються. Сторони визнають необхідність того, щоб їхні відповідні організації колективного управління досягли високого рівня ефективності та прозорості при виконанні свої завдань.

Стаття 169 Право на запис

1. Для цілей цієї статті термін «запис» означає фіксацію звуків та зображень або їх відтворень, яка дозволяє здійснювати їх сприйняття, відтворення або передавання за допомогою відповідного пристрою.
2. Сторони надають виконавцям виключне право дозволяти або забороняти запис своїх виконань.
3. Сторони надають організаціям мовлення виключне право дозволяти або забороняти запис своїх передач, незалежно від того, чи транслюються ці передачі дротовими, чи ефірними засобами, у тому числі за допомогою кабельної мережі або супутника.
4. Організація кабельного мовлення не має права, передбаченого пунктом 2 цієї статті, якщо вона лише ретранслює через кабельну мережу передачу організації мовлення.

Стаття 170 Ефірне мовлення і доведення до відома публіки

1. Для цілей цієї статті:
  - а) термін «ефірне мовлення» означає передачу бездротовими засобами для приймання публікою звуків або зображень та звуків або їх відтворення; така передача за допомогою супутника, а також передача закодованих сигналів, якщо засоби для декодування надаються для публічного використання організацією мовлення або з її дозволу;
  - б) термін «оприлюднення» означає передачу для публіки за допомогою будь-якого носія, іншого, ніж ефірне мовлення, звуків виконання чи звуків або відтворення звуків, записаних на фонограмі. Для цілей пункту 3 цієї статті термін «оприлюднення» включає створення звуків або відтворення звуків, записаних на фонограмі, що є чутними для публіки.
2. Сторони надають виконавцям виключне право дозволяти або забороняти ефірне мовлення бездротовими засобами і оприлюднення своїх виконань, за винятком випадків, коли передачі виконання здійснюються під час ефірного мовлення або є відтворенням запису.
3. Сторони надають право виконавцям та виробникам фонограм отримувати виплати одноразової справедливої винагороди, якщо фонограма, опублікована з комерційною метою, або відтворення такої фонограми використовується для ефірного мовлення або для будь-якого публічного виконання, а також забезпечують розподіл цієї винагороди між відповідними виконавцями і виробниками фонограм. Сторони можуть за відсутності угоди між виконавцями і виробниками фонограм визначати умови розподілу винагороди між ними.
4. Сторони надають організаціям мовлення виключне право дозволяти або забороняти ретрансляцію своїх передач бездротовими засобами, а також оприлюднювати свої передачі, якщо таке оприлюднення здійснюється у загальнодоступних місцях після внесення плати за вхід.

Стаття 171 Право на розповсюдження

1. Сторони надають авторам стосовно оригіналів їхніх творів або їх копій виключне право дозволяти або забороняти будь-яку форму публічного розповсюдження шляхом продажу або іншим чином.

2. Сторони надають виключне право доводити до загального відома шляхом продажу або іншим чином об'єкти, зазначені у підпунктах (a)–(d) цього пункту, зокрема їхні копії:

- a) виконавцям щодо записів їхніх виконань;
- b) виробникам фонограм щодо їхніх фонограм;
- c) виробникам перших записів фільмів щодо оригіналу і копій їхніх фільмів;
- d) організаціям мовлення щодо записів їхніх передач, як це передбачено статтею 169(3) цієї Угоди.

Стаття 172 Обмеження

1. Сторони можуть встановлювати обмеження прав, передбачених статтями 169, 170 та 171 цієї Угоди, стосовно:

- a) приватного використання;
- b) використання коротких витягів у зв'язку з повідомленням останніх подій;
- c) поодинокого відтворення організацією мовлення за допомогою своїх власних засобів і для своїх власних передач мовлення;
- d) використання лише з метою навчання або наукового дослідження.

2. Незважаючи на пункт 1 цієї статті, Сторони можуть встановлювати такі самі обмеження стосовно охорони прав виконавців, виробників фонограм, організацій мовлення і виробників перших записів фільмів, які встановлюються стосовно охорони авторського права на літературні і художні твори. Проте примусове ліцензування може запроваджуватися лише в тому обсязі, в якому воно є сумісним з Римською конвенцією.

3. Обмеження, встановлені пунктами 1 і 2 цієї статті, застосовуються лише в окремих особливих випадках, які не суперечать нормальному використанню об'єкта, що охороняється, і не перешкоджають невинуватою реалізації законних інтересів правовласника.

Стаття 173
Право на відтворення

Сторони надають виключне право дозволяти або забороняти пряме чи опосередковане, тимчасове чи постійне відтворення будь-якими засобами та у будь-якій формі повністю або частково:

- a) авторам щодо їхніх творів;
- b) виконавцям щодо записів їхніх виконань;
- c) виробникам фонограм щодо їхніх фонограм;
- d) виробникам перших записів фільмів щодо оригіналу і копій їхніх фільмів;
- e) організаціям мовлення щодо записів їхніх передач, незалежно від того, чи транслюються ці передачі дротовими, чи ефірними засобами, у тому числі за допомогою кабельної мережі або супутника.

Стаття 174

Право на оприлюднення творів і право на доведення до загального відома інших об'єктів, що охороняються

1. Сторони надають авторам виключне право дозволяти або забороняти будь-яке оприлюднення їхніх творів дротовими або бездротовими засобами, зокрема доведення до загального відома їхніх творів у такий спосіб, що будь-яка особа може мати до них доступ з будь-якого місця і в будь-який час за її власним вибором.

2. Сторони надають виключне право дозволяти або забороняти доводити до загального відома, дротовими або бездротовими засобами, у такий спосіб, що будь-яка особа може мати до них доступ з будь-якого місця і в будь-який час за її власним вибором:

- a) виконавцям щодо записів їхніх виконань;
- b) виробникам фонограм щодо їхніх фонограм;
- c) виробникам перших записів фільмів щодо оригіналу і копій їхніх фільмів;
- d) організаціям мовлення щодо записів їхніх передач незалежно від того, чи транслюються ці передачі дротовими, чи ефірними засобами, у тому числі за допомогою кабельної мережі або супутника.

3. Обидві Сторони домовилися, що права, передбачені пунктами 1 і 2 цієї статті, не обмежуються будь-якими діями щодо оприлюднення або доведення до загального відома, які передбачені цією статтею.

Стаття 175 Винятки і обмеження

1. Сторони повинні передбачити, що на тимчасові випадки з відтворення, передбачені статтею 173 цієї Угоди, які є поодинокими або випадковими та які є складовою й суттєвою частиною технологічного процесу і єдиною метою яких є надання можливості:
  - a) передачі мережею між третіми особами та посередником; або
  - b) правомірного використання твору або іншого об'єкта, що захищається, і який не має самостійного економічного значення, не поширюється дія права на відтворення, передбаченого статтею 173 цієї Угоди.
2. Якщо Сторони запроваджують винятки або обмеження стосовно права на відтворення відповідно до статті 173 цієї Угоди, то вони можуть запроваджувати аналогічні винятки або обмеження стосовно права на розповсюдження відповідно до статті 171(1) цієї Угоди в обсязі, виправданому метою санкціонованої дії з відтворення.
3. Сторони можуть запроваджувати винятки і обмеження прав, передбачених статтями 173 та 174 цієї Угоди, лише в окремих особливих випадках, які не суперечать нормальному використанню твору або іншого об'єкта, що захищається, і не перешкоджають невиправдано реалізації законних інтересів правовласника.

Стаття 176 Охорона технічних засобів

1. Сторони забезпечують належну правову охорону від обходу будь-яких чинних технологічних заходів, які заінтересована особа здійснює, усвідомлюючи або маючи обґрунтовані підстави усвідомлювати, що він чи вона має таку мету.
2. Сторони забезпечують належну правову охорону від виготовлення, ввезення, розповсюдження, продажу, оренди, рекламування з метою продажу чи оренди пристроїв, продуктів або складових частин чи володіння ними для комерційних цілей або надання послуг, які:
  - a) пропонуються, рекламуються або продаються з метою обходу, або
  - b) мають лише обмежене комерційне призначення або застосування, інше, ніж обхід, або
  - c) головним чином розроблені, виготовлені, адаптовані або підготовлені для того, щоб зробити можливим або спростити обхід будь-якого ефективного технічного засобу.
3. Для цілей цієї Глави термін «технічні засоби» означає будь-яку технологію, пристрій або компонент, які, за умови їх нормального використання, призначені для запобігання або обмеження дій, які не санкціоновані правовласником будь-якого авторського права або будь-яких суміжних прав, як це передбачено законодавством кожної зі Сторін, стосовно творів або інших об'єктів, що охороняються. Технічні засоби вважаються «ефективними», якщо використання твору або іншого об'єкта, що охороняється, контролюється правовласниками шляхом застосування контролю за доступом або процедури захисту, наприклад кодування, скремблювання або іншого перетворення твору чи іншого об'єкта, що захищається, або механізму контролю за копіюванням, який має на меті захист.
4. Якщо Сторони запроваджують обмеження прав, передбачених статтями 172 та 175 цієї Угоди, вони можуть також встановити, що правовласник зробить можливим для особи, що одержує вигоду від винятку або обмеження, отримати вигоди від цього винятку

або обмеження в обсязі, необхідному для одержання вигоди від цього винятку або обмеження, і що ця особа має законний доступ до відповідного твору або іншого об'єкта, що охороняється.

5. Положення статті 175(1)–(2) цієї Угоди не застосовуються до творів або інших об'єктів, що охороняються, які опубліковані на погоджених договірних умовах у такий спосіб, що будь-яка особа може мати до них доступ з будь-якого місця і в будь-який час за її власним вибором.

Стаття 177

Охорона інформації про управління правами

1. Сторони передбачають необхідну правову охорону від свідомого здійснення будь-якою особою без дозволу будь-якої з таких дій:

а) видалення або зміна будь-якої електронної інформації про управління правами;

б) розповсюдження, ввезення для розповсюдження, трансляція, оприлюднення або доведення до загального відома творів або інших об'єктів, що охороняються згідно із цією Угодою, з яких без дозволу видалена або змінена електронна інформація про управління правами,

якщо така особа усвідомлює або має достатні підстави усвідомлювати, що, здійснюючи це, вона сприяє, уможлиблює, полегшує або приховує порушення будь-якого авторського права або будь-яких суміжних прав, передбачених законодавством відповідної Сторони.

2. Для цілей цієї Угоди термін «інформація про управління правами» означає будь-яку інформацію, надану правовласниками, яка ідентифікує твір або інший об'єкт, що охороняється, зазначений у Підрозділі 1, автора або будь-якого іншого правовласника чи інформацію про строки і умови використання твору або іншого об'єкта, що охороняється, та будь-які номери або коди, які містять таку інформацію.

Перший абзац застосовується тоді, коли будь-який з елементів цієї інформації пов'язаний з копією або оприлюдненням твору або іншого об'єкта, що охороняється, який зазначений у Підрозділі 1.

Стаття 178

Суб'єкт та об'єкт права на прокат та позичку

1. Сторони надають виключне право дозволяти або забороняти прокат та позичку таким особам:
  - a) автору щодо оригіналу або копій його/її твору;
  - b) виконавцю щодо записів його/її виконань;
  - c) виробнику фонограм щодо його/її фонограм;
  - d) виробнику першого запису фільму щодо оригіналу і копій його/її фільму.
2. Ці положення не поширюються на права на прокат та позичку щодо споруд і творів ужиткового мистецтва.
3. Сторони можуть обмежувати виключне право, передбачене пунктом 1, в частині права на публічний прокат за умови, що принаймні автори одержують винагороду від такого прокату. Сторони можуть визначити розмір цієї винагороди з урахуванням цілей сприяння розвитку культури.
4. Якщо Сторони не застосовують виключне право на прокат, передбачене цією статтею, стосовно фонограм, фільмів і комп'ютерних програм, вони передбачають винагороду принаймні для авторів.
5. Сторони можуть звільняти певні категорії установ від виплати винагороди, згаданої у пунктах 3 і 4 цієї статті.

Стаття 179

Невід'ємне право на справедливу винагороду

1. Якщо автор або виконавець передав або уступив своє право на прокат щодо фонограми або оригіналу чи копії фільму виробнику фонограми або фільму, то такий автор або виконавець зберігає право на справедливу винагороду за прокат.
2. Авторі або виконавці не можуть відмовитись від права на одержання справедливої винагороди за прокат.
3. Управління правом на одержання справедливої винагороди може бути доручене організаціям колективного управління, які представляють авторів або виконавців.
4. Сторони можуть регулювати питання стосовно можливості запровадження управління правом на справедливу винагороду організаціями колективного управління і в якому обсязі, а також питання визначення особи, до якої можуть бути висунуті вимоги зі сплати цієї винагороди та з якої вона підлягає стягненню.

Стаття 180
Охорона комп'ютерних програм

1. Сторони надають охорону авторським правам на комп'ютерні програми у такому самому обсязі, як і літературним творам, як це передбачено Бернською конвенцією. Із цією метою термін «комп'ютерні програми» включає попередні дослідні матеріали.
2. Охорона відповідно до цієї Угоди надається математичному виразу комп'ютерної програми будь-якої форми. Ідеї та принципи, на яких ґрунтується будь-який елемент комп'ютерної програми, зокрема ті, на яких ґрунтується її інтерфейс, не охороняються авторським правом згідно із цією Угодою.
3. Комп'ютерна програма охороняється, якщо вона є оригінальною у тому розумінні, що вона є продуктом інтелектуальної творчості автора. Жодні інші критерії не застосовуються для визначення наявності права на охорону.

Стаття 181
Суб'єкт авторського права на комп'ютерні програми

1. Суб'єктом авторського права на комп'ютерні програми є фізична особа або група фізичних осіб, які створили програму, чи, якщо допускається законодавством Сторін, юридична особа, визначена як правовласник згідно із цим законодавством.
2. Виключні авторські права на комп'ютерну програму, створену спільно групою фізичних осіб, належать їм спільно.
3. Якщо створення у співавторстві творів визнається законодавством Сторін, особа, яка відповідно до законодавства Сторін визнається такою, що створила твір, вважається її автором.
4. Якщо комп'ютерна програма створюється найманим працівником на виконання своїх трудових обов'язків або відповідно до вказівок роботодавця, то роботодавцю належать усі виключні майнові права на створену таким чином комп'ютерну програму, якщо інше не передбачено контрактом.

Стаття 182
Обмежені дії, що стосуються комп'ютерних програм

- З урахуванням положень статей 183 та 184 цієї Угоди виключні права правовласника у розумінні статті 181 цієї Угоди включають право здійснювати або дозволяти:
- а) постійне або тимчасове відтворення комп'ютерної програми будь-якими засобами і у будь-якій формі, частково або повністю. У тій мірі, в якій завантаження, виведення на екран, запуск, передача або зберігання комп'ютерної програми потребують такого відтворення, такі дії вимагатимуть одержання дозволу правовласника;
  - б) переклад, адаптацію, упорядкування або будь-яку іншу зміну комп'ютерної програми, а також відтворення результатів цих дій, без шкоди для прав особи, яка змінює програму;
  - с) будь-яку форму публічного розповсюдження, зокрема прокат, оригінальної комп'ютерної програми або її копій.

Стаття 183
Винятки щодо обмежених дій, що стосуються комп'ютерних програм

1. За відсутності конкретних контрактних положень дії, що передбачені у статті 182 (a) – (b) цієї Угоди, не потребують дозволу правовласника, якщо вони є необхідними для використання комп'ютерної програми законним покупцем відповідно до її призначення, зокрема для виправлення помилок.

2. Створення резервної копії комп'ютерної програми особою, яка має право на її використання, не може бути заборонене контрактом, оскільки воно є необхідним для такого використання.

3. Особа, яка має право на використання копії комп'ютерної програми, має право без дозволу правовласника спостерігати, вивчати або перевіряти функціонування програми з метою визначення ідей і принципів, які лежать в основі будь-якого елемента програми, якщо ця особа робить це, здійснюючи будь-які дії щодо завантаження, виведення на екран, запуску, передачі або зберігання програми, які він чи вона має право робити.

Стаття 184 Декомпіляція

1. Дозвіл правовласника не потрібен, якщо відтворення коду і трансляція його форми у розумінні статті 182 (a) – (b) цієї Угоди є необхідними для одержання інформації, потрібної для досягнення здатності до взаємодії незалежно створеної комп'ютерної програми з іншими програмами, за умови, що виконуються такі вимоги:

а) ці дії виконуються ліцензіатом чи іншою особою, яка має право на використання копії комп'ютерної програми, або від його імені особою, уповноваженою на такі дії;

б) інформація, необхідна для досягнення здатності до взаємодії, раніше не була загальнодоступною для осіб, згаданих у підпункті (a) цього пункту; і

с) ці дії обмежуються складовими частинами оригінальної програми, які є необхідними для досягнення здатності до взаємодії.

2. Положення пункту 1 не дозволяють, щоб інформація, одержана у зв'язку з її застосуванням:

а) використовувалась для інших цілей, ніж досягнення здатності до взаємодії з незалежно створеною комп'ютерною програмою;

б) передавалась іншим особам, за винятком випадків, коли це необхідно для досягнення взаємодії з незалежно створеною комп'ютерною програмою; або

с) використовувалась для розробки, виготовлення чи продажу комп'ютерної програми, суттєво подібної за своїм виразом, або для будь-якої іншої дії, яка порушує авторське право.

3. Відповідно до положень Бернської конвенції ця стаття не може тлумачитись як така, що дозволяє її застосування у спосіб, який не виправдано перешкоджає законним інтересам правовласника або суперечить нормальній експлуатації комп'ютерної програми.

Стаття 185 Охорона баз даних

1. Для цілей цієї Угоди термін «база даних» означає сукупність незалежних творів, даних або іншої інформації, розташованих у систематизованому або упорядкованому вигляді та доступних для будь-якої особи за допомогою електронних або інших засобів.

2. Охорона згідно із цією Угодою не надається комп'ютерним програмам, що використовуються під час створення або функціонування баз даних, доступних за допомогою електронних засобів.

Стаття 186 Об'єкт охорони

1. Відповідно до Підрозділу 1 цієї Глави бази даних, які внаслідок підбору або розташування їхнього інформаційного наповнення є результатом творчої праці автора, охороняються як такі авторським правом. Жодні інші критерії не застосовуються для визначення їхнього права на охорону.

2. Охорона баз даних авторським правом, передбачена Підрозділом 1 цієї Глави, не поширюється на їхнє інформаційне наповнення і не завдає шкоди будь-яким правам, які поширюються на саме інформаційне наповнення.

Стаття 187 Суб'єкт авторського права на бази даних

1. Суб'єктом авторського права на бази даних є фізична особа або група фізичних осіб, які створили цю базу, або, якщо допускається законодавством Сторін, юридична особа, визначена як правовласник згідно із законодавством.

2. Якщо створення у співавторстві творів визнається законодавством Сторін, майнові права інтелектуальної власності належать особі, яка володіє авторським правом.

3. Виключні авторські права на базу даних, створену спільно групою фізичних осіб, належать їм спільно.

Стаття 188 Обмежені дії, що стосуються баз даних

Автор бази даних стосовно виразу бази даних, який охороняється авторським правом, має виключне право реалізовувати або дозволяти:

- a) тимчасове або постійне відтворення будь-якими засобами і у будь-якій формі, повністю або частково;
- b) перетворення, адаптацію, упорядкування або будь-яку іншу зміну;
- c) будь-яку форму поширення серед публіки бази даних або її копій;
- d) будь-яку передачу, виведення на екран або публічне виконання;
- e) будь-яке відтворення, поширення, виведення на екран, публічне виконання результатів дій, що згадуються у підпункті (b).

Стаття 189 Винятки щодо обмежених дій, що стосуються баз даних

1. Вчинення законним користувачем бази даних або її копії будь-яких дій, перелічених у статті 188 цієї Угоди, які є необхідними для забезпечення доступу до інформаційного наповнення бази даних і нормального використання інформаційного наповнення законним користувачем, не вимагає дозволу автора бази даних. Якщо законний користувач має право використовувати лише частину бази даних, це положення застосовується лише до цієї частини.

2. Сторони мають можливість запроваджувати обмеження прав, передбачених статтею 188 цієї Угоди, у таких випадках:

- a) відтворення бази даних не в електронній формі для приватних цілей;
- b) якщо використання здійснюється лише з метою демонстрації для навчальних або наукових досліджень, за умови зазначення джерела і в обсязі, необхідному для досягнення некомерційної мети;
- c) якщо використання здійснюється з метою забезпечення громадської безпеки в адміністративному або судовому процесі;
- d) в інших випадках, коли винятки з авторського права традиційно дозволяються кожною Стороною, без шкоди для підпунктів (a), (b) і (c).

3. Відповідно до Бернської конвенції ця стаття не може тлумачитись як така, що дозволяє її застосування у спосіб, який не виправдано перешкоджає законним інтересам правовласника або суперечить нормальному користуванню базою даних.

Стаття 190 Право слідування

1. Сторони надають автору оригінального художнього твору право слідування, яке має визначатись як невідчужуване право, від якого не можна відмовитись, навіть заздалегідь, на одержання роялті, що розраховується від ціни продажу, одержаної за будь-який перепродаж твору, що слідує за першим продажем твору автором.
2. Право, передбачене пунктом 1, застосовується до всіх перепродажів із залученням продавців, покупців або посередників фахівців мистецького ринку, таких, як аукціони, художні галереї і загалом будь-яких торговців художніми творами.
3. Сторони можуть передбачити відповідно до їхнього законодавства, що право, передбачене пунктом 1, не застосовується до перепродажів, якщо продавець придбав твір безпосередньо у автора менше, ніж за три роки до перепродажу, і якщо ціна перепродажу не перевищує визначену мінімальну суму.
4. Роялті сплачується продавцем. Сторони можуть передбачити, що одна з фізичних або юридичних осіб, що згадуються у пункті 2, якщо вона не є продавцем, зобов'язана сплачувати роялті самостійно або спільно з продавцем.

Стаття 191 Трансляція програм з використанням супутника

Кожна Сторона надає автору виключне право дозволяти оприлюднення творів, що охороняються авторським правом, з використанням супутника.

Стаття 192 Кабельне мовлення

Кожна Сторона гарантує, що у випадку ретрансляції програми іншої Сторони за допомогою кабельної мережі на її території застосовне авторське право і суміжні права дотримуються і що така ретрансляція має місце на підставі індивідуальних або колективних контрактів між суб'єктами авторського права і суміжних прав та організаціями кабельного мовлення.

Підрозділ 2
Торговельні марки

Стаття 193
Процедура реєстрації

1. Україна та Сторона ЄС запроваджують систему реєстрації торговельних марок, в якій відмова відповідного органу з реєстрації торговельних марок в реєстрації торговельної марки є належним чином обґрунтованою. Підстави відмови мають бути повідомлені у письмовій формі заявнику, який матиме можливість оскаржити таку відмову та оскаржити остаточну відмову у судовому порядку. Україна та Сторона ЄС надають також можливість заявити заперечення проти поданих заявок на реєстрацію торговельної марки. Така процедура заперечення має бути змагальною. Україна та Сторона ЄС забезпечують загальнодоступну електронну базу даних заявок на торговельні марки та інформації про реєстрацію торговельних марок.

2. Сторони встановлять підстави для відмови у реєстрації або визнання недійсною реєстрації торговельної марки. Нижченаведені об'єкти не можуть бути зареєстровані як торговельні марки або у випадках, коли вони зареєстровані, можуть бути визнані недійсними:

- a) позначення, які не можуть становити торговельну марку;
- b) торговельні марки, які не мають жодної розрізняльної здатності;
- c) торговельні марки, які складаються виключно з позначень або даних, які можуть використовуватися у торгівлі для вказівки на вид, якість, кількість, призначення, вартість, географічне походження або на час виготовлення товарів чи послуг або інші характеристики товарів чи послуг;
- d) торговельні марки, які складаються виключно з позначень або даних, які стали загальноновживаними у сучасній мові або у добросовісній та звичайній торговельній практиці;
- e) позначення, які відображають лише:
  - i) форми, що обумовлені природним станом самих товарів; або
  - ii) форми товару, яка обумовлена необхідністю отримання технічного результату; або
  - iii) форми, яка надає товарам істотної цінності;
- f) торговельні марки, які суперечать публічному порядку або загальноприйнятим принципам моралі;
- g) торговельні марки, які носять такий характер, що вводять споживача в оману, наприклад щодо характеру, якості або географічного походження товару чи послуги;
- h) торговельні марки, які не дозволені компетентними органами і є такими, що підлягають відмові в реєстрації або визнанню недійсними згідно зі статтею 6 ter Паризької конвенції.

3. Сторони передбачають підстави для відмови у реєстрації або визнання реєстрації недійсною у разі виникнення суперечності з раніше зареєстрованими правами. Торговельна марка не реєструється або, якщо вона зареєстрована, може бути визнана недійсною:

- a) якщо вона є тотожною до раніше зареєстрованої торговельної марки, і товари або послуги, для яких торговельна марка заявлена або зареєстрована, є тотожними до товарів або послуг, для яких раніше зареєстрована торговельна марка охороняється;
- b) якщо через свою тотожність або схожість до раніше зареєстрованої торговельної марки та тотожність або схожість товарів чи послуг, на які поширюються

торговельні марки, існує імовірність, що споживач може їх сплутати, зокрема імовірність асоціації з раніше зареєстрованою торговельною маркою.

4. Сторони можуть також передбачити інші підстави для відмови у реєстрації або визнання реєстрації недійсною, у випадку суперечності з правами, які виникли раніше.

Стаття 194 Добре відомі торговельні марки

Сторони ефективно співробітничать, щоб зробити охорону добре відомих торговельних марок, як це передбачено статтею 6 bis Паризької конвенції і статтею 16(2) і 16(3) Угоди ТРІПС, ефективною.

Стаття 195 Права, пов'язані із торговельною маркою

Реєстрація торговельної марки надає власнику виключне право на неї. Власник має право перешкоджати третім особам, які не мають його/її дозволу, використанню в торговельній діяльності:

а) будь-якого позначення, яке є тотожним до торговельної марки стосовно товарів або послуг, які є тотожними до товарів або послуг, для яких торговельна марка зареєстрована;

б) будь-якого позначення, якщо через свою тотожність або схожість до товарів або послуг, на які поширюються торговельна марка і позначення, існує імовірність, що споживач може їх сплутати, зокрема імовірність асоціації між позначенням і торговельною маркою.

Стаття 196

Винятки з прав, що пов'язані з торговельною маркою

1. Сторони забезпечують добросовісне використання описових термінів, зокрема географічні зазначення, як обмежений виняток з прав, що пов'язані з торговельною маркою, таким чином, що такі обмежені винятки враховують законні інтереси власника торговельної марки і третіх осіб. На таких самих умовах Сторони можуть запроваджувати інші обмежені винятки.
2. Реєстрація торговельної марки не надає власнику право забороняти третій особі використовувати в торговельній діяльності:
  - а) власне найменування або адресу;
  - б) дані, які стосуються виду, якості, кількості, призначення, вартості, географічного походження або часу виготовлення товарів чи послуг або інших характеристик товарів чи послуг;
  - в) торговельну марку, якщо необхідно зазначити призначення продукту або послуги, зокрема у формі обладнання та запасних частин, за умови, що особа використовує їх добросовісно відповідно до торговельно-промислової практики.
3. Реєстрація торговельної марки не дає власнику право забороняти третій особі використання в торговельному обороті прав, які виникли раніше, якщо вони використовуються лише в окремій місцевості і якщо ці права визнаються законодавством Сторін і в межах території, на якій вони визнаються.

Стаття 197

Використання торговельних марок

1. Якщо протягом п'яти років з дати завершення процедури реєстрації власник не розпочинає реальне використання торговельної марки для товарів або послуг, стосовно яких вона зареєстрована на відповідній території, або якщо таке використання призупинено протягом безперервного п'ятирічного періоду, то стосовно торговельної марки можуть бути запроваджені санкції, передбачені цим Підрозділом, якщо відсутні належні причини для її невикористання.
2. Нижченаведене також вважається використанням у розумінні пункту 1:
  - а) використання торговельної марки у формі, що відрізняється елементами, які не змінюють розпізнавальну здатність марки в тому вигляді, як вона була зареєстрована;
  - б) проставлення торговельної марки на товари або їхню упаковку лише з метою експорту.
3. Використання торговельної марки з дозволу власника або будь-якою іншою особою, яка має право використовувати колективну торговельну марку або гарантійну чи сертифікаційну марку, розглядається як використання власником в розумінні пункту 1.

Стаття 198
Підстави для анулювання

1. Сторони передбачають, що реєстрація торговельної марки підлягає анулюванню, якщо протягом безперервного п'ятирічного періоду вона не була введена у використання на відповідній території для товарів або послуг, стосовно яких вона зареєстрована, і відсутні належні причини для невикористання; проте жодна особа не може заявити, що права власника на торговельну марку мають бути анульовані, якщо протягом проміжку часу між закінченням п'ятирічного періоду і поданням заяви про анулювання розпочалося або було поновлено реальне використання торговельної марки; початок використання або його поновлення протягом трьохмісячного періоду, що передує заяві про анулювання, яке розпочалося відразу після закінчення безперервного п'ятирічного періоду невикористання, не беруться до уваги, якщо підготовка до початку або поновлення використання здійснюється лише у зв'язку з тим, що власник усвідомлює можливість подання заяви про анулювання.

2. Торговельна марка також підлягає анулюванню, якщо після дати її реєстрації:

а) внаслідок дій або бездіяльності власника вона стала загальноживаною як позначення в обігу товарів або послуг, стосовно яких вона зареєстрована;

б) внаслідок використання торговельної марки її власником або з його дозволу для товарів або послуг, для яких вона зареєстрована, є ймовірність введення в обіг споживача, особливо щодо характеру, якості або географічного походження цих товарів чи послуг.

Стаття 199

Часткова відмова в реєстрації, анулювання або визнання недійсною реєстрації

Якщо підстави для відмови у реєстрації, для анулювання чи визнання недійсною реєстрації торговельної марки існують лише стосовно частини товарів або послуг, для яких вона була заявлена чи зареєстрована, то відмова у реєстрації або анулювання чи визнання недійсною реєстрації застосовується лише до відповідних товарів або послуг.

Стаття 200

Строк охорони

Строк охорони, що застосовується в Україні та Стороні ЄС, обчислюється з дати подання заявки і становить щонайменше 10 років. Власник права може продовжити строк охорони на наступний 10-річний термін.

Підрозділ 3
Географічні зазначення

Стаття 201
Сфера застосування цього Підрозділу

1. Цей Підрозділ застосовується до визнання та охорони географічних зазначень, які походять з територій Сторін.
2. Географічним зазначенням однієї Сторони надається охорона іншою Стороною відповідно до положень цієї Угоди за умови, що на них поширюється законодавство, яке зазначене у статті 202 цієї Угоди.

Стаття 202
Визнані географічні зазначення

1. Розглянувши законодавство України, наведене у частині А Додатка XXII-A до цієї Угоди, Сторона ЄС робить висновок, що це законодавство відповідає елементам, викладеним у частині В Додатка XXII-A до цієї Угоди.
2. Розглянувши право ЄС, наведене у Додатку XXII-A, частині А до цієї Угоди, Україна робить висновок, що це законодавство відповідає елементам, викладеним у частині В Додатка XXII-A до цієї Угоди.
3. Україна після завершення процедури заперечення відповідно до критеріїв, викладених у Додатку XXII-B до цієї Угоди, та розглянувши географічні зазначення для сільськогосподарських і харчових продуктів Сторони ЄС, перелічених у Додатку XXII-C до цієї Угоди, та географічних зазначень для вин, ароматизованих вин та спиртних напоїв Сторони ЄС, перелічених у Додатку XXII-D до цієї Угоди, які зареєстровані Стороною ЄС відповідно до законодавства, що згадується у пункті 2, охороняє такі географічні зазначення відповідно до рівня охорони, встановленого цим Підрозділом.
4. Сторона ЄС після завершення процедури заперечення відповідно до критеріїв, викладених у Додатку XXII-B до цієї Угоди, і розглянувши географічні зазначення для вин, ароматизованих вин та спиртних напоїв України, перелічених у Додатку XXII-D до цієї Угоди, які зареєстровані Україною згідно із законодавством, що згадується у пункті 1, охороняє такі географічні зазначення відповідно до рівня охорони, встановленого цим Підрозділом.

Стаття 203

Доповнення новими географічними зазначеннями

1. Сторони домовилися про можливість доповнення новими географічними зазначеннями, що охороняються, Додатків ХХІІ-С та ХХІІ-Д до цієї Угоди згідно зі статтею 211(3) цієї Угоди після завершення процедури заперечення та після розгляду географічних зазначень, як передбачено статтею 202(3) та (4) цієї Угоди, що задовольнить обидві Сторони.
2. Від Сторони не можна вимагати охороняти як географічне зазначення назву, яка суперечить назві сорту рослини або породи тварини і, як наслідок, може вводити в оману споживача щодо справжнього походження продукту.

Стаття 204

Обсяг охорони географічних зазначень

1. Географічні зазначення, наведені у Додатках ХХІІ-С і ХХІІ-Д до цієї Угоди, зокрема ті, що додаються відповідно до статті 203 цієї Угоди, охороняються від:
  - а) будь-якого прямого чи опосередкованого комерційного використання назви, що охороняється, для подібних продуктів, які не відповідають специфікації продукту під назвою, що охороняється, або коли таке використання зловживає репутацією географічного зазначення;
  - б) будь-якого неправомірного використання, імітування або втілення, навіть якщо зазначається справжнє походження продукту або якщо назва, що охороняється, перекладається, викладається у транскрипції або транслітерації чи супроводжується таким виразом, як «стиль», «тип», «спосіб», «який вироблений у», «імітація», «смак», «подібний» тощо;
  - в) будь-якого іншого хибного або оманливого зазначення щодо джерела, походження, характеру або суттєвих якостей продукту на внутрішньому або зовнішньому упакуванні, рекламних матеріалах або документах, які стосуються відповідного продукту, а також упакування продукту в тару, яка може викликати хибне уявлення щодо його походження;
  - г) будь-якого іншого застосування, яке може ввести в оману споживача щодо дійсного походження продукту.
2. Географічні зазначення, що охороняються, не стають родовими на територіях Сторін.
3. Якщо географічні зазначення повністю або частково є омонімічними, охорона надається кожному зазначенню за умови, що вона використовується добросовісно і з належним врахуванням місцевого і традиційного використання, а також реального ризику виникнення плутанини. Без шкоди для статті 23 Угоди ТРІПС Сторони взаємно вирішують практичні умови використання, згідно з якими омонімічні географічні зазначення будуть відрізнятися одне від одного, беручи до уваги необхідність забезпечення справедливого поводження із заінтересованими виробниками і те, що споживачі не вводяться в оману. Омонімічна назва, яка викликає у споживача хибне враження, що продукти походять з іншої території, не реєструється, навіть якщо назва є точною, коли йдеться про дійсну територію, регіон або місце походження цього продукту.
4. Якщо Сторона в контексті переговорів з третіми країнами пропонує охороняти географічне зазначення третьої країни і назва є омонімічною з географічним зазначенням

іншої Сторони, остання повинна бути повідомлена та мати можливість висловити свою думку перед тим, як назва стане охоронятися.

5. Ніщо в цій Угоді не зобов'язує Сторону охороняти географічне зазначення іншої Сторони, яке не охороняється або втратило охорону в країні свого походження. Сторони повідомляють одна одній, якщо географічне зазначення втрачає охорону в країні свого походження. Таке повідомлення здійснюється згідно зі статтею 211(3) цієї Угоди.

6. Ніщо в цій Угоді не завдає шкоди праву будь-якої особи використовувати в процесі торгівлі ім'я цієї особи або ім'я попередника цієї особи в бізнесі, за винятком випадків, коли це ім'я використано у спосіб, який вводить громадськість в оману.

Стаття 205

Право на використання географічних зазначень

1. Комерційне використання назви, що охороняється відповідно до цієї Угоди, для сільськогосподарських продуктів, продуктів харчування, вин, ароматизованих вин або спиртних напоїв, що відповідають відповідній специфікації, відкрите для будь-якої установи.

2. Якщо географічне зазначення охороняється згідно із цією Угодою, то використання такої назви, що охороняється, не підлягає будь-якій реєстрації користувачів та сплаті додаткових зборів.

Стаття 206
Взаємозв'язок з торговельними марками

1. Сторони відмовляють у реєстрації або визнають недійсною торговельну марку, яка відповідає будь-якій із ситуацій, що згадуються у статті 204(1) цієї Угоди, стосовно географічного зазначення, що охороняється, для подібних продуктів, за умови, що заявка на реєстрацію торговельної марки подається після дати подання заявки про реєстрацію географічного зазначення на відповідній території.
2. Для географічних зазначень, що згадуються у статті 202 цієї Угоди, датою подання заявки про реєстрацію є дата набрання чинності цією Угодою.
3. Для географічних зазначень, що згадуються у статті 203 цієї Угоди, датою подання заявки про реєстрацію є дата передачі іншій Стороні клопотання про охорону географічного зазначення.
4. Сторони не зобов'язуються охороняти географічне зазначення згідно зі статтею 203 цієї Угоди, якщо у світлі тієї, що гарно себе зарекомендувала, або добре відомої торговельної марки охорона може ввести в оману споживачів щодо справжньої сутності продукту.
5. Без шкоди для пункту 4 цієї статті Сторони охороняють географічні зазначення також, коли існує попередня торговельна марка. Попередня торговельна марка означає торговельну марку, використання якої відповідає одній із ситуацій, що згадуються у статті 204(1) цієї Угоди, яку було заявлено або зареєстровано чи введено шляхом використання, якщо така можливість передбачена відповідним законодавством, на території однієї зі Сторін до дати, на яку заявка про охорону географічного зазначення передається іншій Стороні згідно із цією Угодою. Продовження використання та поновлення такої торговельної марки може здійснюватися, незважаючи на охорону географічного зазначення за умови, що в законодавстві Сторін щодо торговельних марок не існує підстав для визнання марки недійсною або її анулювання.

Стаття 207
Забезпечення охорони

Сторони забезпечують охорону, передбачену статтями 204–206 цієї Угоди, шляхом відповідних заходів, що вживаються їхніми органами державної влади, зокрема на митному кордоні. Вони також забезпечують таку охорону на вимогу заінтересованої сторони.

Стаття 208
Тимчасові заходи

1. Продукти, що вироблені та марковані згідно з національним законодавством до того, як ця Угода набрала чинності, але які не відповідають вимогам цієї Угоди, можуть продаватися доти, доки не закінчаться на складі.

2. Продукти, що вироблені та марковані згідно з національним законодавством географічними зазначеннями, переліченими нижче в пунктах 3 та 4 цієї статті, після того, як ця Угода набрала чинності, та до закінчення періодів, зазначених в пунктах 3 та 4 цієї статті, але які не відповідають вимогам цієї Угоди, можуть продаватися на території Сторони, з якої походить продукт доти, доки не закінчаться на складі.

3. Для 10-річного перехідного періоду з дати набрання чинності цією Угодою охорона відповідно до цієї Угоди таких географічних зазначень Європейського Союзу не припиняє використання цих географічних зазначень для позначення та презентації визначених подібних продуктів, що походять з України:

- a) Champagne,
- b) Cognac,
- c) Madera,
- d) Porto,
- e) Jerez /Xérès/ Sherry,
- f) Calvados,
- g) Grappa,
- h) Anis Português,
- i) Armagnac,
- j) Marsala,
- k) Malaga,
- l) Tokaj

4. Для семирічного перехідного періоду з дати набрання чинності цією Угодою охорона відповідно до цієї Угоди таких географічних зазначень Європейського Союзу не припиняє використання цих географічних зазначень для позначення та презентації визначених подібних продуктів, які походять з України:

- a) Parmigiano Reggiano,
- b) Roquefort,
- c) Feta.

Стаття 209
Загальні правила

1. Імпорт, експорт та комерціалізація будь-якого продукту, що зазначається в статтях 202 та 203 цієї Угоди, здійснюється відповідно до законодавства та правил, що застосовуються на території Сторони, на ринку якої розміщений цей продукт.
2. Будь-яке питання, що постає у зв'язку зі специфікаціями зареєстрованих географічних зазначень, розглядається в рамках Підкомітету GI (з питань географічних зазначень), створеного відповідно до статті 211 цієї Угоди.
3. Реєстрація географічних зазначень, що охороняються згідно із цією Угодою, може бути анульована лише Стороною, з якої такі продукти походять.
4. Специфікація продукту, що згадується в цьому Підрозділі, є такою, що погоджена, зокрема будь-які також погоджені доповнення, органами державної влади Сторони, з території якої продукт походить.

Стаття 210
Співробітництво та прозорість

1. Сторони безпосередньо або в рамках Підкомітету GI (з питань географічних зазначень), створеного відповідно до статті 211 цієї Угоди, підтримують контакт з усіх питань, що пов'язані з впровадженням та функціонуванням цієї Угоди. Зокрема, Сторона може запитати від іншої Сторони інформацію стосовно специфікацій продуктів та їхньої модифікації, а також контактних осіб для контрольних заходів.
2. Кожна Сторона може зробити загальнодоступними специфікації продуктів або їхні короткі описи та інформацію про контактних осіб для контрольних заходів, що стосуються географічних зазначень іншої Сторони, які охороняються згідно із цією Угодою.

Стаття 211

Підкомітет комітет з питань географічних зазначень

1. Цим створюється Підкомітет з географічних зазначень (Підкомітет GI). Він доповідає про свою діяльність Асоціації у складі відповідно до статті 465(4) цієї Угоди. Підкомітет з питань географічних зазначень складається з представників України та ЄС з метою контролю за розвитком цієї Угоди та посилення їхнього співробітництва і діалогу стосовно географічних зазначень.
2. Підкомітет GI приймає свої рішення на основі консенсусу. Він визначає власні правила процедури. Він збирається на запит будь-якої зі Сторін, по чергово в Україні та у Європейському Союзі, у час і місці та у спосіб (який може включати проведення відеоконференції), взаємно визначених Сторонами, але не пізніше, ніж через 90 днів після надіслання запиту.
3. Підкомітет GI наглядає також за належним виконанням цього Підрозділу і може розглядати будь-яке питання, пов'язане з його впровадженням і дією. Зокрема, він відповідає за:
  - a) внесення змін до частини А Додатка XXII-A до цієї Угоди стосовно посилення законодавства, що застосовується на територіях Сторін;
  - b) внесення змін до частини В Додатка XXII-A до цієї Угоди стосовно складових для реєстрації та контролю географічних зазначень;
  - c) внесення змін до Додатка XXII-B до цієї Угоди стосовно критеріїв, що мають бути включені до процедури заперечення;
  - d) модифікацію Додатків XXII-C та XXII-D до цієї Угоди стосовно географічних зазначень;
  - e) обмін інформацією стосовно розвитку законодавства і політики щодо географічних зазначень і будь-якого іншого питання, що становить взаємний інтерес у сфері географічних зазначень;
  - f) обмін інформацією стосовно географічних зазначень для цілей визнання їх охорони відповідно до цієї Угоди.

Підрозділ 4
Промислові зразки

Стаття 212
Визначення

Для цілей цієї Угоди:

- a) «промисловий зразок» означає зовнішній вигляд усього продукту або його частини, який обумовлений особливостями, зокрема, ліній, контурів, кольорів, форми, текстури та/або матеріалу продукту та/або його оздоблення;
- b) «продукт» означає предмет, виготовлений промисловим або ручним способом, у тому числі й елементи, які призначені для збирання у складений продукт, упаковка, зовнішнє оформлення, графічні символи та типографічні елементи, крім комп'ютерних програм;
- c) «складений продукт» означає продукт, який складається з поєднання багатьох компонентів, що можуть бути замінені і, таким чином, дозволяють розбирання або повторне збирання продукту.

Стаття 213
Вимоги щодо охорони

1. Україна та Сторона ЄС повинні забезпечити охорону незалежно створених промислових зразків, які є новими і мають індивідуальний характер.

2. Промисловий зразок, що використовується у продукті або інкорпорований у продукт, який становить складову частину складеного продукту, вважається новим і має індивідуальний характер, лише у разі:

- a) якщо складова частина, вмонтована у складений продукт, залишається видимою під час нормального використання останнього; і
- b) настільки, наскільки видимі ознаки складової частини самі по собі задовольняють вимогу щодо новизни та індивідуального характеру.

3. Промисловий зразок вважається новим, якщо жодний ідентичний промисловий зразок не був доведений до загального відома:

- a) у випадку незареєстрованого промислового зразка – до дати, на яку промисловий зразок, для якого заявляється охорона, був вперше доведений до загального відома;
- b) у випадку зареєстрованого промислового зразка – до дати подання заявки на реєстрацію промислового зразка, для якого заявляється охорона, або, якщо заявлено пріоритет, – до дати пріоритету.

Промислові зразки вважаються ідентичними, якщо їхні ознаки відрізняються лише у несуттєвих деталях.

4. Промисловий зразок є таким, що має індивідуальний характер у випадку, коли загальне враження, яке він справляє на поінформованого користувача, відрізняється від загального враження, яке справляє на такого користувача будь-який інший промисловий зразок, доведений до загального відома:

- a) у випадку незареєстрованого промислового зразка – до дати, на яку промисловий зразок, для якого заявляється охорона, був вперше доведений до загального відома;

б) у випадку зареєстрованого промислового зразка – до дати подання заявки на реєстрацію промислового зразка, для якого заявляється охорона, або, якщо заявлено пріоритет, – до дати пріоритету.

При оцінці індивідуального характеру береться до уваги ступінь свободи дизайнера у розробці промислового зразка.

5. Ця охорона забезпечується шляхом реєстрації та надає виключні права їхнім власникам відповідно до положень цієї статті. Незареєстрованим промисловим зразкам, доведеним до загального відома, надаються такі самі виключні права, але лише у випадку, коли оскаржуване використання не є результатом копіювання промислового зразка, що охороняється.

6. Промисловий зразок вважається доведеним до загального відома, якщо він був опублікований після реєстрації чи у будь-який інший спосіб або експонований на виставці, використаний у торгівлі чи розголошений у будь-який інший спосіб, крім випадків, коли такі заходи з об'єктивних причин не могли стати відомі у колах окремої спеціалізованої сфери у ході звичайного ведення бізнесу під час діяльності на території, де заявляється охорона, до дати подання заявки на реєстрацію, або, якщо заявлено пріоритет, – до дати пріоритету. У випадку охорони незареєстрованого промислового зразка зразок вважається доведеним до загального відома, якщо він був опублікований, експонований на виставці, використаний у торгівлі або розголошений у такий спосіб, що у ході звичайного ведення бізнесу ці заходи з об'єктивних причин могли б стати відомі у колах, що спеціалізуються у відповідному секторі, під час діяльності на території, де заявляється охорона.

Проте промисловий зразок не вважається доведеним до загального відома на підставі єдиної причини, що він був розголошений третій особі за явних або неявних обставин конфіденційності.

7. Розголошення не береться до уваги для цілей застосування пунктів 3 і 4 цієї статті, якщо промисловий зразок, для якого заявляється охорона, згідно із зареєстрованим правом на промисловий зразок, був доведений до загального відома:

а) дизайнером, його правонаступником або третьою особою в результаті інформації, наданої дизайнером чи його правонаступником, або дії, вчиненої дизайнером чи його правонаступником; і

б) протягом дванадцятимісячного періоду, що передував даті подання заявки або, якщо заявлено пріоритет, – до дати пріоритету.

8. Пункт 7 цієї статті застосовується також, якщо промисловий зразок був доведений до загального відома внаслідок зловживання стосовно дизайнера або його правонаступника.

Стаття 214
Термін дії охорони

1. Термін дії охорони в Україні та Стороні ЄС після реєстрації становить щонайменше п'ять років. Правовласник може поновлювати термін дії охорони на один або більше п'ятирічних періодів до загального терміну, що становить 25 років з дати подання заявки.
2. Термін дії охорони в Україні та Стороні ЄС незареєстрованих промислових зразків становить щонайменше три роки з дати, на яку зразок був доведений до загального відома на території однієї зі Сторін.

Стаття 215
Визнання недійсним або відмова у реєстрації

1. Україна та Сторона ЄС можуть лише передбачити умови щодо відмови у реєстрації промислового зразка або визнання його недійсним після реєстрації на суттєвій підставі у таких випадках:
  - a) якщо промисловий зразок не відповідає визначенню згідно зі статтею 212(а) цієї Угоди;
  - b) якщо промисловий зразок не відповідає вимогам статті 213 та 217 (пункти 3, 4 та 5) цієї Угоди;
  - c) якщо на підставі судового рішення правовласник не має права на промисловий зразок;
  - d) якщо промисловий зразок суперечить більш ранньому промислового зразку, який був доведений до загального відома після дати подання заявки або, якщо заявлено пріоритет, – після дати пріоритету і який охороняється з дати, що передреє зазначеній даті, як зареєстрований зразок або як заявка на зразок;
  - e) якщо у більш пізньому промислового зразку використано розрізняльне позначення і законодавство відповідної Сторони щодо такого позначення надає власнику права на позначення право забороняти таке використання;
  - f) якщо промисловий зразок є неправомірним використанням роботи, що охороняється згідно із законодавством з авторського права відповідної Сторони;
  - g) якщо промисловий зразок є неправомірним використанням будь-якого з елементів, зазначених у статті 6 ter Паризької конвенції, або знаків, емблем та гербів, крім тих, що зазначені у вищезгаданій статті 6 ter та становлять особливий громадський інтерес на території Сторони.

Цей пункт не обмежує право Сторін встановити формальні вимоги до заявки на реєстрацію промислового зразка.

2. Сторона може передбачати як альтернативу визнанню недійсності, що промисловий зразок, який може бути визнаний недійсним з підстав, викладених у пункті 1 цієї статті, може бути обмежений у його використанні.

Стаття 216
Права, що надаються

Власник промислового зразка, що охороняється, щонайменше має виключне право використовувати його і забороняти його використання третіми особами без його дозволу, зокрема виробляти, пропонувати, просувати на ринок, імпортувати, експортувати або використовувати продукт, що містить промисловий зразок або в якому цей зразок використовується, та зберігати такий продукт на складі для зазначених цілей.

Стаття 217
Винятки

1. Права, що надаються промисловим зразком, після реєстрації не поширюються на:
  - a) дії приватного характеру та для некомерційних цілей;
  - b) дії, здійснені з метою експерименту;
  - c) дії, пов'язані з відтворенням з метою цитування або в навчальних цілях за умови, що такі дії сумісні з добросовісною діловою практикою і не завдають шкоди звичайному використанню промислового зразка та зазначається джерело інформації.
2. Крім того, права, що надаються промисловим зразком, після реєстрації не поширюються на:
  - a) обладнання на кораблях та літаках, що зареєстровані в іншій країні і тимчасово перебувають на території відповідної Сторони;
  - b) операції щодо імпорту відповідною Стороною запчастин та комплектуючих для ремонту таких транспортних засобів;
  - c) виконання ремонтних робіт на таких транспортних засобах.
3. Право на промисловий зразок не поширюється на зовнішні ознаки продукту, які зумовлені виключно його технічною функцією.
4. Право на промисловий зразок не поширюється на зовнішні ознаки продукту, які обов'язково мають бути точно відтворені у формі та розмірі для того, щоб продукт, що містить промисловий зразок або в якому цей зразок використовується, був з ним механічно з'єднаний або розташований навколо або навпроти іншого продукту таким чином, що кожний продукт може виконувати свою функцію.
5. Право на промисловий зразок не поширюється на такий промисловий зразок, який суперечить суспільним інтересам або загальноприйнятим принципам моралі.

Стаття 218
Взаємозв'язок з авторським правом

Промисловий зразок, що охороняється правом на промисловий зразок, зареєстрований на території однієї зі Сторін відповідно до вимог цього Підрозділу, може охоронятись згідно із законодавством з авторського права цієї Сторони з дати його створення та фіксації у будь-якій формі. Обсяг такої охорони та умови її надання, зокрема необхідний рівень оригінальності, визначаються кожною зі Сторін.

Підрозділ 5

Патенти

Стаття 219

Патенти та охорона здоров'я

1. Сторони визнають важливість Декларації стосовно Угоди ТРІПС та охорони здоров'я, прийнятої 14 листопада 2001 року на засіданні на рівні міністрів в рамках СОТ (далі – Дохійська декларація). Під час тлумачення та здійснення прав і зобов'язань згідно із цією Главою Сторони забезпечують відповідність Дохійській декларації.
2. Сторони сприяють впровадженню та дотримуються Рішення Генеральної ради СОТ від 30 серпня 2003 року до пункту 6 Дохійської декларації.

Стаття 220

Додатковий охоронний сертифікат

1. Сторони визнають, що продукція, призначена для захисту здоров'я та рослин, що охороняється патентами на їхній відповідній території, може підлягати адміністративній процедурі надання дозволу перед випуском на ринок. Вони визнають, що проміжок часу, який проходить від дати подання заявки на патент до одержання першого дозволу випускати продукт на їхній відповідний ринок у порядку, встановленому відповідним законодавством, може скоротити період ефективної охорони згідно з патентом.
2. Сторони повинні забезпечити додатковий період охорони лікарського засобу або продукту для захисту рослин, що охороняється патентом і який підлягав адміністративній процедурі надання дозволу, при цьому такий період дорівнює періоду, зазначеному у пункті 1, скороченому на п'ять років.
3. У випадку лікарських засобів, для яких були здійснені педіатричні дослідження, результати яких відображені в інформації стосовно продукту, Сторони надають додаткове шестимісячне продовження періоду захисту, що згаданий у пункті 2 цієї статті.

Стаття 221

Охорона винаходів у галузі біотехнологій

1. Сторони охороняють винаходи у галузі біотехнологій відповідно до норм національного патентного законодавства. У разі потреби, вони мають адаптувати своє патентне законодавство з урахуванням положень цієї Угоди. Ця стаття не завдає шкоди зобов'язанням, взятим Сторонами відповідно до міжнародних угод, зокрема Угоди ТРІПС та Конвенції про біологічне різноманіття 1992 року (далі – КБР).

2. Для цілей цього Підрозділу:

- а) «біологічний матеріал» означає будь-який матеріал, що містить генетичну інформацію та може репродукуватися або бути репродукованим у біологічній системі;
- б) «мікробіологічний процес» означає будь-який процес, у якому задіяний мікробіологічний матеріал або який здійснюється на основі мікробіологічного матеріалу.

3. Для цілей цієї Угоди винаходи, які є новими та які мають винахідницький рівень і підлягають промислового застосуванню, є патентоспроможними, навіть якщо вони стосуються продукту, що складається з біологічного матеріалу чи містить його, або процесу, шляхом якого біологічний матеріал виробляється, обробляється чи використовується.

Біологічний матеріал, ізольований від свого природного середовища чи вироблений шляхом технічного процесу, може бути предметом винаходу, навіть якщо він раніше зустрічався в природі.

Елемент, відокремлений від людського організму або будь-яким чином вироблений шляхом технічного процесу, що включає послідовність або часткову послідовність генів, може бути патентоспроможним винаходом, навіть якщо його структура ідентична з природним елементом. Промислове застосування послідовності або часткової послідовності генів має бути викладено у заявці на патент.

4. Патентуванню не підлягають:

- а) сорти рослин та породи тварин;
- б) суттєво важливі для відтворення рослин і тварин біологічні процеси;
- в) організм людини на різних стадіях формування та розвитку і прості відкриття його елементів, зокрема послідовність або часткову послідовність генів.

Винаходи, які стосуються рослин і тварин є патентоспроможними, коли технічна можливість реалізації винаходу не обмежується конкретним сортом рослини або породою тварини. Підпункт (b) цього пункту не завдає шкоди патентоспроможності винаходів, що стосуються мікробіологічних або інших технічних процесів чи продуктів, одержаних за допомогою таких процесів.

5. Винаходи вважаються непатентоспроможними у випадках, коли їх комерційне використання суперечить *ordre public* (публічному порядку) або суспільній моралі; проте використання не вважається таким тільки через заборону відповідно до законів або інших актів. Зокрема, непатентоспроможними вважаються такі об'єкти:

- а) процеси клонування людей;
- б) процеси модифікування зародкової лінії генетичної ідентичності людей;
- в) застосування людських ембріонів у промислових або комерційних цілях;

d) процеси модифікування генетичної ідентичності тварин, що, імовірно, спричинять їхнє страждання без будь-якої суттєвої медичної допомоги для людини чи тварини, а також тварини, одержані в результаті таких процесів.

6. Охорона, що надається патентом на біологічний матеріал, якому властиві особливі характеристики як результату винаходу, поширюється на будь-який біологічний матеріал, що походить від цього біологічного матеріалу шляхом культивування або розмноження в ідентичній або дивергуючій формі та має такі самі характеристики.

7. Охорона, що надається патентом на процес, який дає можливість виробляти біологічний матеріал, якому властиві особливі характеристики як результату винаходу, поширюється на біологічний матеріал, одержаний безпосередньо у результаті цього процесу, і на будь-який інший біологічний матеріал, що походить від цього безпосередньо отриманого біологічного матеріалу шляхом культивування або розмноження в ідентичній чи дивергуючій формі та має такі самі характеристики.

8. Охорона, що надається патентом на продукт, який містить генетичну інформацію або складається з неї, поширюється на весь матеріал, за винятком випадків, передбачених пунктом 4(с) цієї статті, частиною якого є продукт і у якому міститься генетична інформація, що виконує свою функцію.

9. Охорона, що згадується у пунктах 7 та 8 цієї статті, не поширюється на біологічний матеріал, отриманий з культивування або розмноження біологічного матеріалу, розміщеного на ринку на території Сторін власником патенту або за його згодою, де розмноження або культивування обов'язково є результатом застосування, для якого біологічний матеріал був реалізований на ринку, за умови, що отриманий матеріал у подальшому не використовується для іншого культивування або розмноження.

10. У порядку часткового скасування пунктів 7 та 8 цієї статті продаж або інша форма комерціалізації рослинного культивацийного матеріалу фермеру власником патенту або за його згодою для сільськогосподарського використання означає дозвіл фермеру використовувати продукт його врожаю для культивування або розмноження ним у його власному господарстві. Поширення та умови цього часткового скасування узгоджуються з умовами, передбаченими в національних законах, постановах та практиках Сторін щодо прав на сорти рослин.

У порядку часткового скасування пунктів 7 та 8 цієї статті продаж або інша форма комерціалізації стада плідників або іншого тваринного репродуктивного матеріалу фермеру власником патенту або за його згодою означає дозвіл фермеру використовувати захищену домашню худобу для сільськогосподарських цілей. Це включає надання тварин або іншого тваринного репродуктивного матеріалу для цілей здійснення його сільськогосподарської діяльності, але не продаж у рамках або для цілей комерційної репродуктивної діяльності. Передбачені вище поширення та умови цього часткового скасування визначаються національними законами, постановами та практиками.

11. Сторони передбачають обов'язкове перехресне ліцензування у таких випадках:

a) якщо селекціонер не може одержати чи використовувати сорт рослини без порушення попереднього патенту, він може подати заяву про примусову ліцензію на невиключне використання винаходу, що охороняється патентом, оскільки ліцензія необхідна для використання сорту рослини, що підлягає охороні, за умови виплати відповідної суми роялті. Сторони передбачають, що в разі видачі такої ліцензії власник

патенту матиме право на перехресну ліцензію на взаємовигідних умовах на використання сорту, що охороняється;

б) якщо власник патенту на винахід у галузі біотехнологій не може використовувати його без порушення попереднього права на сорт рослини, він може подати заяву про примусову ліцензію на невиключне використання сорту рослини, що охороняється цим правом, з виплатою відповідної суми роялті. Сторони передбачають, що в разі видачі такої ліцензії власник права на сорт рослини матиме право на перехресну ліцензію на взаємовигідних умовах на використання винаходу, що охороняється.

12. Особи, які подають заяву про видачу ліцензій, згаданих у пункті 11 цієї статті, повинні довести, що:

а) вони безрезультатно зверталися до власника патенту чи власника права на сорт рослини з метою одержання договірної ліцензії;

б) сорт рослини або винахід становлять суттєвий технічний прогрес, що може принести значну економічну вигоду, порівняно із заявленим у патенті винаходом або сортом рослини, що охороняється.

Стаття 222

Охорона даних, наданих з метою одержання дозволу на введення лікарського засобу на ринок

1. Сторони запроваджують комплексну систему, яка гарантуватиме конфіденційність, нерозголошення та незалежність даних, що надаються для цілей одержання дозволу на введення лікарського засобу на ринок.

2. Із цією метою, коли Сторона вимагає подання даних випробувань або досліджень щодо безпечності та ефективності лікарського засобу до надання дозволу на введення на ринок такого продукту, Сторона на період не менш ніж п'ять років з дати першого дозволу в цій Стороні не дозволить іншим заявникам виводити той самий чи подібний засіб на підставі дозволу на введення на ринок, наданого заявнику, що подав дані випробувань або досліджень, якщо тільки заявник, що надав дані випробувань або досліджень не дав свою згоду. Протягом цього періоду дані випробувань або досліджень, подані для першого дозволу, не використовуються в інтересах будь-якого наступного заявника з метою отримання дозволу на введення лікарського засобу на ринок, крім випадків, коли надано згоду першого заявника.

3. Україна зобов'язується привести своє законодавство стосовно захисту даних для лікарських засобів із законодавством ЄС в дату, яку визначить Комітет з питань торгівлі.

Стаття 223

Захист даних для продуктів захисту рослин

1. Сторони визначають вимоги щодо безпеки та ефективності перед наданням дозволу на введення на ринок продуктів захисту рослин.

2. Сторони визнають тимчасове право власника звіту про випробування або дослідження, який представлений вперше на розгляд для отримання дозволу на введення на ринок продукту захисту рослин. Протягом цього періоду звіт про випробування або дослідження не буде використовуватися в інтересах будь-якої іншої особи з метою отримання дозволу на введення на ринок продукту захисту рослин, за винятком надання згоди першого власника. Це право далі іменуватиметься «захист даних».

3. Сторони визначають вимоги, яким має відповідати звіт про випробування або дослідження.
4. Період захисту даних повинен бути щонайменше 10 років від дати першого дозволу у цій Стороні. Сторони можуть вирішити надавати продовження періоду захисту для продуктів захисту рослин з низьким рівнем ризику. У такому випадку період може бути продовжений до 13 років.
5. Сторони можуть вирішити, що такі періоди будуть продовжені для кожного продовження дозволу у випадках обмеженого застосування³⁷. У такому випадку загальний термін захисту даних у жодному разі не повинен перевищувати 13 років або для продуктів захисту рослин з низьким рівнем ризику – 15 років.
6. Звіт про випробування або дослідження також охороняється, якщо це було необхідним для оновлення або перегляду дозволу. У таких випадках період для охорони даних становить 30 місяців.
7. Правила для уникнення дублювання випробувань на хребетних тваринах будуть встановлені Сторонами. Будь-який заявник, який має намір здійснити випробування або дослідження, пов'язані з хребетними тваринами, повинен вжити необхідних заходів, щоб переконатися, що ці випробування або дослідження ще не були виконані або розпочаті.
8. Новий заявник та власник або власники відповідних дозволів докладають усіх зусиль для забезпечення надання звітів про випробування або дослідження, пов'язані з хребетними тваринами. Вартість надання звітів про випробування або дослідження визначається на справедливій, прозорій та недискримінаційній основі. Новий заявник зобов'язаний сплатити лише частку витрат на інформацію, яку він зобов'язаний надати на розгляд для виконання умов дозволу.
9. У тих випадках, коли новий заявник та власник або власники відповідних дозволів на продукти захисту рослин не можуть досягти згоди щодо надання звітів про випробування та дослідження, пов'язані з хребетними тваринами, новий заявник повинен поінформувати Сторону.
10. Нездатність досягти згоди не перешкоджає Стороні використовувати звіти про тести або дослідження, пов'язані з хребетними тваринами, для цілей заявки нового заявника.
11. Власник або власники відповідних дозволів вимагають від нового заявника справедливую частку понесених ним витрат. Сторона може направити заінтересовані сторони вирішувати це питання шляхом формального та обов'язкового арбітражу згідно з національним законодавством.

---

³⁷ Обмежене застосування: застосування продукту захисту рослин у конкретній Стороні на рослинах або рослинних продуктах, які не є широко вирощуваними в цій конкретній Стороні або широко вирощуються для того, щоб відповідати винятковій необхідності захисту рослин.

Підрозділ 6
Топографії напівпровідникових продуктів

Стаття 224
Визначення

Для цілей цього Підрозділу:

а) «напівпровідниковий продукт» означає кінцеву або проміжну форму будь-якого продукту:

що складається з корпусу матеріалу, який містить прошарок напівпровідникового матеріалу; і має один або більше прошарків, що складаються з провідникового, ізоляційного або напівпровідникового матеріалу, з прошарками, розташованими відповідно до раніше визначеної тривимірної структури; і призначена для виконання електронної функції виключно або разом з іншими функціями,;

б) «топографія» напівпровідникового продукту означає набір взаємопов'язаних зображень, які зафіксовано або закодовано;

які представляють тривимірну структуру з прошарків, з яких складається напівпровідниковий продукт; і в такому наборі кожне зображення має структуру або частину структури з поверхнею напівпровідникового продукту на будь-якому етапі виробництва.

с) «комерційне використання» означає продаж, прокат, лізинг або будь-який інший спосіб комерційного розповсюдження чи пропонування для цих цілей. Проте для цілей статті 227 цієї Угоди «комерційне використання» не включає використання за умов конфіденційності в тому розумінні, що подальше розповсюдження не здійснюється третім особам.

Стаття 225
Вимоги до охорони

1. Сторони охороняють топографії напівпровідникових продуктів шляхом прийняття законодавчих норм, які надають виключні права відповідно до положень цієї статті.

2. Сторони передбачають охорону топографії напівпровідникових продуктів тією мірою, якою вона відповідає умовам, що вона є результатом власної інтелектуальної діяльності її творця і не є загальновідомою в напівпровідниковій промисловості. Якщо топографія напівпровідникового продукту складається з елементів, які є загальновідомими в напівпровідниковій промисловості, вона охороняється лише в тому обсязі, в якому комбінація таких елементів, взятих як ціле, відповідає згаданим вище умовам.

Стаття 226 Виключні права

1. Виключні права, що згадуються у статті 225(1) цієї Угоди, включають права дозволяти або забороняти будь-які з таких дій:

а) відтворення топографії настільки, наскільки вона охороняється згідно зі статтею 225(2) цієї Угоди;

б) комерційне використання чи імпорт із цією метою топографії або напівпровідникового продукту, виробленого шляхом використання топографії.

2. Виключні права, що згадуються у пункті 1(а) цієї статті, не застосовуються до відтворення для цілей аналізу, оцінювання або вивчення концепцій, процесів, систем чи прийомів, втілених у топографію, або самої топографії.

3. Виключні права, що згадуються у пункті 1 цієї статті, не поширюються на будь-яку таку дію стосовно топографії, яка відповідає вимогам статті 225(2) цієї Угоди і створена на основі аналізу і оцінки іншої топографії, здійсненої відповідно до пункту 2 цієї статті.

4. Виключні права дозволяти або забороняти дії, визначені у пункті 1 (b) цієї статті, не застосовуються до будь-якої такої дії, яка здійснюється після того, як топографія або напівпровідниковий продукт був законно випущений на ринок.

Стаття 227 Термін дії охорони

Виключні права тривають щонайменше 10 років від дати першого комерційного використання топографії будь-де у світі або, якщо реєстрація є умовою для виникнення чи безперервного застосування виключних прав, – 10 років з найбільш ранньої з таких дат:

а) закінчення календарного року, в якому топографія була вперше використана на комерційній основі будь-де у світі;

б) закінчення календарного року, в якому була подана належним чином оформлена заявка на реєстрацію.

Підрозділ 7
Інші положення

Стаття 228
Сорти рослин

Сторони співробітничать з метою сприяння і посилення охорони прав на сорти рослин відповідно до Міжнародної конвенції з охорони нових сортів рослин 1961 року, переглянутої в м. Женева 10 листопада 1972 року, 23 жовтня 1978 року та 19 березня 1991 року, зокрема необов'язкові винятки з прав селекціонерів, як це згадується у статті 15(2) зазначеної Конвенції.

Стаття 229
Генетичні ресурси, традиційні знання та фольклор

1. Відповідно до норм національного законодавства Сторони поважають, зберігають та підтримують знання, інновації та практичні надбання корінних та місцевих громад, які втілюють традиційні стилі життя, що відповідають збереженню та тривалому використанню біологічного різноманіття та сприяють їх широкому застосуванню із залученням та погодженням власників таких знань, інновацій і практик, та заохочують справедливий розподіл переваг, що виникають у результаті використання таких знань, інновацій та практик.
2. Сторони визнають важливість вжиття відповідних заходів з урахуванням національного законодавства для збереження традиційних знань та домовилися продовжувати роботу, спрямовану на розвиток міжнародно узгоджених *sui generis* моделей для юридичної охорони традиційних знань.
3. Сторони домовилися, що положення стосовно інтелектуальної власності цього Підрозділу і КБР мають впроваджуватися на основі взаємної підтримки.
4. Сторони домовилися регулярно обмінюватись думками та інформацією щодо відповідних багатосторонніх обговорень.

Частина 3
Захист прав інтелектуальної власності

Стаття 230
Загальні зобов'язання

1. Обидві Сторони підтверджують свої зобов'язання згідно з Угодою ТРІПС, зокрема її Частини III, та мають забезпечити подальші додаткові заходи, процедури та засоби захисту, необхідні для забезпечення дотримання охорони прав інтелектуальної власності³⁸. Ці заходи, процедури та засоби захисту мають бути добросовісними і справедливими та не повинні бути надмірно складними чи дорогими або спричиняти необґрунтовані строки чи не виправдані затримки.

2. Ці заходи та засоби захисту мають також бути ефективними, співрозмірними і стримуючими та мають застосовуватись таким чином, щоб уникнути створення перешкод законній торгівлі та забезпечити їх захист від зловживань.

Стаття 231
Уповноважені заявники

1. Сторони мають визнавати особами, уповноваженими здійснювати запит про застосування заходів, процедур та засобів захисту, згаданих в цій частині та передбачених Частиною III Угоди ТРІПС:

а) власників прав інтелектуальної власності згідно з нормами застосовного законодавства;

б) усіх інших осіб, уповноважених на користування цими правами, зокрема ліцензіатів, настільки, наскільки це дозволено відповідно до норм застосовного законодавства;

в) професійні органи захисту, які відповідно до вимог права визнаються такими, що мають право представляти власників права інтелектуальної власності настільки, наскільки це дозволено та відповідає положенням застосовного законодавства.

2. Сторони можуть визнавати особами, уповноваженими здійснювати запит про застосування заходів, процедур та засобів захисту, згаданих у цій частині та передбачених Частиною III Угоди ТРІПС, органи колективного управління правами інтелектуальної власності, які, як правило, визнаються такими, що мають право представляти власників права інтелектуальної власності настільки, наскільки це дозволено та відповідає нормам застосовного законодавства.

Підрозділ I
Цивільні заходи, процедури та засоби захисту

Стаття 232
Презумпція авторства та права власності

---

³⁸ Для цілей цієї частини поняття «права інтелектуальної власності» має принаймні охоплювати такі права: авторське право; суміжні права; право *sui generis* виробника бази даних; права розробника топографії напівпровідникового продукту; права торговельних марок; патентні права, зокрема права, що випливають з додаткового охоронного сертифікату; географічні зазначення; права на корисну модель; права на сорти рослин; фірмові найменування, наскільки вони охороняються як ексклюзивні права у відповідному національному законодавстві.

Сторони визнають, що для цілей застосування заходів, процедур та засобів захисту, передбачених цією Угодою:

- а) для автора літературного твору або твору мистецтв, в разі відсутності доказів протилежного, щоб вважатися таким і внаслідок цього бути вповноваженим на позов про порушення, має бути достатньою наявністю звичайного зазначення його/її імені у творі;
- б) положення згідно з підпунктом (а) цієї статті застосовується *mutatis mutandis* до власників суміжних прав стосовно їхніх об'єктів, що охороняються.

Стаття 233

Докази

1. Судові органи Сторін мають повноваження, якщо сторона надала обґрунтовані докази, достатні для підтримання своєї заяви, і має на підтвердження своїх заяв детальні докази, які контролюються протилежною стороною, вимагати, щоб ці докази були представлені протилежною стороною з урахуванням умов, що забезпечують захист конфіденційної інформації.

2. За таких самих умов Сторони вживають таких заходів, які є необхідними у випадку порушення права інтелектуальної власності, вчиненого у комерційному масштабі, для надання можливості компетентним судовим органам вимагати, у разі потреби та на підставі поданої заяви, передачу банківських, фінансових та комерційних документів, що знаходяться у розпорядженні протилежної сторони з урахуванням умов, що забезпечують захист конфіденційної інформації.

Стаття 234

Заходи щодо збереження доказів

1. Сторони забезпечують, щоб навіть до початку процесу щодо обставин справи компетентні судові органи могли за заявою особи, яка надала обґрунтовані та доступні докази, достатні для підтримання її заяви про порушення права інтелектуальної власності або про намір його порушити, вимагати невідкладних та ефективних попередніх заходів, спрямованих на збереження відповідних доказів щодо заявленого правопорушення, з урахуванням умов, що забезпечують захист конфіденційної інформації. Такі заходи можуть включати детальний опис з наведенням або без наведення зразків чи фізичне вилучення товарів, що вважаються контрафактними та, в окремих випадках, матеріалів і засобів, використаних для його виробництва та/або розповсюдження разом з відповідною документацією. Такі заходи мають вживатися у разі потреби без заслуховування іншої сторони, зокрема у випадках, коли будь-яка затримка може спричинити невиправну шкоду правовласнику або коли існує очевидна загроза знищення доказів.

2. Сторони забезпечують, щоб заходи щодо збереження доказів скасовувалися або їхня дія припинялася в інший спосіб на вимогу відповідача без шкоди для компенсації збитків, що можуть бути заявлені, якщо заявник не порушує в обґрунтований строк справу щодо прийняття рішення по суті справи у компетентних судових органах.

Стаття 235

Право на інформацію

1. Сторони забезпечують, щоб у контексті процесів щодо порушення прав інтелектуальної власності та у відповідь на обґрунтований запит позивача компетентні судові органи могли вимагати, щоб інформація про походження та шляхи реалізації

товарів або послуг, які порушують право інтелектуальної власності, була надана порушником та/або іншою особою:

- a) у якої було виявлено контрафактний товар у промислових масштабах;
- b) у якої було виявлено використання послуг, що становлять правопорушення, у промислових масштабах;
- c) у якої було виявлено надання у промислових масштабах послуг, використаних у діяльності, що становить правопорушення; або
- d) яка була вказана особою, зазначеною у підпунктах (a), (b) або (c) цього пункту, як така, що задіяна у виробництві, виготовленні або розповсюдженні таких товарів чи наданні послуг.

2. Інформація, зазначена у пункті 1 цієї статті, повинна залежно від потреби містити:

- a) імена та адреси виробників, виготовлювачів, розповсюджувачів, постачальників та інших попередніх власників товарів або послуг, а також планованих оптових та роздрібних продавців;
- b) інформацію про кількість виробленої, виготовленої, доставленої, одержаної чи замовленої продукції, а також про ціну, встановлену на ці товари і послуги.

3. Пункти 1 і 2 цієї статті мають застосовуватися без шкоди для інших положень, які:

- a) надають правовласнику право одержувати більш повну інформацію;
- b) регулюють використання цивільних або кримінальних процедур стосовно інформації, переданої згідно із цією статтею;
- c) регулюють відповідальність за зловживання правом на інформацію;
- d) надають можливість відмовлятися від надання інформації, яка примусила б особу, зазначену у пункті 1 цієї статті, визнати свою особисту участь або участь близьких родичів у порушенні прав інтелектуальної власності; або
- e) регулюють захист конфіденційності джерел інформації або обробки особистих даних.

Стаття 236

Попередні та попереджувальні заходи

1. Сторони гарантують, що судові органи можуть за заявою заявника видати попередню судову заборону, призначену для запобігання будь-якому можливому порушенню права інтелектуальної власності, або заборонити на попередній основі та за умови сплати штрафу, якщо це необхідно, якщо це передбачено національним законодавством, продовження порушення такого права чи зробити таке продовження порушення таким, що підпадає під гарантії, які забезпечують виплату компенсації правовласнику. Попередня судова заборона може бути також видана за тих самих умов стосовно посередника, чії послуги використовуються третьою особою з метою порушення права інтелектуальної власності.
2. Попередня судова заборона може також видаватись з метою арешту або вилучення товарів, які підозрюються у порушенні права інтелектуальної власності, щоб запобігти їх ввезенню або переміщенню торговельними каналами.
3. У випадку порушення, що вчиняється в комерційному масштабі, Сторони гарантують, що якщо заявник наводить обставини, які ймовірно становлять загрозу щодо відшкодування збитків, судові органи можуть винести ухвалу про запобіжний арешт рухомої і нерухомої власності ймовірного порушника, зокрема блокування його/її банківських рахунків та інших активів. Для цього компетентні органи можуть винести рішення про надання банківських, фінансових або комерційних документів чи про належний доступ до відповідної інформації.
4. Сторони гарантують, що тимчасові заходи, зазначені в пунктах 1, 2 та 3 цієї статті, можуть у відповідних випадках здійснюватися без заслуховування відповідача, зокрема, якщо будь-яка затримка спричинить не виправну шкоду власнику прав. В такому випадку Сторони мають бути поінформовані про це без затримки щонайпізніше після виконання заходів. Перегляд, в тому числі право бути заслуханим, має відбуватися після подання заяви відповідачем з метою винесення рішення про те, чи будуть ці заходи змінені, анульовані або підтверджені, протягом обґрунтованого строку після сповіщення про заходи.
5. Сторони гарантують, що попередні заходи, зазначені в пунктах 1, 2 та 3 цієї статті, скасовуються або їхня дія припиняється в інший спосіб за заявою відповідача, якщо заявник в обґрунтований строк не порушує справу у компетентному судовому органі, результатом якої є рішення стосовно обставин справи.
6. Якщо попередні заходи скасовуються або вони припиняють дію внаслідок будь-якої дії чи помилки заявника чи якщо пізніше виявляється, що не було порушення або загрози порушення права інтелектуальної власності, судові органи мають повноваження вимагати від заявника за заявою відповідача надання відповідачу відповідної компенсації за будь-яку шкоду, завдану цими заходами.

Стаття 237 Виправні заходи

1. Сторони гарантують, що компетентні судові органи можуть вимагати за заявою заявника та без шкоди для відшкодування будь-яких збитків власнику права з причини порушення і без будь-якої компенсації відкликання з торговельних каналів, остаточне вилучення з торговельних каналів або знищення товарів, які, як виявилось, порушують право інтелектуальної власності. Якщо необхідно, компетентні судові органи можуть також вимагати знищення матеріалів і знарядь, які переважно використовуються для створення або виробництва таких товарів.
2. Судові органи вимагають, щоб ці заходи здійснювались за рахунок порушника, якщо не виникають певні причини, щоб не робити цього.

Стаття 238 Судові заборони

Сторони гарантують, що якщо виноситься судове рішення, яке виявляє порушення права інтелектуальної власності, судові органи можуть видати проти порушника судову заборону, спрямовану на заборону продовження порушення. Якщо це передбачено національним законодавством, невиконання судової заборони має підпадати, якщо це необхідно, під сплату регулярного штрафу з метою забезпечення виконання. Сторони також гарантують, що правовласники можуть подати заяву про судову заборону проти посередників, чії послуги використовуються третьою стороною з метою порушення права інтелектуальної власності.

Стаття 239 Альтернативні заходи

Сторони можуть передбачити, що у відповідних випадках і за заявою особи, яка підлягає застосуванню заходів, передбачених у статті 237 та/або статті 238 цієї Угоди, компетентні судові органи можуть винести ухвалу про сплату грошової компенсації потерпілій стороні замість застосування заходів, передбачених у статті 237 та/або статті 238 цієї Угоди, якщо ця особа діяла ненавмисно і без недбалості, якщо здійснення згаданих вище заходів завдало б йому неспівмірної шкоди і якщо грошова компенсація потерпілій стороні виявляється обґрунтовано задовільною.

Стаття 240

Збитки

1. Сторони гарантують, що коли судові органи встановлюють збитки:
  - а) вони беруть до уваги всі відповідні аспекти, зокрема негативні економічні наслідки, у тому числі втрачені прибутки, які понесла потерпіла сторона, будь-які недобросовісні доходи, одержані порушником і, у відповідних випадках, інші фактори, відмінні від економічних, зокрема моральна шкода, спричинена правовласнику порушником; або
  - б) як альтернативний варіант до підпункту (а) цього пункту, вони можуть у відповідних випадках встановити збитки як паушальну суму на базі таких елементів, як принаймні сума роялті або комісійні платежі, які були б сплачені, якби порушник звернувся із заявою про надання дозволу на використання оспорюваного права інтелектуальної власності.

2. Якщо порушник ненавмисно або не маючи обґрунтованих підстав знати це був залучений до протиправної діяльності, Сторони можуть встановити, що судові органи можуть виносити ухвалу на користь потерпілого про повернення доходів або відшкодування збитків, які можуть встановлюватись раніше.

Стаття 241

Судові витрати

Сторони гарантують, що обґрунтовано понесені та пропорційні судові витрати, а також інші витрати, понесені стороною, що виграла, як правило, мають покладатися на сторону, що програла, крім випадків, коли це суперечить принципу справедливості.

Стаття 242

Публікація судових рішень

Сторони гарантують, що у судових процесах щодо порушення прав інтелектуальної власності судові органи можуть вимагати за заявою заявника і за рахунок порушника вжиття відповідних заходів для поширення інформації стосовно рішення, зокрема візуальне представлення рішення та його публікацію повністю або частково. Сторони можуть передбачити інші додаткові інформаційні заходи, які відповідають конкретним обставинам, зокрема широке інформування.

Стаття 243

Адміністративні процедури

За умови, що рішення про будь-який цивільно-правовий захід судового захисту може бути винесене в результаті адміністративних процедур по суті справи, такі процедури мають відповідати принципам, еквівалентним за суттю тим, що викладені у відповідних положеннях цього Підрозділу.

Підрозділ 2
Відповідальність постачальників посередницьких послуг

Стаття 244
Використання послуг посередників

Обидві Сторони визнають, що послуги посередників можуть використовуватись третіми особами для протиправної діяльності. Щоб забезпечити вільний обіг інформаційних послуг і в той самий час захищати права інтелектуальної власності у цифровому середовищі, кожна Сторона забезпечує заходи, визначені цим Підрозділом, для постачальників посередницьких послуг. Цей Підрозділ застосовується лише до відповідальності, що може бути результатом правопорушень у сфері прав інтелектуальної власності, зокрема авторського права.³⁹

Стаття 245
Відповідальність постачальників посередницьких послуг: «Просто посередник»

1. Якщо надається послуга в інформаційному суспільстві, яка полягає в передачі через комунікаційну мережу інформації, наданої одержувачем послуги, або забезпеченні доступу до комунікаційної мережі, то Сторони гарантують, що постачальник послуг не несе відповідальності за інформацію, що передається, за умови, що постачальник:

- a) не ініціює передачу;
- b) не вибирає одержувача передачі; і
- c) не вибирає та не модифікує інформацію, що міститься в передачі.

2. Акти передачі або забезпечення доступу, що згадуються в пункті 1 цієї статті, включають автоматичне, проміжне і тимчасове зберігання інформації, що передається, оскільки це має місце з єдиною метою здійснення передачі через комунікаційну мережу, і за умови, що інформація не зберігається протягом будь-якого строку, довшого, ніж це обґрунтовано необхідно для такої передачі.

3. Ця стаття не впливає на можливість для судового або адміністративного органу відповідно до правових систем Сторін вимагати від постачальника послуг припинити або попередити порушення.

---

³⁹ Випадки звільнення від відповідальності, встановлені в цій статті, включають лише випадки, коли діяльність постачальників послуг інформаційного суспільства обмежена технічним процесом оператора та наданням доступу до комунікаційних мереж, через які доступна для третіх сторін інформація передається або тимчасово зберігається з єдиною метою – зробити передачу більш ефективною; ця діяльність має суто технічний, автоматичний та пасивний характер, що означає, що постачальник послуг інформаційного суспільства не має ні знань, ні контролю щодо інформації, яка передається або зберігається.

Стаття 246

Відповідальність постачальників посередницьких послуг: «Кешування»

1. Якщо надається послуга в інформаційному суспільстві, яка полягає в передачі через комунікаційну мережу інформації, наданої одержувачем послуги, Сторони гарантують, що постачальник послуг не несе відповідальності за автоматичне, проміжне і тимчасове зберігання тієї інформації, яке здійснюється з єдиною метою – зробити більш ефективною наступну передачу інформації іншим одержувачам послуги на їхню вимогу, за умови, що:

- a) постачальник не модифікує інформацію;
- b) постачальник виконує умови доступу до інформації;
- c) постачальник виконує правила, що стосуються оновлення інформації, які визначені у спосіб, який широко визнаний і використовується в промисловості;
- d) постачальник не перешкоджає законному використанню технологій, які широко визнаються і використовуються в промисловості, щоб одержати дані стосовно використання інформації; і
- e) постачальник діє оперативно, щоб зняти або зробити неможливим доступ до інформації, яку він зберігав, після того, як йому фактично стає відомо, що інформація в первинному джерелі передачі видалена з мережі або що доступ до неї став неможливим чи судовий або адміністративний орган видав розпорядження про таке видалення або обмеження.

2. Ця стаття не впливає на можливість для судового або адміністративного органу відповідно до правових систем Сторін вимагати від постачальника послуг припинити або попередити порушення.

Стаття 247

Відповідальність постачальників посередницьких послуг: «Хостинг»

1. Якщо надається послуга в інформаційному суспільстві, яка полягає у зберіганні інформації, яка надається одержувачем послуги, то Сторони гарантують, що постачальник послуги не несе відповідальності за інформацію, яка зберігається на вимогу одержувача послуги, за умови, що:

- a) постачальнику фактично невідомо про незаконну діяльність або інформацію, а щодо позову про відшкодування збитків йому невідомо про факти або обставини, з яких впливає незаконна діяльність або інформація; або
- b) постачальник після одержання таких відомостей діє оперативно, щоб зняти або зробити неможливим доступ до інформації.

2. Пункт 1 цієї статті не застосовується, коли одержувач послуги діє за розпорядженням або під контролем постачальника.

3. Ця стаття не впливає на можливість для судового або адміністративного органу відповідно до правових систем Сторін вимагати від постачальника послуг припинити або попередити порушення, а також не впливає на можливість запровадження Сторонами процедури контролю за зняттям або блокуванням доступу до інформації.

Стаття 248

Відсутність загального зобов'язання здійснювати моніторинг

1. Сторони не покладають на постачальників ні загального зобов'язання при наданні послуг, на які поширюються статті 245, 246 і 247 цієї Угоди, здійснювати моніторинг інформації, яку вони передають або зберігають, ні загального зобов'язання активно шукати факти або обставини, які вказують на незаконну діяльність.

2. Сторони можуть запровадити зобов'язання для постачальників послуг інформаційного суспільства інформувати компетентні державні органи про можливу незаконну діяльність, що здійснюється, або інформацію, що надається одержувачами їхніх послуг, чи зобов'язання повідомляти компетентним органам, на їхню вимогу, інформацію, яка дає можливість ідентифікувати одержувачів їхніх послуг, з якими в них укладені угоди про зберігання інформації.

Стаття 249

Перехідний період

Україна забезпечує повну імплементацію зобов'язань цього Підрозділу протягом 18 місяців з дати набрання чинності цією Угодою.

Підрозділ 3
Інші положення

Стаття 250
Заходи на кордоні

1. Для цілей цього положення термін «товари, які порушують право інтелектуальної власності» означає:

- а) «контрафактні товари», а саме:
  - i) товари, зокрема упаковку, що містить без дозволу торговельну марку, ідентичну торговельній марці, зареєстрованій належним чином стосовно такої самої групи товарів, які за суттєвими ознаками не можуть бути відрізані від товарів із зазначеною торговельною маркою, та таким чином порушують права власника торговельної марки;
  - ii) будь-який символ торговельної марки (логотип, маркування, наклейка, брошура, інструкція з користування або гарантійний документ), навіть при окремому представленні, за таких самих умов, як і товари, зазначені в підпункті (i);
  - iii) пакувальні матеріали, що містять торговельні марки контрафактних товарів, представлені окремо, за таких самих умов, як і товари, зазначені в підпункті (i);
- б) «піратські товари», а саме товари, які є копіями або містять копії, вироблені без згоди власника або особи, належним чином уповноваженої представляти власника в країні виробництва в питаннях авторського права та суміжних прав або права на промисловий зразок, незалежно від того, чи зареєстровані вони в національному законодавстві, чи ні;
- с) товари, які згідно із законодавством Сторони, в якій подано заяву про вжиття заходів митними органами, порушують:
  - i) патент;
  - ii) додатковий охоронний сертифікат;
  - iii) право на сорт рослини;
  - iv) промисловий зразок;
  - v) географічне зазначення

2. Сторони, якщо інше не передбачено в цьому Підрозділі, ухвалюють процедури⁴⁰, які надають можливість власнику права, який має вагомі підстави підозрювати про можливість порушення права інтелектуальної власності під час імпорту, експорту, реекспорту, ввезення або вивезення з митної території, розміщення згідно з тимчасовою процедурою, розміщення у вільній зоні або на вільному складі, надіслати письмову заяву до адміністративних або судових компетентних органів для тимчасового затримання митними органами митного оформлення для вільного використання або арешту таких товарів.

3. Сторони гарантують, що коли митні органи в ході своїх дій і до подання власником права заяви отримують вагомі підстави вважати, що товари порушують право інтелектуальної власності, вони можуть затримати митне оформлення або заарештувати товар з метою надання власнику права можливості подання заяви про вжиття заходів митними органами згідно з вищенаведеним пунктом.

4. Всі права або обов'язки, встановлені в Розділі 4 Частини III Угоди ТРПС стосовно імпортерів, також поширюються на експортерів або власників товарів.

---

⁴⁰ Передбачається, що не повинно бути зобов'язань застосовувати такі процедури для імпорту товарів на ринок іншої країни правовласником або за згодою правовласника.

5. Сторони співробітничать з метою надання технічної допомоги та інституційної розбудови для впровадження цієї статті.

6. Україна повністю впроваджує зобов'язання за цією статтею протягом трьох років з дати набрання чинності цією Угодою.

Стаття 251

Правила поведінки та судове співробітництво

Сторони підтримують:

- a) розробку торговельними або професійними об'єднаннями або організаціями правил поведінки, спрямованих на сприяння захисту прав інтелектуальної власності;
- b) передачу компетентним органам Сторін проектів правил поведінки і будь-яких висновків щодо застосування цих правил поведінки.

Стаття 252
Співробітництво

1. Сторони домовилися співробітничати з метою забезпечення виконання обов'язків та зобов'язань, взятих згідно із цією Главою.

2. Відповідно до положень Розділу V («Економічне і галузеве співробітництво») та відповідно до положень Розділу VI («Фінансове співробітництво та положення щодо боротьби із шахрайством») цієї Угоди, сфери співробітництва включають такі види діяльності, але не обмежуються ними:

a) обмін інформацією стосовно правової бази з питань прав інтелектуальної власності та відповідних правил щодо охорони та захисту; обмін досвідом між Україною та Стороною ЄС стосовно розвитку законодавства;

b) обмін досвідом між Україною та Стороною ЄС стосовно захисту прав інтелектуальної власності;

c) обмін досвідом між Україною та Стороною ЄС стосовно правозастосування на центральному та субцентральному рівні митною службою, міліцією, адміністративними та судовими органами; координація дій з метою запобігання експорту контрафактних товарів, в тому числі з іншими країнами;

d) розвиток потенціалу; обмін та підготовка персоналу;

e) пропагування та розповсюдження інформації стосовно прав інтелектуальної власності, *inter alia* серед ділових кіл та в громадянському суспільстві; широка поінформованість споживачів і власників прав;

f) посилення співробітництва на інституційному рівні, наприклад між відомствами з інтелектуальної власності;

g) активне сприяння поінформованості та освіченості широкої громадськості щодо напрямів реалізації прав інтелектуальної власності: формулювання ефективних стратегій для визначення ключових аудиторій і створення комунікаційних програм з метою посилення поінформованості споживачів та засобів масової інформації щодо наслідків порушень інтелектуальної власності, зокрема ризик для здоров'я і безпеки та зв'язок з організованою злочинністю.

3. Без шкоди для пунктів 1 і 2 цієї статті і як доповнення до них Сторони домовилися підтримувати ефективний діалог з питань інтелектуальної власності («ІВ Діалог»), підпорядкований Комітету з питань торгівлі, з метою розгляду питань, що стосуються охорони і захисту прав інтелектуальної власності, передбачених цією Главою, а також будь-якого іншого відповідного питання.

Глава 10 Конкуренція

Частина 1 Антиконкурентні дії та злиття

Стаття 253 Визначення

Для цілей цієї Частини:

1. «відомство з питань конкуренції» означає:
  - а) для України – Антимонопольний комітет України; та
  - б) для Сторони ЄС – Європейська Комісія.

2. «Законодавство про конкуренцію» означає:
  - а) для Сторони ЄС – статті 101, 102 та 106 Договору про функціонування Європейського Союзу, Регламент Ради (ЄС) №139/2004 від 20 січня 2004 року про контроль над концентрацією суб'єктів господарювання (Регламент ЄС про злиття) та акти щодо їх імплементації і такі, що вносять до них зміни і доповнення;
  - б) для України – Закон України №2210-III від 11 січня 2001 року (зі змінами та доповненнями) та акти щодо його імплементації і такі, що вносять до них зміни і доповнення. У разі виникнення розбіжностей між положеннями Закону №2210-III та іншими суттєвими положеннями про конкуренцію Україна гарантує, що положення Закону мають переважну силу в межах цих розбіжностей; а також
  - с) будь-які зміни, які можуть бути внесені до вищезазначених актів після набрання чинності цією Угодою.

3. Терміни, що використовуються у цій Частині, роз'яснюються далі у Додатку XXIII.

Стаття 254 Принципи

Сторони визнають важливість вільної та неспотвореної конкуренції у торговельних відносинах. Сторони визнають, що антиконкурентні господарські дії та операції потенційно можуть спотворити належне функціонування ринків та загалом зменшити позитивні наслідки лібералізації торгівлі. Тому вони домовилися, що зазначені нижче практики та операції, як визначено їхнім відповідним законодавством про конкуренцію, є несумісними із цією Угодою у тій мірі, у якій вони можуть вплинути на торгівлю між Сторонами:

- а) угоди, узгоджені дії суб'єктів господарювання та рішення об'єднань суб'єктів господарювання, метою або наслідками яких є перешкоджання, обмеження, спотворення чи суттєве послаблення конкуренції на території будь-якої зі Сторін;
- б) зловживання одним або декількома суб'єктами господарювання домінуючим становищем на території будь-якої зі Сторін; або
- с) концентрація суб'єктів господарювання, що має наслідком монополізацію чи значне обмеження конкуренції на ринку на території будь-якої зі Сторін.

Стаття 255
Імплементация

1. Україна та Сторона ЄС забезпечують застосування законодавства про конкуренцію, яке ефективно протидіє діям та операціям, зазначеним у статті 254(a) (b) та (c).
2. Сторони забезпечують функціонування органів, уповноважених та належним чином обладнаних для забезпечення ефективного застосування законодавства про конкуренцію, визначеного в пункті 1 цієї статті.
3. Сторони визнають важливість застосування свого відповідного законодавства про конкуренцію у прозорий, своєчасний та недискримінаційний спосіб, поважаючи принципи процесуальної справедливості та права на захист. Кожна Сторона, зокрема, має забезпечити, щоб:
  - а) перед накладенням відомством з питань конкуренції однієї зі Сторін санкцій чи зобов'язань на будь-яку фізичну чи юридичну особу за порушення законодавства про конкуренцію, воно надає право цій особі бути заслуханою та представити докази протягом обґрунтованого строку, визначеного відповідним законодавством Сторін про конкуренцію, після повідомлення відповідній фізичній або юридичній особі про попередні висновки щодо існування порушення; та
  - б) суд або інша незалежна судова установа, визначена законодавством цієї Сторони, встановлює або, на вимогу особи, переглядає будь-які такі санкції чи зобов'язання.
4. На вимогу Сторони, кожна зі Сторін надає іншій Стороні відкриту інформацію щодо діяльності стосовно застосування свого законодавства про конкуренцію та законодавства, яке стосується зобов'язань, що охоплюються цією Частиною.
5. Відомство з питань конкуренції затвердить та опублікує документ, в якому роз'яснюються принципи визначення будь-яких штрафних санкцій, що накладаються за порушення законодавства про конкуренцію.
6. Відомство з питань конкуренції затвердить та опублікує документ, в якому роз'яснюються принципи, які застосовуються під час оцінки горизонтального злиття.

Стаття 256

Наближення законодавства та практика застосування

Україна наближує своє законодавство про конкуренцію та практику застосування до *acquis* ЄС так, як це визначено нижче:

1. Регламент Ради (ЄС) №1/2003 від 16 грудня 2002 року про імплементацію правил конкуренції, викладених у статтях 81 та 82 Договору.

Термін:

Стаття 30 Регламенту має бути імплементована протягом трьох років після набрання чинності цією Угодою.

2. Регламент Ради (ЄС) №139/2004 від 20 січня 2004 року про контроль за концентрацією між підприємствами (Регламент ЄС про злиття).

Термін:

Статті 1 та 5 (1) – (2) Регламенту мають бути імплементовані протягом трьох років після набрання чинності цією Угодою;

Стаття 20 має бути імплементована протягом трьох років після набрання чинності цією Угодою.

3. Регламент Комісії (ЄС) №330/2010 від 20 квітня 2010 року про застосування статті 101(3) Договору про функціонування Європейського Союзу до категорій вертикальних угод та узгоджених дій.

Термін:

Статті 1, 2, 3, 4, 6, 7 та 8 Регламенту мають бути імплементовані протягом трьох років після набрання чинності цією Угодою.

4. Регламент Комісії (ЄС) №772/2004 від 27 квітня 2004 року про застосування статті 81 (3) Договору до категорій угод з передачі технології.

Термін:

Статті 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 та 8 Регламенту мають бути імплементовані протягом трьох років після набрання чинності цією Угодою.

Стаття 257

Державні підприємства та підприємства, яким надані спеціальні або виключні права

1. Щодо державних підприємств та підприємств, яким надані спеціальні або виключні права:
  - а) жодна Сторона не запроваджує та не зберігає чинність будь-якого заходу, що суперечить принципам, які містяться у статтях 254 та 258(1) цієї Угоди; та
  - б) Сторони забезпечують застосування до таких підприємств законодавства про конкуренцію, зазначене у статті 253(2) цієї Угоди до тієї міри, в якій застосування вищезазначеного законодавства про конкуренцію та принципів не перешкоджає здійсненню, відповідно до закону чи фактично, конкретних завдань, які покладено на відповідні підприємства.
2. Ніщо у попередньому пункті не повинно тлумачитися як перешкодження будь-якій Стороні у створенні чи утриманні державних підприємств, надання підприємствам спеціальних або виключних прав чи збереження таких прав.

Стаття 258

Державні монополії

1. Кожна Сторона коригує умови діяльності державних монополій комерційного характеру протягом п'яти років з дати набрання чинності цією Угодою таким чином, щоб забезпечити відсутність дискримінаційних підходів щодо умов, відповідно до яких товари закупаються та продаються, для фізичних та юридичних осіб Сторін.
2. Ніщо у цій статті не завдає шкоди правам та зобов'язанням Сторін згідно з Главою 8 («Державні закупівлі») Розділу IV цієї Угоди.
3. Ніщо у пункті 1 не повинно тлумачитися як перешкодження будь-якій Стороні у створенні чи утриманні державних монополій.

Стаття 259

Обмін інформацією та співробітництво у сфері правозастосування

1. Сторони визнають важливість співробітництва та координації між їхніми відповідними відомствами з питань конкуренції з метою подальшого підвищення ефективності застосування законодавства про конкуренцію та виконання завдань цієї Угоди шляхом сприяння розвитку конкуренції та припинення антиконкурентної поведінки або антиконкурентних угод.
2. Із цією метою відомство з питань конкуренції будь-якої зі Сторін може інформувати відомство з питань конкуренції іншої Сторони про своє бажання співробітничати з питань правозастосовчої діяльності. Таке співробітництво не перешкоджає Сторонам приймати самостійні рішення.
3. З метою сприяння ефективному застосуванню свого законодавства про конкуренцію відомства Сторін з питань конкуренції можуть обмінюватися інформацією, в тому числі щодо законодавства та правозастосовчої діяльності, з урахуванням обмежень, передбачених їхнім відповідним законодавством, та беручи до уваги їхні суттєві інтереси.

Стаття 260

Консультації

1. Кожна Сторона, на вимогу іншої Сторони, розпочинає консультації щодо питань, порушених іншою Стороною, для сприяння взаєморозумінню або вирішенню окремих питань, які виникають в рамках цієї Частини. Запитуюча Сторона визначає, яким чином це питання впливає на торгівлю між Сторонами.
2. Сторони оперативно обговорюють, на вимогу однієї зі Сторін, будь-яке питання, яке виникає в результаті тлумачення чи застосування цієї Частини.
3. З метою сприяння обговоренню питання, яке є предметом консультацій, кожна Сторона докладає зусиль для представлення відповідної неконфіденційної інформації іншій Стороні з урахуванням обмежень, передбачених їхнім відповідним законодавством, та беручи до уваги їхні суттєві інтереси.

Стаття 261

Жодна зі Сторін не може вдаватися до вирішення спорів відповідно до Глави 14 («Вирішення спорів») Розділу IV цієї Угоди стосовно будь-якого питання, яке виникає в рамках цієї Частини, за винятком статті 256 цієї Угоди.

Частина 2
Державна допомога

Стаття 262
Загальні принципи

1. Будь-яка допомога, надана Україною або країнами-членами Європейського Союзу з використанням державних ресурсів, що спотворює або загрожує спотворити конкуренцію шляхом надання переваг окремим підприємствам або виробництву окремих товарів, є несумісною з належним функціонуванням цієї Угоди в тій мірі, в якій вона може впливати на торгівлю між Сторонами.
2. Проте вважатиметься сумісним з належним функціонуванням Угоди таке:
  - а) допомога соціального характеру, що надається індивідуальним споживачам, за умови, що така допомога надається без дискримінації, пов'язаної з походженням відповідних товарів;
  - б) допомога на відшкодування збитків, спричинених природними катастрофами або надзвичайними ситуаціями.
3. Крім того, може вважатися сумісним з належним виконанням цієї Угоди таке:
  - а) допомога для сприяння економічному розвитку регіонів з надзвичайно низьким рівнем життя або із суттєвим рівнем безробіття;
  - б) допомога для сприяння виконанню важливого проекту задля спільного європейського інтересу⁴¹ або для виправлення значних порушень нормальної роботи в економіці України чи однієї з держав-членів Європейського Союзу;
  - в) допомога для сприяння розвитку певної економічної діяльності або певних економічних сфер, якщо така допомога не має несприятливого впливу на умови торгівлі всупереч інтересам Сторін;
  - г) допомога для підтримки культури та збереження культурної спадщини, якщо така допомога не має несприятливого впливу на умови торгівлі всупереч інтересам Сторін.
  - д) допомога для досягнення цілей, дозволених відповідно до правил ЄС щодо горизонтальних блоків виключень та правил щодо горизонтальної і галузевої державної допомоги, яка надається відповідно до викладених у них умов;
  - е) допомога для інвестицій з метою забезпечення відповідності обов'язковим стандартам, визначеним директивами ЄС, зазначеними у Додатку ХХХ до Глави 6 («Навколишнє середовище») Розділу V цієї Угоди, протягом зазначеного в ньому періоду імплементації, зокрема адаптації підприємств та обладнання до нових вимог, може бути дозволена в обсязі до 40% прийнятних витрат.
4. Підприємства, уповноважені надавати послуги, що мають загальний економічний інтерес, або такі, які мають характер прибуткової монополії, підпорядковуються правилам, що містяться в цій Частині в тій мірі, в якій застосування цих правил юридично або фактично не перешкоджає виконанню окремих завдань, визначених для них. Розвиток торгівлі не має зазнавати впливу настільки, наскільки це суперечитиме інтересам Сторін.

Терміни, що використовуються у цій Частині, роз'яснюються далі у Додатку ХХІІІ.

Стаття 263
Прозорість

---

⁴¹ Для цілей цього положення «спільний європейський інтерес» включає спільний інтерес Сторін.

1. Кожна Сторона забезпечує прозорість у сфері державної допомоги. Для цього кожна Сторона щорічно надсилає іншій Стороні повідомлення про загальний обсяг, види та галузевий розподіл державної допомоги, яка може вплинути на торгівлю між Сторонами. Відповідні повідомлення повинні містити інформацію стосовно цілей, форми, обсягу та бюджету, відомства, що надає допомогу та, коли це можливо, одержувача допомоги. Для цілей цієї статті будь-яке надання допомоги в розмірі меншому, ніж 200 000 євро для одного підприємства протягом трирічного періоду, не потребує повідомлення. Таке повідомлення вважається надісланим, якщо воно надіслане іншій Стороні або якщо відповідна інформація розміщується в мережі Інтернет на веб-сайті з вільним доступом до 31 грудня наступного календарного року.

2. На запит однієї зі Сторін інша Сторона повинна надати додаткову інформацію стосовно будь-якої схеми державної допомоги та окремих індивідуальних випадків надання державної допомоги, що впливають на торгівлю між Сторонами. Сторони обмінюються цією інформацією з урахуванням обмежень, що накладаються вимогами до професійної та комерційної таємниці.

3. Сторони мають забезпечити, щоб фінансові відносини між органами державної влади та державними підприємствами були прозорими, таким чином, щоб чітко відстежувалось таке:

- а) державні кошти виділені органами державної влади прямо або опосередковано (наприклад, через посередництво державних підприємств чи фінансових закладів) відповідним державним підприємствам;
- б) цілі використання, для яких ці кошти фактично виділені.

4. Крім того, Сторони мають забезпечити, щоб фінансова та організаційна структура будь-якого підприємства, яке користується спеціальним чи виключним правом, наданим Україною або державою-членом Європейського Союзу, або є вповноваженим на надання послуг, що мають загальний економічний інтерес, і яке отримує компенсацію за надання публічних послуг в будь-якій формі щодо такої послуги, була коректно відображена в окремих бухгалтерських рахунках, таким чином, щоб чітко відстежувалось таке:

а) витрати та доходи, пов'язані з усіма товарами або послугами, щодо яких підприємству надано спеціальне або виключне право, або усіма послугами, які мають загальний економічний інтерес та які підприємство вповноважене надавати, і, з іншого боку, витрати та доходи, пов'язані з кожним іншим окремим товаром або послугою, щодо яких підприємство здійснює діяльність;

б) повна інформація щодо методів, відповідно до яких витрати та доходи призначаються або розподіляються за різними видами діяльності. Ці методи мають базуватися на принципах бухгалтерського обліку – обумовленості, об'єктивності, прозорості та послідовності відповідно до міжнародно визнаних методологій бухгалтерського обліку, зокрема калькуляції витрат за видом діяльності, та мають базуватися на даних аудиту.

5. Кожна Сторона забезпечить застосування положень цієї статті протягом п'яти років з дати набрання чинності цією Угодою.

Стаття 264 Тлумачення

Сторони домовились, що вони застосовуватимуть статті 262, 263(3) або 263(4) цієї Угоди з використанням як джерела тлумачення критеріїв, що впливають із застосування статей

106, 107 та 93 Договору про функціонування Європейського Союзу, зокрема відповідну судову практику Суду Європейського Союзу, а також відповідне вторинне законодавство, рамкові положення, керівні принципи та інші чинні адміністративні акти Союзу.

Стаття 265
Відносини із СОТ

Ці положення не обмежують права Сторін застосовувати засоби захисту торгівлі або інші відповідні заходи, спрямовані проти субсидії, або вдаватися до вирішення спорів згідно з відповідними положеннями СОТ.

Стаття 266
Сфера застосування

Положення цієї Частини мають застосовуватися до товарів і тих послуг, які зазначені у Додатку XVI до Глави 6 («Заснування, послуги та електронна торгівля») Розділу IV цієї Угоди, відповідно до взаємопогодженого рішення щодо доступу до ринку, за винятком товарів, які підпадають під дію Додатка 1 до Угоди СОТ про сільське господарство та інших субсидій, які підпадають під дію Угоди про сільське господарство.

Стаття 267

Національна система контролю державної допомоги

Для виконання зобов'язань, зазначених у статтях 262–266 цієї Угоди:

1. Україна протягом трьох років з дати набрання чинності цією Угодою має, зокрема, прийняти національне законодавство про державну допомогу та створити незалежний у своїй діяльності орган, який матиме повноваження, необхідні для застосування у повному обсязі статті 262 цієї Угоди. Цей орган, *inter alia*, матиме повноваження дозволяти схеми державної допомоги та індивідуальні випадки надання допомоги відповідно до критеріїв, визначених у статтях 262 та 264 цієї Угоди, а також вимагати повернення державної допомоги, яка була надана незаконно. Будь-яка нова допомога, яка надається в Україні, має відповідати положенням статей 262 та 264 цієї Угоди протягом одного року з дати створення такого органу.

2. Україна протягом п'яти років з дати набрання чинності цією Угодою має створити повний реєстр схем державної допомоги, яка надавалася до створення органу, визначеного у пункті 1, та має привести ці схеми допомоги у відповідність до критеріїв, визначених у статтях 262 та 264 цієї Угоди, протягом строку не більше, ніж сім років з дати набрання чинності цією Угодою.

3. а) Для цілей застосування положень статті 262 цієї Угоди Сторони визнають, що протягом перших п'яти років після набрання чинності цією Угодою будь-яка державна допомога, надана Україною, буде оцінюватись з урахуванням того, що Україна має розглядатися як територія, ідентична до тих територій Європейського Союзу, які описані у статті 107(3)(а) Договору про функціонування Європейського Союзу.

б) Протягом чотирьох років з дати набрання чинності цією Угодою Україна має надати Європейській Комісії показники валового внутрішнього продукту на душу населення, гармонізовані до рівня NUTS II. Орган, визначений у пункті 1 цієї статті, та Європейська Комісія мають спільно оцінити відповідність регіонів України, а також відповідну максимальну інтенсивність допомоги для того, щоб скласти регіональну карту згідно з відповідними керівними принципами ЄС.

Глава 11
Питання, пов'язані з торгівлею енергоносіями

Стаття 268
Визначення

Для цілей цієї Глави та без шкоди для положень, викладених у Главі 5 («Митні питання та сприяння торгівлі») Розділу IV цієї Угоди:

- 1) «енергетичні товари» означає природний газ (код ГС: 2711), електроенергію (код ГС: 2716) та сиру нафту (код ГС: 2709);
- 2) «стаціонарна інфраструктура» означає будь-які трансмісійні та розподільчі мережі, устаткування та сховища для скрапленого газу, як визначено у Директиві 2003/54/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 26 червня 2003 року про загальні правила для внутрішнього ринку електроенергії (далі – Директива 2003/54/ЄС) та Директиві 2003/55/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 26 червня 2003 року щодо загальних правил для внутрішнього ринку природного газу (далі – Директива 2003/55/ЄС);
- 3) «транзит» означає транзит, як це описано у Главі 5 («Митні питання та сприяння торгівлі») Розділу IV цієї Угоди, енергетичних товарів через стаціонарну інфраструктуру або нафтопровід;
- 4) «транспортування» означає передачу і розподіл, як це визначено у Директиві 2003/54/ЄС та Директиві 2003/55/ЄС, та перевезення або транспортування нафти через трубопроводи;
- 5) «несанкціонований відбір» означає будь-яку діяльність, що включає незаконний відбір енергетичних товарів зі стаціонарної інфраструктури.

Стаття 269

Ціни, що регулюються на внутрішньому ринку

1. Ціни на постачання газу та електроенергії для промислових споживачів визначаються виключно попитом та постачанням.
2. Шляхом часткового скасування пункту 1 цієї статті Сторони можуть встановити в загальних економічних інтересах⁴² зобов'язання стосовно ціни на постачання газу і електроенергії (далі – регульована ціна).
3. Сторони гарантують, що таке зобов'язання буде чітко визначеним, прозорим, пропорційним, недискримінаційним, таким, що піддається перевірці, та з обмеженим строком дії. При застосуванні цього зобов'язання Сторони також гарантують рівний доступ для споживачів щодо інших зобов'язань.
4. Якщо ціна, за якою продаються газ та електроенергія на внутрішньому ринку, регулюється, то Сторона забезпечує, щоб методологія, яка визначає розрахунок регульованої ціни, була опублікована до набрання чинності регульованою ціною.

Стаття 270

Заборона подвійного ціноутворення

1. Без шкоди для можливості встановлення внутрішньорегульованих цін згідно з пунктами 2 і 3 статті 269 цієї Угоди жодна зі Сторін та регуляторний орган не повинні здійснювати або підтримувати заходи, в результаті яких підвищується ціна на експорт енергетичних товарів для іншої Сторони в порівнянні із ціною на такі товари, призначені для внутрішнього споживання.
2. Сторона, що експортує, на запит іншої Сторони надає підтвердження, що різні ціни на однакові енергетичні товари, які продаються на внутрішньому ринку і експортуються, не є результатом заборонених заходів відповідно до пункту 1 цієї статті.

---

⁴² Загальний економічний інтерес розуміється в такому самому сенсі, як і в статті 106 Договору про функціонування Європейського Союзу і, зокрема, як це передбачено в прецедентному праві Сторони ЄС.

Стаття 271 Митні збори та кількісні обмеження

1. Митні збори й кількісні обмеження на імпорт і експорт енергетичних товарів та всі заходи еквівалентної дії мають бути заборонені між Сторонами. Ця заборона поширюється також на митні збори фіскального характеру.

2. Пункт 1 не перешкоджає кількісним обмеженням або заходам еквівалентної дії, що відповідають державній політиці або громадській безпеці; мають на меті захист життя та здоров'я людини, тварини або рослини чи захист промислової і комерційної власності. Однак такі обмеження або заходи не мають стати засобом навмисної дискримінації чи прихованого обмеження торгівлі між Сторонами.

Стаття 272 Транзит

Сторони вживають заходів, необхідних для спрощення транзиту відповідно до принципу свободи транзиту та відповідно до Статті V(2), V(4) і V(5) ГАТТ 1994 та статті 7(1) і 7(3) Договору до Енергетичної Хартії 1994 року, які включено до цієї Угоди та які складають її невід'ємну частину.

Стаття 273 Транспортування

Стосовно транспортування електроенергії та газу, зокрема доступу третьої сторони до стаціонарної інфраструктури, Сторони мають адаптувати своє законодавство, як зазначено в Додатку XXVII до цієї Угоди та Договору про заснування Енергетичного Співтовариства 2005 року з метою гарантування, що тарифи, опубліковані до набрання ними чинності, процедура розподілу пропускної спроможності та всі інші умови є об'єктивними, обґрунтованими і прозорими та не дискримінують за походженням, власністю або призначенням електроенергії або газу.

Стаття 274 Співробітництво у сфері використання інфраструктури

Сторони мають докладати зусиль для сприяння використанню інфраструктури передачі та збереження газу та, у разі необхідності, проводити консультації одна з одною або координувати свої дії стосовно розвитку інфраструктури. Сторони мають співробітничати у питаннях, що стосуються торгівлі природним газом, сталого розвитку та безпеки постачання.

З метою подальшої інтеграції ринків енергетичних товарів кожна Сторона повинна враховувати енергетичні мережі та можливості іншої Сторони під час розробки програмних документів щодо попиту та плану постачання, взаємозв'язку, енергетичних стратегій і планів розвитку інфраструктури.

Стаття 275
Несанкціонований відбір енергетичних товарів

Кожна Сторона повинна вжити всіх необхідних заходів з метою заборони та усунення несанкціонованого відбору енергетичних товарів, що переправляються транзитом або транспортуються їхньою територією.

Стаття 276
Збій у постачанні

1. Кожна Сторона гарантує, що оператори системи передачі вживатимуть необхідні заходи для того, щоб:

- а) мінімізувати ризик випадкового переривання, скорочення або зупинки транзиту і транспортування;
- б) швидко відновити нормальну роботу такого транзиту або транспортування, яка була випадково перервана, скорочена або зупинена.

2. Сторона, через територію якої переправляються транзитом або транспортуються енергетичні товари, не повинна у разі виникнення спору з будь-якого питання за участю Сторін чи однієї або більше осіб, що знаходяться під контролем або юрисдикцією однієї зі Сторін, переривати або скорочувати, дозволяти будь-якому суб'єкту, що знаходиться під її контролем або юрисдикцією, в тому числі державному торговельному підприємству, переривати або скорочувати чи дозволяти будь-якому суб'єкту під її юрисдикцією переривати або скорочувати існуюче транспортування або транзит енергетичних товарів, крім випадків, коли це чітко передбачено в договорі або в іншій угоді, що регулює такий транзит або транспортування, до завершення процедур вирішення спору в рамках відповідного договору.

3. Сторони домовилися, що Сторона не повинна нести відповідальності за переривання або скорочення постачання відповідно до цієї статті, якщо Сторона не має можливості постачати енергетичні товари внаслідок дій, пов'язаних з третьою країною або особою, яка знаходиться під контролем чи юрисдикцією третьої країни.

Стаття 277

Регуляторний орган для електроенергії та газу

1. Регуляторний орган повинен бути законодавчо відокремленим і функціонально незалежним від будь-якого державного чи приватного суб'єкта господарювання та достатньо вповноважений, щоб гарантувати ефективну конкуренцію і ефективне функціонування ринку.
2. Рішення та процедури, що використовуються регуляторним органом, повинні бути об'єктивними стосовно всіх учасників ринку.
3. Оператор, щодо якого застосовується рішення регуляторного органу, повинен мати право оскаржити це рішення в апеляційній установі, що є незалежною від заінтересованих сторін. У випадках, коли апеляційна установа за своїм характером не є судовим органом, завжди повинно надаватися письмове обґрунтування її рішення та її рішення також підлягають розгляду неупередженого та незалежного судового органу. Рішення, прийняті апеляційними установами, повинні ефективно застосовуватися.

Стаття 278

Взаємозв'язок з Договором про заснування Енергетичного Співтовариства

1. У разі виникнення розбіжностей між положеннями цієї Частини та положеннями Договору про заснування Енергетичного Співтовариства 2005 року або положеннями законодавства ЄС, що застосовується за Договором про заснування Енергетичного Співтовариства 2005 року, положення Договору про заснування Енергетичного Співтовариства 2005 року або відповідного законодавства ЄС, що застосовується за Договором про заснування Енергетичного Співтовариства 2005 року, мають переважну силу в межах цих розбіжностей.
2. Під час імплементації цієї Частини перевага віддається прийняттю законодавства або інших актів, що узгоджуються з Договором про заснування Енергетичного Співтовариства 2005 року або ґрунтуються на законодавстві, що застосовується до цього сектору Сторони ЄС. У разі виникнення спору стосовно цієї Частини законодавство чи інші акти, які відповідають цим критеріям, вважаються такими, що відповідають цій Частині. Під час оцінки відповідності законодавства або інших актів цим критеріям будь-яке відповідне рішення, прийняте відповідно до статті 91 Договору про заснування Енергетичного Співтовариства 2005 року, повинно враховуватися.
3. Жодна зі Сторін не використовує положення цієї Угоди для того, щоб заявити про порушення положень Договору про заснування Енергетичного Співтовариства.

Стаття 279

Доступ та здійснення діяльності з розвідки, видобування та виробництва вуглеводнів

1. Кожна Сторона⁴³ має відповідно до міжнародного права, зокрема Конвенції Організації Об'єднаних Націй з морського права 1982 року, повний суверенітет над вуглеводневими ресурсами, розташованими на її території, а також в її архіпелажних і територіальних водах, разом із суверенними правами в цілях розвідки, розробки вуглеводневих ресурсів, що знаходяться в її виключній економічній зоні та континентальному шельфі.
2. Кожна Сторона зберігає за собою право визначати райони в межах своєї території, а також в її архіпелажних і територіальних водах, виключній економічній зоні та континентальному шельфі, доступні для здійснення діяльності розвідки, вивчення і видобутку вуглеводнів.
3. Кожного разу, коли надається площа для здійснення цих видів діяльності, кожна Сторона повинна гарантувати, що суб'єкти для доступу та здійснення цих заходів розглядаються на рівних засадах.
4. Кожна Сторона може вимагати, щоб суб'єкт, якому було надано дозвіл на здійснення діяльності розвідки, видобутку та виробництва вуглеводнів, сплатив фінансовий внесок або внесок у вуглеводнях. Детальний опис процедури внеску повинен бути зафіксований таким чином, щоб він не перешкоджав процесу управління та прийняттю рішень суб'єктами.

Стаття 280

Ліцензування та умови ліцензування

1. Сторони здійснюють всі необхідні заходи, щоб гарантувати, що ліцензії, за якими суб'єкт може використати від свого імені та на власний ризик право на розвідку чи дослідження або видобування вуглеводнів у визначеному географічному місці, надаються відповідно до опублікованої процедури, та пропонують потенційно заінтересованим кандидатам подавати заявки шляхом надіслання повідомлення.
2. У повідомленні повинно точно зазначатися тип ліцензії, відповідна географічна територія або її частина та запропонована дата чи часові рамки видачі ліцензії.
3. Статті 104 та 105 цієї Угоди мають застосовуватися до умов ліцензування та процедури отримання ліцензії.

---

⁴³ Для цілей цієї статті термін «Сторона» необхідно розуміти як державу-члена ЄС з посиланням на її територію або як Україну з посиланням на її територію.

Глава 12
Прозорість

Стаття 281
Визначення

Для цілей цієї Глави:

1. «Заходи загального застосування» включають закони, підзаконні акти, судові рішення, процедури та адміністративні правила загального застосування і будь-які інші загальні або абстрактні дії, тлумачення чи інші вимоги, які можуть вплинути на будь-які питання, що охоплюються цією Угодою. До них не належить судове рішення, що застосовується до окремої особи; та
2. «Заінтересована особа» означає будь-яку фізичну або юридичну особу, яка може мати будь-які права чи обов'язки відповідно до заходів загального застосування в межах значення статті 282 цієї Угоди.

Стаття 282
Цілі та сфера застосування

1. Усвідомлюючи той вплив, який законодавче поле кожної з них може мати на торгівлю між ними, Сторони створюють та підтримують ефективне та передбачуване законодавче середовище для суб'єктів господарської діяльності, що займаються бізнесом на своїй території, особливо для малих, при цьому належним чином враховуючи вимоги правової визначеності та пропорційності.
2. Сторони, підтверджуючи відповідні зобов'язання згідно з Угодою СОТ, цим встановлюють роз'яснення та удосконалені положення для забезпечення прозорості, проведення консультацій та кращого управління заходами загального застосування, оскільки останні можуть впливати на будь-які питання, охоплені цією Угодою.

Стаття 283

Публікація

1. Кожна Сторона забезпечує, щоб заходи загального застосування:
  - a) оперативно публікувалися або іншим чином були доступними заінтересованим особам на недискримінаційній основі через офіційно визначені джерела інформації та, якщо це є можливим і доступним, через електронні засоби таким чином, щоб це дозволяло заінтересованим особам та іншій Стороні ознайомитися з ними;
  - b) надавали пояснення цілей та обґрунтування таких заходів; а також
  - c) передбачали достатній час між опублікуванням та набранням чинності, крім випадків, коли це неможливо у зв'язку з надзвичайною ситуацією.
2. Кожна Сторона:
  - a) прагне заздалегідь опублікувати будь-яку пропозицію щодо ухвалення заходів загального застосування або внесення до них змін, враховуючи пояснення цілей та обґрунтування таких заходів;
  - b) передбачає обґрунтовану можливість для заінтересованих осіб надавати роз'яснення стосовно таких запропонованих заходів, враховуючи, зокрема, час для таких можливостей; та
  - c) намагається врахувати коментарі, отримані від заінтересованих осіб, стосовно таких запропонованих заходів.

Стаття 284

Запити та контактні пункти

1. Кожна Сторона підтримує або запроваджує відповідні механізми надання відповіді на запити від будь-якої заінтересованої особи стосовно будь-яких заходів загального застосування, які є запропонованими або чинними, а також стосовно того, яким чином вони застосовуватимуться в цілому.

Зокрема, для того, щоб полегшити зв'язок між Сторонами стосовно будь-яких питань, про які йдеться в цій Угоді, кожна Сторона визначає контактний пункт. На запит будь-якої Сторони контактний пункт визначає установу або відповідальну посадову особу і надає необхідну підтримку для полегшення зв'язку із запитуючою Стороною.

Запити можуть бути адресовані за допомогою таких механізмів, що встановлені цією Угодою.

2. Сторони визнають, що відповідь, про яку йдеться в пункті 1 цієї статті, може бути неостаточною або юридично необов'язковою, але матиме виключно інформаційний характер, якщо інше не передбачено національним законодавством та підзаконними актами Сторін.

3. На запит іншої Сторони Сторона оперативно надає інформацію та відповідає на питання, що стосуються будь-якого чинного або запропонованого заходу загального застосування, який, на думку запитуючої Сторони, може негативно вплинути на імплементацію цієї Угоди, незважаючи на те, чи було запитуючій Стороні попередньо повідомлено про цей захід.

4. Кожна Сторона зберігає в силі або створює відповідні механізми для заінтересованих осіб із завданням ефективно вирішувати проблеми заінтересованих осіб іншої Сторони, які можуть виникнути в результаті застосування будь-якого заходу

загального застосування та адміністративного провадження, як зазначеного у статті 285 цієї Угоди. Такі механізми повинні бути легкодоступними, мати обмежені строки, спрямовуватися на результат та бути прозорими. Вони не мають перешкоджати будь-яким процедурам перегляду або оскарження, які запроваджують або які підтримують Сторони. Вони не повинні також завдавати шкоди правам та обов'язкам Сторін відповідно до Глави 14 («Вирішення спорів») та Глави 15 («Механізм посередництва») Розділу IV цієї Угоди.

Стаття 285

Адміністративне провадження

Кожна Сторона управляє у послідовний, неупереджений і обґрунтований спосіб усіма заходами загального застосування, згаданими у статті 281 цієї Угоди. Із цією метою під час застосування цих заходів до окремих осіб, товарів, послуг або потужностей іншої Сторони в окремих випадках кожна Сторона:

- а) намагається надати заінтересованим особам іншої Сторони, які безпосередньо зазнають шкоди від провадження відповідно до процедур Сторони, обґрунтоване повідомлення, коли провадження порушується, у тому числі опис характеру провадження, заяву про юридичні повноваження, на основі яких порушується провадження, та загальний опис будь-яких питань щодо яких виникли розбіжності;
- б) надає таким заінтересованим особам обґрунтовану можливість представити факти та аргументи на підтримку своєї позиції перед вжиттям остаточних адміністративних заходів, якщо час, характер провадження та інтерес громадськості це дозволяють; та
- с) забезпечує, щоб ці процедури мали законні підстави та відповідали національному законодавству.

Стаття 286
Перегляд та оскарження

1. Кожна зі Сторін створює або підтримує існування судів чи інших незалежних трибуналів, зокрема, у разі необхідності, квазі-судових або адміністративних трибуналів, або встановлює процедури для цілей невідкладного перегляду і, коли це виправдано, корекції адміністративних заходів у сферах, охоплених цієї Угодою. Такі суди, трибунали або процедури повинні бути неупередженими і незалежними від посадових осіб або органів, уповноважених здійснювати адміністративний примус, і не мати матеріального інтересу в результаті вирішення справи.

2. Кожна Сторона забезпечує, щоб під час участі в будь-яких таких судах, трибуналах або провадженнях сторонам провадження надавалося право на:

- a) обґрунтовану можливість підтримувати або захищати свою позицію, та
- b) рішення, що ґрунтується на доказах та поданні офіційних документів або, якщо це вимагається законодавством Сторони, матеріалів, укладених адміністративним органом.

3. Кожна Сторона забезпечує, щоб таке рішення з урахуванням його можливого оскарження або подальшого перегляду відповідно до її чинного законодавства виконувалось посадовими особами або органами, компетентними щодо відповідного адміністративного заходу, та регулювало практику діяльності таких посадових осіб чи органів.

Стаття 287
Регулятивна якість і виконання та належна поведінка в управлінні

1. Сторони домовилися співробітничати для підтримки регулятивної якості і виконання, в тому числі шляхом обміну інформацією і передовим досвідом щодо їхніх відповідних процесів регулятивних реформ та оцінок регулятивного впливу.

2. Сторони погоджуються з принципами належної поведінки в управлінні і домовилися співробітничати для їх підтримки, в тому числі шляхом обміну інформацією та передовим досвідом.

Стаття 288
Недопущення дискримінації

Кожна Сторона застосовує до заінтересованих осіб іншої Сторони прозорі стандарти, що є не менш сприятливими, ніж ті, що застосовуються до її власних заінтересованих осіб.

Глава 13 Торгівля та сталий розвиток

Стаття 289 Зміст та цілі

1. Сторони посилаються на Порядок денний на XXI століття стосовно навколишнього середовища і розвитку 1992 року, Йоганнесбурзький план виконання рішень зі сталого розвитку 2002 року та узгоджені на міжнародному рівні політичні програми у сферах зайнятості та соціальної політики, зокрема на Програму гідної праці Міжнародної організації праці (далі – МОП) та Міністерську декларацію Економічної і Соціальної Ради ООН щодо забезпечення повної зайнятості та гідної праці 2006 року. Сторони підтверджують свою прихильність стосовно сприяння розвитку міжнародної торгівлі таким чином, щоб сприяти досягненню мети сталого розвитку та забезпечення того, щоб ця мета була інтегрована і відображалася на кожному рівні їхніх торговельних відносин.
2. Із цією метою Сторони визнають важливість якнайповнішого врахування економічних, соціальних та екологічних інтересів не тільки свого відповідного населення, а й прийдешніх поколінь і гарантують, що економічний розвиток, екологічна та соціальна політика підтримується спільно.

Стаття 290 Право на регулювання

1. Визнаючи право Сторін встановлювати і регулювати власні рівні національної охорони навколишнього середовища та праці, політики і пріоритетів сталого розвитку згідно з відповідними міжнародно визнаними принципами і угодами, а також приймати або відповідно змінювати їхнє законодавство, Сторони гарантують, що їхнє законодавство забезпечує високі рівні охорони навколишнього середовища та праці і докладають зусиль для подальшого вдосконалення цього законодавства.
2. Як спосіб досягнення цілей, про які йдеться в цій статті, Україна наближає свої закони, підзаконні акти та адміністративну практику до *acquis* ЄС.

Стаття 291

Багатосторонні трудові стандарти та угоди

1. Сторони визнають повну та ефективну зайнятість та гідну працю для всіх як ключові елементи для торгівлі в контексті глобалізації. Сторони підтверджують свої зобов'язання щодо сприяння розвитку торгівлі у такий спосіб, що приводить до повної та ефективної зайнятості й гідної праці для всіх, зокрема чоловіків, жінок та молоді.
2. Сторони забезпечують і реалізують у своїх законах та практиках основні міжнародно визнані трудові стандарти, а саме:
  - a) свободу об'єднань та ефективне визнання права на колективні переговори;
  - b) усунення всіх форм примусової чи обов'язкової праці;
  - c) фактичне викоренення дитячої праці; та
  - d) усунення дискримінації стосовно зайнятості та професій.
3. Сторони підтверджують своє зобов'язання щодо ефективного виконання основоположних та пріоритетних конвенцій МОП, які вони ратифікували, та Декларації МОП стосовно основних принципів та прав у світі праці 1998 року. Сторони також розглядають питання про ратифікацію та імплементацію інших конвенцій МОП, які класифікуються МОП як такі, що відповідають сучасним вимогам.
4. Сторони наголошують, що трудові стандарти не повинні використовуватися для протекціоністських цілей в торгівлі. Сторони відзначають, що їхня порівняльна перевага жодним чином не повинна бути поставлена під сумнів.

Стаття 292

Багатосторонні угоди з охорони навколишнього середовища

1. Сторони визнають важливість міжнародного управління з питань охорони навколишнього середовища та угод як відповідь міжнародного співтовариства на глобальні й регіональні проблеми у сфері охорони навколишнього середовища.
2. Сторони підтверджують своє зобов'язання щодо ефективної імплементації у своїх законах та практиках багатосторонніх угод з охорони навколишнього середовища, учасниками яких вони є.
3. Ніщо в цій Угоді не обмежує прав Сторін ухвалювати та підтримувати заходи щодо імплементації багатосторонніх угод з охорони навколишнього середовища, учасниками яких вони є. Такі заходи не застосовуються у такий спосіб, який міг би стати засобом довільної або невинуватої дискримінації між Сторонами або прихованого обмеження торгівлі.
4. Сторони гарантують, що їхня екологічна політика ґрунтуватиметься на принципі обережності та принципах, які вимагають застосування превентивних заходів, відшкодування в пріоритетному порядку шкоди, заподіяної навколишньому середовищу, та сплати штрафу забруднювачем навколишнього середовища.
5. Сторони співробітничать з метою сприяння обґрунтованому і раціональному використанню природних ресурсів відповідно до цілей сталого розвитку з метою зміцнення зв'язків у сфері торговельної та екологічної політики та практики Сторін.

Стаття 293

Торгівля на користь сталого розвитку

1. Сторони підтверджують, що торгівля повинна сприяти сталому розвитку в усіх його вимірах. Сторони визнають сприятливий вплив основних трудових стандартів і гідної праці на економічну ефективність, інновації та продуктивність, і вони наголошують на цінності більшої узгодженості між торговельними політиками, з одного боку, та зайнятстю і соціальними політиками, з іншого боку.

2. Сторони докладають зусиль для сприяння і заохочення торгівлі та прямих іноземних інвестицій в екологічно чисті товари, послуги й технології, використання збалансованих джерел відновлюваної енергії та енергозберігаючих продуктів і послуг, а також екологічне маркування товарів, у тому числі шляхом усунення пов'язаних із цим нетарифних бар'єрів.

3. Сторони докладають зусиль для спрощення торгівлі товарами з метою сприяння сталому розвитку, зокрема товарами, які є предметом «чесної та етичної торгівлі», а також тими, що пов'язані з принципами корпоративної соціальної відповідальності та підзвітності.

Стаття 294

Торгівля лісовою продукцією

З метою сприяння сталому управлінню лісовими ресурсами Сторони зобов'язуються працювати разом для покращення правозастосування та управління в лісовій галузі та сприяти торгівлі легальною і сталою лісовою продукцією.

Стаття 295

Торгівля рибною продукцією

Беручи до уваги важливість забезпечення відповідального управління рибними запасами на сталих засадах, а також сприяння належному управлінню у сфері торгівлі, Сторони зобов'язуються працювати разом шляхом:

- a) вжиття ефективних заходів з метою моніторингу і контролю за торгівлею рибними та іншими водними живими ресурсами;
- b) забезпечення цілковитої відповідності належним заходам зі збереження та контролю, прийнятим регіональними організаціями з управління рибальством, а також шляхом якомога ширшого співробітництва з такими організаціями та в їх рамках; та
- c) запровадження, зокрема, засобів захисту торгівлі з метою боротьби з незаконним, непідзвітним та нерегульованим рибальством.

Стаття 296
Підтримка рівнів захисту

1. Кожна Сторона повинна ефективно застосовувати своє екологічне та трудове законодавство за допомогою стійких чи повторюваних дій або бездіяльності у такий спосіб, що впливає на торгівлю або інвестиції між Сторонами.

2. Жодна Сторона не повинна послаблювати або знижувати рівень охорони навколишнього середовища чи праці, передбачений в її законодавстві, з метою покращення торгівлі або інвестицій шляхом відмови чи часткового відступу або пропонування такої відмови чи часткового відступу від своїх законів, підзаконних актів або стандартів у такий спосіб, що впливає на торгівлю або інвестиції між Сторонами.

Стаття 297
Наукова інформація

Під час підготовки, прийняття й імплементації заходів, які спрямовані на охорону навколишнього середовища, охорону здоров'я та захист соціальних умов, що впливають на торгівлю між Сторонами, Сторони визнають важливість врахувати наукову та технічну інформацію та відповідні міжнародні стандарти, настанови або рекомендації.

Стаття 298
Перегляд впливу на сталий розвиток

Сторони зобов'язуються переглядати, контролювати та оцінювати вплив імплементації цього Розділу на сталий розвиток за допомогою відповідних процесів, що передбачають участь в них, та інститутів, зокрема також інститутів, визначених у цій Угоді, наприклад за допомогою оцінки впливу торговельних аспектів сталого розвитку.

Стаття 299

Інститути громадянського суспільства

1. Кожна Сторона визначає та скликає нову або існуючу Дорадчу групу з питань сталого розвитку з метою надання рекомендацій щодо імплементації цієї Глави.
2. Дорадча група складається з незалежних представницьких громадських організацій, в яких об'єктивно представлені організації роботодавців та працівників, неурядові організації та інші заінтересовані сторони.
3. Члени Дорадчої групи кожної зі Сторін засідають на відкритому Форумі громадянського суспільства для підтримки діалогу, що охоплює аспекти сталого розвитку торговельних відносин між Сторонами. Форум громадянського суспільства проводиться один раз на рік, якщо інше не було погоджено Сторонами. Сторони домовляються про роботу Форуму громадянського суспільства не пізніше, ніж через один рік після набрання чинності цією Угодою.
4. Діалог, проведений Форумом громадянського суспільства, не повинен в негативний спосіб здійснювати вплив на роль Платформи Форуму громадянського суспільства, засновану відповідно до статті 469 цієї Угоди, з метою обміну думками з будь-яких питань, що стосуються виконання цієї Угоди.
5. Сторони інформують Форум громадянського суспільства про стан виконання цієї Глави. Думки, висновки та пропозиції, висловлені у ході Форуму громадянського суспільства, можуть бути надані Сторонам безпосередньо або опосередковано через Дорадчі групи.

Стаття 300

Інституційний механізм та механізм моніторингу

1. Цим створюється Підкомітет з питань торгівлі та сталого розвитку, який є підзвітний Комітету асоціації в його складі згідно зі статтею 465(4) цієї Угоди. Підкомітет з питань торгівлі та сталого розвитку складається з вищих посадових осіб в межах органів управління кожної Сторони. Він здійснює контроль за виконанням цієї Глави, зокрема результатами діяльності, пов'язаної з процесом управління та оцінки впливу, та в обов'язковому порядку обговорює будь-які проблемні питання, що виникають у зв'язку із застосуванням цієї Глави. Він встановлює власні правила процедури. Він скликається протягом одного року з дати набрання чинності цією Угодою і надалі не рідше ніж один раз на рік.
2. Кожна Сторона визначає контактний пункт у рамках свого управління з метою сприяння інформаційній взаємодії між Сторонами з питань, охоплених цією Главою.
3. Сторони можуть здійснювати моніторинг виконання та дотримання заходів, охоплених цією Главою. Сторона може звернутися із запитом до іншої Сторони щодо надання конкретної та обґрунтованої інформації про результати виконання цієї Глави.
4. Сторона може звернутися із запитом стосовно проведення консультацій з іншою Стороною щодо будь-яких питань, які виникають згідно із цією Главою, шляхом надання письмового запиту, адресованого контактному пункту такої Сторони. Сторони домовилися невідкладно проводити консультації через відповідні канали за запитом будь-якої зі Сторін.

5. Сторони докладають усіх зусиль з метою досягнення взаємоприйняттого вирішення питання та можуть звернутися за рекомендацією, наданням інформації або допомогою до будь-якої особи або органу, яку (-ий) вони вважають компетентним, з метою всебічного вивчення змісту питання. Сторони враховують діяльність МОП або відповідних багатосторонніх природоохоронних організацій або органів, учасниками яких вони є.

6. Якщо Сторони не можуть вирішити відповідне питання шляхом консультацій, будь-яка зі Сторін може вимагати скликання Підкомітету з питань торгівлі та сталого розвитку для розгляду цього питання шляхом надання письмового запиту, адресованого контактному пункту іншої Сторони. Він повинен бути невідкладно скликаний і має докласти зусиль для вирішення такого питання, зокрема, в разі необхідності, шляхом отримання консультативної допомоги від урядових або зовнішніх експертів. Результати вирішення цього питання Підкомітетом з питань торгівлі та сталого розвитку мають бути оприлюднені, якщо Підкомітет не вирішив інакше.

7. Для вирішення будь-яких питань, що виникають відповідно до цієї Глави, Сторони використовують процедури, що передбачені у статтях 300 та 301 цієї Угоди.

Стаття 301 Група експертів

1. Якщо Сторони не домовилися про інше, Сторона може через 90 днів з дати отримання запиту про проведення консультацій відповідно до статті 300(4) цієї Угоди, звернутися із запитом стосовно скликання Групи експертів для розгляду відповідного питання, яке не було належним чином розглянуте під час міжурядових консультацій. Протягом 30 днів з дати отримання Стороною запиту про скликання Групи експертів на запит будь-якої Сторони для розгляду цього питання може бути скликано Підкомітет з питань торгівлі та сталого розвитку. Сторони можуть надавати обґрунтування Групі. Група може намагатися отримати інформацію та рекомендації від кожної Сторони, Дорадчої (-их) групи (-п) або міжнародних організацій. Група експертів скликається протягом 60 днів з дати отримання запиту Сторони.

2. Група, обрана відповідно до процедури, що зазначена в пункті 3 цієї статті, забезпечує проведення експертизи в ході виконання цієї Глави. Якщо Сторони не домовилися про інше, Група протягом 90 днів з дати, коли було обрано останнього експерта, надає Сторонам звіт. Сторони докладають всіх зусиль для узгодження рекомендацій Групи стосовно виконання цієї Глави. Виконання рекомендацій Групи повинно контролюватися Підкомітетом з питань торгівлі та сталого розвитку. Звіт Групи має бути доступним Дорадчій (-им) групі (-ам) Сторін. Стосовно конфіденційної інформації та правил процедури будуть застосовуватися відповідні принципи, викладені в Додатку XXIV до Глави 14 («Вирішення спорів») Розділу IV цієї Угоди.

3. Після набрання чинності цією Угодою Сторони погоджують склад з принаймні 15 осіб з досвідом щодо питань, про які йдеться в цій Главі; щонайменше п'ять таких експертів, які не є громадянами будь-якої Сторони, працюють у складі Правління Групи. Експерти мають бути незалежними, не повинні приєднуватися або отримувати інструкції від жодної зі Сторін або організацій, представлених у Дорадчій (-их) групі (-ах). Кожна Сторона обирає одного експерта з переліку експертів протягом 50 днів з дати отримання запиту Сторони з метою створення Групи. Якщо Сторона не обирає свого експерта протягом зазначеного періоду, інша Сторона обирає з переліку експертів громадянина тієї

Сторони, що не обрала експерта. Два обрані експерти домовляються стосовно того, кого буде обрано головуючим з переліку тих експертів, які не є громадянами будь-якої Сторони.

Стаття 302

Співробітництво у сфері торгівлі та сталого розвитку

Сторони разом розробляють пов'язані з торгівлею аспекти трудової та екологічної політики з метою досягнення цілей цієї Угоди.

Глава 14⁴⁴
Вирішення спорів

Стаття 303
Мета

Мета цієї Глави полягає у запобіганні будь-якому спору та вирішенні у дусі доброї волі будь-якого спору між Сторонами, пов'язаного із застосуванням положень цієї Угоди, зазначених у статті 304 цієї Угоди, та у досягненні взаємопогодженого рішення, якщо це буде можливо⁴⁵.

Стаття 304
Сфера застосування

Положення цієї Глави застосовуються до будь-якого спору стосовно тлумачення та застосування положень Розділу IV цієї Угоди, крім випадків, коли прямо не передбачено інше.

Стаття 305
Консультації

1. Сторони повинні докладати зусиль з метою вирішення будь-якого спору щодо тлумачення та застосування положень цієї Угоди, зазначених у статті 304 цієї Угоди, шляхом проведення консультацій у дусі доброї волі з метою досягнення взаємопогодженого рішення.

2. Для проведення консультацій Сторона повинна подати іншій Стороні відповідний письмовий запит та його копію Комітету з питань торгівлі, у якому зазначається спірний захід та положення цієї Угоди, зазначені у статті 304 цієї Угоди, які ця Сторона вважає застосовними.

3. Консультації проводяться протягом 30 днів з дати отримання такого запиту та мають відбутися, якщо Сторони не домовилися про інше, на території Сторони-відповідача. Такі консультації вважаються завершеними протягом 30 днів з дати отримання такого запиту, якщо обидві Сторони не погодяться продовжити ці консультації. Уся конфіденційна інформація, розголошена в ході консультацій, залишається конфіденційною.

4. Консультації з питань, що потребують негайного вирішення, зокрема щодо швидкокопсувних або сезонних товарів, проводяться протягом 15 днів з дати отримання відповідного запиту та вважаються завершеними через 15 днів з дати подання такого запиту.

5. Якщо консультації стосуються енергоносіїв через мережі та якщо одна зі Сторін вважає вирішення спору терміновим через повне або часткове припинення транзиту природного газу, нафти або електроенергії між Україною та Стороною ЄС, то такі консультації мають бути проведені протягом трьох днів з дати подання відповідного запиту та вважаються завершеними через три дні з дати подання такого запиту, якщо

---

⁴⁴ З метою уникнення сумнівів цей Заголовок не повинен тлумачитися як надання прав та нав'язування зобов'язань, які можуть стати предметом розгляду у національних судах.

⁴⁵ З метою уникнення сумнівів цей Розділ не поширюється на рішення та будь-які випадки можливої бездіяльності з боку органів, створених відповідно до цієї Угоди.

обидві Сторони не погодяться продовжити ці консультації. Уся конфіденційна інформація, розголошена в ході консультацій, залишається конфіденційною.

6. Якщо консультації не були проведені у строки, визначені у пункті 3 цієї статті або у пункті 4 цієї статті відповідно, або якщо консультації були завершені без досягнення взаємопогодженого рішення, то Сторона-скаржник може подати запит про створення арбітражної групи відповідно до статті 306 цієї Угоди.

Частина 1
Арбітражна процедура

Стаття 306
Порушення арбітражної процедури

1. У разі, якщо Сторони не змогли вирішити спір шляхом консультацій, як це передбачено статтею 305 цієї Угоди, то Сторона-скаржник може подати запит про створення арбітражної групи.

2. Запит про створення арбітражної групи подається у письмовій формі Стороні-відповідачу та Комітету з питань торгівлі. Сторона-скаржник повинна визначити у своєму запиті відповідний конкретний спірний захід та надати стислий узагальнений опис правових підстав скарги, достатній, щоб чітко представити це питання. У разі, якщо Сторона-скаржник подає запит про створення цієї групи з мандатом, що відрізняється від стандартного, цей письмовий запит повинен містити також запропонований текст спеціального мандату.

3. Якщо Сторони не домовилися про інше, протягом п'яти днів з дати створення арбітражної групи її мандат передбачає таке:

«вивчити питання, зазначене у запиті про створення арбітражної групи, прийняти рішення про сумісність цього спірного заходу з положеннями цієї Угоди, зазначеними у статті 304 цієї Угоди, і прийняти рішення відповідно до статті 310 цієї Угоди».

Стаття 307
Склад арбітражної групи

1. Арбітражна група складається з трьох арбітрів.

2. Протягом 10 днів з дати подання запиту про створення арбітражної групи Комітету з питань торгівлі Сторони повинні провести консультації щодо погодження складу арбітражної групи.

3. У разі неспроможності Сторін домовитися щодо складу арбітражної групи протягом строку, передбаченого в пункті 2 цієї статті, будь-яка зі Сторін може подати запит до голови Комітету з питань торгівлі або до особи, делегованої головою, призначити щодо призначення шляхом жеребкування всіх трьох членів з відповідного списку, передбаченого статтею 323 цієї Угоди: одного – зі списку, запропонованого Стороною-скаржником, одного – зі списку, запропонованого Стороною-відповідачем, одного – зі списку осіб, обраних Сторонами в якості голови.

4. Якщо Сторони домовилися щодо одного або декількох членів арбітражної групи, решта членів обираються за тією самою процедурою:

а) якщо Сторони домовилися щодо двох членів арбітражної групи, то третій член арбітражної групи повинен обиратися з осіб, обраних Сторонами в якості голови;

б) якщо Сторони домовилися щодо одного члена арбітражної групи, то один з решти членів повинен обиратися з осіб, запропонованих Стороною-скаржником, а інший – з осіб, запропонованих Стороною-відповідачем.

5. Голова Комітету з питань торгівлі або особа, делегована головою, повинен обирати арбітрів протягом п'яти днів з дати подання запиту, зазначеного в пункті 3. Представник кожної зі Сторін має право бути присутнім під час такого обрання.

6. Датою призначення арбітражної групи вважається дата завершення процедури обрання.

7. Якщо будь-який зі списків, зазначених у статті 323 цієї Угоди, не буде складений на дату подання запиту згідно з пунктом 3 цієї статті, всі три арбітри повинні обиратися шляхом жеребкування з осіб, які були офіційно запропоновані однією чи обома Сторонами.

8. У разі виникнення спору щодо Глави 11 («Питання, пов'язані з торгівлею енергоносіями») Розділу IV цієї Угоди, який одна зі Сторін вважатиме терміновим через повне або часткове припинення будь-якого транзиту природного газу, нафти чи електроенергії між Україною та Стороною ЄС або через загрозу такого припинення, пункт 3 цієї статті застосовуватиметься без урахування пункту 2 цієї статті, а передбачений пунктом 5 цієї статті період становитиме два дні.

Стаття 308

Попередній звіт арбітражної групи

1. Арбітражна група повинна надати Сторонам попередній звіт, що містить фактичну сторону справи, застосовність відповідних положень і фундаментальне обґрунтування її констатацій та рекомендацій, які вона робить, протягом 90 днів після дати створення арбітражної групи. Якщо арбітражна група вважає, що цього строку не дотримуються, голова арбітражної групи повинен письмово повідомити Сторонам та Комітету з питань торгівлі про причини затримки та дату, в яку арбітражна група планує оприлюднити свій попередній звіт. За будь-яких обставин попередній звіт не повинен бути оприлюднений пізніше ніж через 120 днів з дати створення арбітражної групи.

2. Будь-яка зі Сторін може подати письмовий запит до арбітражної групи щодо перегляду конкретних аспектів попереднього звіту протягом 14 днів з дати його публікації.

3. У випадку крайньої необхідності, включаючи випадки, коли йдеться про швидкопсувні або сезонні товари, арбітражна група повинна докласти всіх зусиль, щоб оприлюднити свій попередній звіт, а будь-яка зі Сторін може подати письмовий запит до арбітражної групи щодо перегляду конкретних аспектів попереднього звіту протягом строків, вдвічі менших за відповідні строки, передбачені пунктами 1 та 2 цієї статті.

4. У разі виникнення спору щодо Глави 11 («Питання, пов'язані з торгівлею енергоносіями») Розділу IV цієї Угоди, який одна зі Сторін вважатиме терміновим через повне або часткове припинення будь-якого транзиту природного газу, нафти чи електроенергії між Україною та Стороною ЄС або через загрозу такого припинення, попередній звіт має публікуватися через 20 днів, а будь-який запит, передбачений статтею 304 цієї Угоди, повинен здійснюватися протягом п'яти днів після публікації письмового звіту. Крім того, арбітражна група може прийняти рішення відмовитися від попереднього звіту.

5. Після розгляду будь-яких письмових коментарів Сторін стосовно попереднього звіту арбітражна група може внести до свого звіту зміни та продовжити будь-які подальші

дослідження, які вона вважатиме доцільними. Остаточна постанова арбітражної групи повинна містити обговорення аргументів, які були подані на попередній стадії розгляду.

Стаття 309

Примирення у випадку термінових спорів, пов'язаних з енергоносіями

1. У разі виникнення спору щодо Глави 11 («Питання, пов'язані з торгівлею енергоносіями») Розділу IV цієї Угоди, який одна зі Сторін вважатиме терміновим через повне або часткове припинення будь-якого транзиту природного газу, нафти чи електроенергії між Україною та Стороною ЄС або через загрозу такого припинення, будь-яка зі Сторін може подати запит до голови арбітражної групи виступити в якості посередника у зв'язку з будь-яким питанням, пов'язаним зі спором, шляхом подання запиту до арбітражної групи.
2. Такий посередник повинен досягти узгодженого вирішення у спорі або угоди про процедуру, що дозволяє досягти такого вирішення. Якщо протягом 15 днів після його або її призначення посередник не може забезпечити досягнення такої угоди, він або вона повинен рекомендувати вирішення спору або процедуру, що дозволяє досягти такого вирішення, та повинен прийняти рішення про умови, яких необхідно дотримуватися з визначеної ним або нею дати та доки спір не буде вирішено.
3. Сторони та установи, що перебувають під контролем або юрисдикцією Сторін, повинні дотримуватися рекомендацій щодо умов, визначених на підставі пункту 2 цієї статті, протягом трьох місяців після відповідного рішення посередника або до вирішення спору, залежно від того, яка подія настане раніше.
4. Посередник повинен дотримуватися Кодексу поведінки арбітрів.

Стаття 310
Постанова арбітражної групи

1. Арбітражна група повинна повідомити про свою постанову Сторонам та Комітету з питань торгівлі протягом 120 днів з дати створення арбітражної групи. Якщо арбітражна група вважає, що цього строку не дотримуються, то голова арбітражної групи повинен письмово повідомити Сторонам та Комітету з питань торгівлі про причин затримки та дату, в яку арбітражна група планує завершити свою роботу. За будь-яких обставин про постанову не може бути повідомлено пізніше ніж через 150 днів з дати створення арбітражної групи.
2. У випадку крайньої необхідності, включаючи випадки, коли йдеться про швидкопсувні або сезонні товари, арбітражна група повинна докласти всіх зусиль, щоб повідомити про свою постанову протягом 60 днів з дати її створення. За жодних обставин це не повинно відбуватися пізніше ніж через 75 днів з дати її створення. Арбітражна група може протягом 10 днів після свого створення прийняти попередню постанову про те, чи вважає вона справу терміноюю.
3. У разі виникнення спору щодо Глави 11 («Питання, пов'язані з торгівлею енергоносіями») Розділу IV цієї Угоди, який одна зі Сторін вважатиме терміновим через повне або часткове припинення будь-якого транзиту природного газу, нафти чи електроенергії між Україною та Стороною ЄС або через загрозу такого припинення, арбітражна група повинна повідомити про свою постанову протягом 40 днів з дати її створення.

Частина 2
Виконання

Стаття 311
Виконання постанови арбітражної групи

Кожна Сторона повинна вжити будь-яких заходів, необхідних для добросовісного виконання постанови арбітражної групи, та Сторони будуть прагнути домовитися про строки виконання цієї постанови.

Стаття 312
Обґрунтований строк для виконання постанови

1. Не пізніше ніж через 30 днів після повідомлення Сторонам про постанову арбітражної групи Сторона-відповідач повинна повідомити Стороні-скаржнику та Комітету з питань торгівлі про те, скільки часу, на її думку, їй буде потрібно для виконання постанови (далі – обґрунтований строк).

2. Якщо Сторони не домовляться стосовно обґрунтованого строку для виконання постанови арбітражної групи, то Сторона-скаржник повинна протягом 20 днів після повідомлення, зазначеного у пункті 1 цієї статті, подати письмовий запит до первинної арбітражної групи, щоб визначити тривалість обґрунтованого строку. Про такий запит необхідно одночасно повідомити іншій Стороні та Комітету з питань торгівлі. Арбітражна група повинна повідомити про свою постанову Сторонам та Комітету з питань торгівлі протягом 20 днів з дати подання такого запиту.

3. У разі, якщо первинна арбітражна група або деякі з її членів не можуть знову провести засідання (або взяти участь у ньому), повинні застосовуватися процедури, передбачені статтею 307 цієї Угоди. Граничний строк повідомлення про постанову становить 35 днів з дати подання запиту, про який ідеться в пункті 2 цієї статті.

4. Сторона-відповідач письмово інформуватиме Сторону-скаржника про прогрес стан свого виконання постанови арбітражної групи щонайменше за один місяць до закінчення обґрунтованого строку.

5. Обґрунтований строк може бути продовжений за взаємною згодою Сторін.

Стаття 313
Перегляд будь-яких заходів, вжитих з метою виконання постанови арбітражної групи

1. Сторона-відповідач повинна повідомити Стороні-скаржнику та Комітету з питань торгівлі до закінчення обґрунтованого строку про будь-які заходи, вжиті з метою виконання постанови арбітражної групи.

2. У разі, якщо Сторони не домовляться щодо наявності будь-якого заходу або його відповідності цій Угоді, про який було повідомлено відповідно до пункту 1, Сторона-скаржник може подати письмовий запит до первинної арбітражної групи стосовно прийняття рішення із цього питання. У такому запиті необхідно зазначити конкретний спірний захід та положення цієї Угоди, яким, як вважається, цей захід суперечить, таким чином, щоб чітко уявляти правові підстави скарги. Арбітражна група повинна повідомити про своє рішення протягом 45 днів з дати подання такого запиту.

3. У разі, якщо первинна арбітражна група або деякі з її членів не можуть знову провести засідання (або взяти участь у ньому), повинні застосовуватися процедури, передбачені статтею 307 цієї Угоди. Граничний строк повідомлення про постанову становить 60 днів з дати подання запиту, про який ідеться в пункті 2 цієї статті.

Стаття 314

Засоби захисту в разі термінових енергетичних спорів

1. Стосовно спорів щодо Глави 11 («Питання, пов'язані з торгівлею енергоносіями») Розділу IV цієї Угоди, які одна зі Сторін вважає терміновими через повне або часткове припинення будь-якого транзиту природного газу, нафти чи електроенергії між Україною та Стороною ЄС або через загрозу такого припинення, застосовуються такі конкретні положення про засоби захисту.

2. Без шкоди для статей 311, 312 та 313 цієї Угоди Сторона-скаржник може призупинити виконання зобов'язань, які впливають із цієї Угоди, до рівня, який є еквівалентним анулюванню або скороченню, спричиненого Стороною, яка не в змозі дотримуватись констатацій арбітражної групи, протягом 15 днів після оприлюднення цих констатацій. Це призупинення може набрати чинності негайно. Таке призупинення може застосовуватися не більше трьох місяців, крім випадків невиконання Стороною-відповідачем звіту арбітражної групи.

3. У разі, якщо Сторона-відповідач оскаржує наявність невиконання або рівня призупинення через невиконання зобов'язань, вона може розпочати провадження відповідно до статті 315 або статті 316 цієї Угоди, яке повинно невідкладно проводитися. Сторона-скаржник повинна скасувати або скорегувати призупинення тільки після прийняття групою рішення із цього питання та може зберегти в силі призупинення протягом провадження.

Стаття 315

Тимчасові заходи захисту в разі невиконання

1. Якщо Сторона-відповідач не повідомляє про будь-який захід, вжитий з метою виконання постанови арбітражної групи до завершення обґрунтованого строку або якщо арбітражна група приймає рішення про те, що будь-який захід, про який повідомлено згідно зі статтею 313(1) цієї Угоди, не є сумісним із зобов'язаннями цієї Сторони відповідно до положень цієї Угоди, зазначених у статті 304, то Сторона-відповідач повинна, якщо цього вимагає Сторона-скаржник, надати пропозицію щодо тимчасової компенсації.

2. Якщо не буде досягнуто угоди про компенсацію протягом 30 днів після закінчення обґрунтованого строку або після постанови арбітражної групи згідно зі статтею 313 цієї Угоди, у якій захід, вжитий з метою виконання, є несумісним з положеннями Угоди, зазначеними у статті 304 цієї Угоди, то Сторона-скаржник матиме право після повідомлення Стороні-відповідачу та Комітету з питань торгівлі призупинити зобов'язання, які впливають з будь-якого положення, яке міститься у Главі про зону вільної торгівлі, на рівні, еквівалентному анулюванню або скороченню, спричиненому порушенням. Сторона-скаржник може імплементувати таке призупинення у будь-який час після спливу 10 днів з дати такого повідомлення, якщо тільки Сторона-відповідач не звернулася із запитом про арбітраж згідно з пунктом 4 цієї статті.

3. Під час призупинення зобов'язань Сторона-скаржник може прийняти рішення підвищити свої ставки ввізного мита до рівня, який застосовується до інших держав-членів СОТ, для обсягу торгівлі, який має бути визначений таким чином, щоб обсяг торгівлі, помножений на підвищення ставки ввізного мита, дорівнював вартості обсягу анулювання або скорочення, спричиненого порушенням.

4. Якщо Сторона-відповідач вважає, що рівень призупинення зобов'язань не є еквівалентним анулюванню або скороченню, спричиненому порушенням, то вона може подати до первинної арбітражної групи письмовий запит про прийняття рішення із цього питання. Про такий запит необхідно повідомити Стороні-скаржнику та Комітету з питань торгівлі до закінчення десятиденного строку, зазначеного у пункті 2 цієї статті. Арбітражна група повинна повідомити про свою постанову про рівень призупинення зобов'язань Сторонам та Комітету з питань торгівлі протягом 30 днів з дати подання цього запиту. Зобов'язання не повинні призупинятися перш ніж арбітражна група повідомить про свою постанову, і також будь-яке таке призупинення має бути сумісним з постановою арбітражної групи.

5. У разі, якщо первинна арбітражна група або деякі з її членів не можуть провести засідання (або взяти участь у ньому), повинні застосовуватися процедури, передбачені статтею 307 цієї Угоди. У таких випадках строки повідомлення про постанову становлять 45 днів з дати подання запиту, про який йдеться у пункті 4 цієї статті.

6. Призупинення зобов'язань повинно бути тимчасовим та повинно застосовуватися лише до будь-якого заходу, що був визнаний несумісним з положеннями цієї Угоди, про які йдеться у статті 304, був скасований або скорегований, з метою досягнення відповідності положенням цієї Угоди, про які йдеться у статті 304, як це передбачено статтею 316, або доки Сторони не домовляться про вирішення спору.

Стаття 316

Перегляд будь-яких заходів, вжитих з метою виконання після призупинення зобов'язань

1. Сторона-відповідач повинна повідомити Стороні-скаржнику та Комітету з питань торгівлі про будь-який захід, який вона вжила для виконання постанови арбітражної групи, та про свій запит припинити призупинення зобов'язань Стороною-скаржником.
2. Якщо Сторони не домовляться протягом 30 днів з дати подання повідомлення про те, чи приводить захід, про який повідомлено, Сторону-відповідача у відповідність з положеннями цієї Угоди, про які йдеться у статті 304 цієї Угоди, то Сторона-скаржник може подати письмовий запит до первинної арбітражної групи щодо прийняття рішення із цього питання. Про такий запит має бути одночасно повідомлено Стороні-відповідачу та Комітету з питань торгівлі. Постанова арбітражної групи повинна бути надіслана Сторонам та Комітету з питань торгівлі протягом 45 днів з дати подання запиту. Якщо арбітражна група приймає рішення, що Сторона-відповідач відновила дотримання цієї Угоди, або якщо Сторона-скаржник протягом 45 днів з дати подання повідомлення, зазначеного у пункті 1 цієї статті, не подає запит, щоб первинна арбітражна група прийняла рішення із цього питання, призупинення зобов'язань буде припинено протягом 15 днів з дати постанови арбітражної групи або після закінчення 45-денного строку.
3. У разі, якщо первинна арбітражна група або деякі з її членів не можуть знову провести засідання (або взяти участь у ньому), повинні застосовуватися процедури, передбачені статтею 307 цієї Угоди. У такому випадку строки повідомлення про постанову становлять 60 днів з дати подання запиту, зазначеного у пункті 2 цієї статті.

Частина 3
Загальні положення

Стаття 317
Взаємопогоджене рішення

Сторони можуть у будь-який час домовитися про взаємопогоджене рішення щодо спору за цією Главою. Про будь-яке таке рішення вони повинні спільно повідомити Комітету з питань торгівлі та голові арбітражної групи, залежно від ситуації. Якщо рішення вимагає затвердження згідно з відповідними внутрішніми процедурами будь-якої зі Сторін, то в повідомленні повинно міститись посилання на цю вимогу, а третейська арбітражна процедура повинна бути призупинена. У разі, якщо таке затвердження не вимагається або після повідомлення про завершення будь-яких таких внутрішніх процедур, арбітражна процедура припиняється.

Стаття 318
Правила процедури

1. Процедури вирішення спору згідно із цією Главою регулюються правилами процедури, викладеними у Додатку XXIV до цієї Угоди.
2. Будь-які слухання арбітражної групи мають бути відкритими для громадськості відповідно до Правил процедури, викладених у Додатку XXIV до цієї Угоди.

Стаття 319
Інформація та висновки з технічних питань

На запит однієї зі Сторін або за своєю власною ініціативою арбітражна група може отримати з будь-яких джерел, зокрема від Сторін, що беруть участь у спорі, інформацію, яку вона вважає необхідною для арбітражної процедури. Також арбітражна група має право звертатись за відповідними експертними оцінками, які вона вважає необхідними. Будь-яка інформація, отримана у такий спосіб, має розголошуватися для кожної зі Сторін та має бути надана їм для надання коментарів. Заінтересовані фізичні або юридичні особи, створені на територіях Сторін, уповноважені подавати письмові зауваження від *amicus curiae* до арбітражної групи відповідно до Правил процедури, викладених у Додатку XXIV до цієї Угоди.

Стаття 320
Правила тлумачення

Будь-яка арбітражна група має тлумачити положення, зазначені у статті 304 цієї Угоди, відповідно до звичаєвих правил тлумачення міжнародного публічного права, в тому числі правил, кодифікованих у Віденській конвенції про право міжнародних договорів 1969 року. У разі, якщо зобов'язання за цією Угодою є ідентичними зобов'язанням за Угодою СОТ, арбітражна група повинна прийняти тлумачення, яке узгоджується з відповідним тлумаченням, створеним рішеннями Органу вирішення спорів СОТ (далі – ОВС). Постанови арбітражної групи не можуть розширити або обмежити права та обов'язки, передбачені цією Угодою.

Стаття 321
Рішення та постанови арбітражної групи

1. Арбітражна група повинна докладати всіх зусиль для прийняття будь-якого рішення на основі консенсусу. Тим не менш, у разі, якщо рішення не може бути прийнято на основі консенсусу, то рішення зі спірного питання повинно прийматися більшістю голосів. Однак у жодному разі окремі думки арбітрів не повинні оприлюднюватися
2. Будь-яка постанова арбітражної групи є обов'язковою для Сторін та не повинна створювати будь-яких прав чи обов'язків для фізичних або юридичних осіб. Постанова має містити фактичну сторону справи, застосовність відповідних положень цієї Угоди та фундаментальне обґрунтування її констатації та висновків, які вона робить. Комітет з питань торгівлі повинен зробити постанови арбітражних груп загальнодоступними у повному обсязі, якщо він не вирішить не робити цього.

Стаття 322
Вирішення спорів у зв'язку з нормативно-правовою апроксимацією

1. Встановлені в цій статті процедури повинні застосовуватися до спорів щодо тлумачення та виконання положень цієї Угоди стосовно нормативно-правової апроксимації, які містяться у Главі 3 («Технічні бар'єри у торгівлі»), Главі 4 («Санітарні та фітосанітарні заходи»), Главі 5 («Митні питання та сприяння торгівлі») Главі 6 («Заснування підприємницької діяльності, торгівля послугами та електронна торгівля»), Главі 8 («Державні закупівлі») або Главі 10 («Конкуренція») або які іншим чином накладають на Сторони зобов'язання, визначене посиланням на положення права ЄС.
2. Якщо у спорі виникає питання щодо тлумачення положення права ЄС, згадане в пункті 1, арбітражна група не повинна вирішувати це питання, але повинна подавати до Суду Європейського Союзу прохання винести рішення із цього питання. У таких випадках строки, що застосовуються до постанов арбітражної групи, повинні призупинятися до ухвалення Судом Європейського Союзу своєї постанови. Ця ухвала Суду Європейського Союзу є обов'язковою для арбітражної групи.

Частина 4
Загальні положення

Стаття 323
Арбітри

1. Комітет з питань торгівлі має не пізніше ніж через шість місяців після набрання чинності цією Угодою скласти перелік з 15 осіб, кожна з яких має бажання та може виступати в якості арбітрів. Кожна зі Сторін має запропонувати п'ять осіб у якості арбітрів. Обидві Сторони також мають обрати п'ять осіб, які не є громадянами жодної зі Сторін та повинні діяти у якості голови арбітражної групи. Комітет з питань торгівлі має забезпечити, щоб цей перелік завжди підтримувався на цьому рівні.
2. Перелік, складений відповідно до пункту 1 цієї статті, використовуватиметься для формування арбітражних груп відповідно до статті 307 цієї Угоди. Він повинен складатися з арбітрів, які мають спеціальні знання або досвід у сфері права та міжнародної торгівлі.
3. Всі арбітри, призначені до арбітражної групи, повинні бути незалежними, діяти в особистій якості, не повинні отримувати інструкцій від будь-якої організації або уряду та бути пов'язаними з урядом будь-якої зі Сторін, а також повинні дотримуватися Кодексу поведінки, наведеного у Додатку XXV до цієї Угоди.

Стаття 324
Зв'язок із зобов'язаннями в рамках СОТ

1. Застосування положень про вирішення спорів цієї Глави застосовується без шкоди для будь-яких заходів у рамках СОТ, зокрема заходів щодо вирішення спорів.
2. Разом з тим, якщо будь-яка Сторона у зв'язку з конкретним заходом порушила процес вирішення спору відповідно до статті 306(1) цієї Угоди або відповідно до Угоди СОТ, то ця Сторона не може порушити процес вирішення спору стосовно того самого заходу в рамках іншого форуму, доки перший процес не було завершено. Крім того, жодна Сторона не повинна в рамках обох форумів прагнути отримати відшкодування стосовно зобов'язань, які є ідентичними за цією Угодою та за Угодою СОТ. У цьому разі після порушення процесу вирішення спору така Сторона не повинна намагатися отримати відшкодування стосовно ідентичного зобов'язання за іншою угодою в рамках іншого форуму, крім випадків, коли обраний форум через процедурні причини або через причини юрисдикції не може зробити констатації стосовно намагання отримання відшкодування стосовно цього зобов'язання.
3. Для цілей пункту 2:
  - а) процес вирішення спору за Угодою СОТ вважається порушенням за запитом Сторони про створення арбітражної групи відповідно до статті 6 Домовленості про правила та процедури вирішення спорів, що міститься у Додатку 2 до Угоди СОТ (далі – ДВС), і вважається завершеним тоді, коли Орган вирішення спорів приймає звіт арбітражної групи та звіт Апеляційного органу, залежно від обставин, відповідно до статей 16 та 17(14) ДВС; та
  - б) процес вирішення спору за цією Главою вважається порушенням за запитом Сторони про створення арбітражної групи відповідно до статті 306(1) цієї Угоди та вважається завершеним тоді, коли арбітражна група оприлюднить свою постанову Сторонам та Комітету з питань торгівлі.

4. Ніщо в цій Главі не повинно перешкоджати будь-якій Стороні імплементувати призупинення зобов'язань, дозвіл на яке був наданий ОВС. Угода СОТ не може бути підставою для того, щоб перешкоджати будь-якій Стороні призупинити зобов'язання за цією Главою.

Стаття 325

Строки

1. Усі строки, встановлені у цій Главі, зокрема граничні строки повідомлення арбітражними групами своїх постанов, обчислюються у календарних днях, при цьому першим днем вважається день, що є наступним після дії або факту, на яку/який вони посилаються.

2. Будь-які строки, зазначені у цій Главі, можуть бути продовжені за взаємною згодою Сторін.

Стаття 326

Внесення змін до цієї Глави

Комітет з питань торгівлі може прийняти рішення про внесення змін до цієї Глави, до Правил процедури арбітражу, зазначених у Додатку XXIV до цієї Угоди, та до Кодексу поведінки членів арбітражних груп та посередників, що містяться у Додатку XXV до цієї Угоди.

Глава 15

Механізм посередництва

Стаття 327

Мета та сфера дії

1. Метою цієї Глави є сприяння досягненню взаємопогодженого рішення на основі всеохоплюючих та прискорених процедур за допомогою посередника.

2. Ця Глава застосовується до будь-яких заходів, що підпадають під сферу дії Глави 1 («Національний режим та доступ товарів на ринки») Розділу IV цієї Угоди, які негативно впливають на торгівлю між Сторонами.

3. Ця Глава не застосовується до заходів, що підпадають під сферу дії Глави 6 («Заснування підприємницької діяльності, торгівля послугами та електронна торгівля»), Глави 7 («Поточні платежі та рух капіталу»), Глави 8 («Державні закупівлі»), Глави 9 («Інтелектуальна власність») та Глави 13 («Торгівля та сталий розвиток») цієї Угоди. Комітет з питань торгівлі може після належного розгляду питання прийняти рішення про те, що цей механізм повинен застосовуватись до будь-яких із згаданих сфер.

Частина 1
Процедура в рамках механізму посередництва

Стаття 328
Запит інформації

1. Перш ніж порушити процедуру посередництва будь-яка Сторона у будь-який час може запитати інформацію стосовно заходу, що негативно впливає на торгівлю або інвестування між Сторонами. Сторона, якій подано такий запит, протягом 20 днів з дати отримання запиту надає відповідь, що містить її коментарі стосовно інформації, яка міститься у запиті. Якщо це буде можливо, запит та відповідь робляться у письмовій формі.

2. Якщо відповідаюча Сторона вважає, що відповісти протягом 20 днів неможливо з практичної точки зору, вона повинна повідомити запитуючій Стороні про причини затримки, а також встановити найкоротший термін, протягом якого вона зможе надати відповідь.

Стаття 329
Порушення процедури

1. У будь-який час будь-яка Сторона може вимагати, щоб Сторони порушили процедуру посередництва. Такий запит надсилається іншій Стороні у письмовій формі. Запит повинен бути достатньо деталізованим для чіткого висвітлення занепокоєнь запитуючої Сторони та:

- а) зазначати конкретний захід, що розглядається;
- б) містити твердження щодо можливих негативних наслідків, які, на думку запитуючої Сторони, має або матиме захід для торгівлі або інвестування між Сторонами, та
- в) пояснювати, як, на думку запитуючої Сторони, такі негативні наслідки пов'язані із заходом.

2. Сторона, якій надіслано такий запит, розглядає його позитивно і приймає або відхиляє його письмово протягом 10 днів з дати його отримання.

Стаття 330
Вибір посередника

1. Після початку процедури посередництва Сторони повинні докласти зусиль щодо погодження кандидатури посередника не пізніше 15 днів з дати отримання відповіді на запит.

2. Якщо Сторони не можуть дійти згоди стосовно кандидатури посередника в межах встановлених строків, будь-яка зі Сторін може звернутися до голови Комітету з питань торгівлі або вповноваженої головою особи з вимогою обрати посередника шляхом жеребкування з переліку кандидатів, передбаченого статтею 323 цієї Угоди. Представники обох Сторін спору заздалегідь мають бути запрошені до участі у процедурі жеребкування. За будь-яких обставин жеребкування проводиться за присутності Сторони/Сторін, які є в наявності.

3. Голова Комітету з питань торгівлі або вповноважена головою особа обирають посередника протягом п'яти робочих днів з дати подання запиту будь-якою зі Сторін, як зазначено у пункті 2.
4. Якщо перелік, передбачений статтею 323 цієї Угоди, не складений на момент подання запиту відповідно до пункту 2 цієї статті, посередник обирається шляхом жеребкування з осіб, яких було офіційно запропоновано однією чи обома Сторонами.
5. Сторони можуть домовитися про те, що посередник може бути громадянином однієї зі Сторін.
6. Посередник неупереджено та транспарентно допомагає Сторонам внести ясність щодо заходу та його можливих наслідків для торгівлі і досягнути взаємопогодженого рішення. Кодекс поведінки, викладений у Додатку XXV до цієї Угоди, застосовується до посередників, як це передбачено самим Кодексом. Правила 3–7 (повідомлення) і 41–46 (переклад та обчислення строків) Правил процедури, викладених у Додатку XXIV до цієї Угоди, також застосовуються *mutatis mutandis*.

Стаття 331

Правила процедури посередництва

1. Протягом 10 днів з дати призначення посередника Сторона, яка порушила процедуру посередництва, надає посереднику та іншій Стороні у письмовій формі деталізований опис проблеми, зокрема щодо впливу заходу, що розглядається, і його наслідків для торгівлі. Протягом 20 днів з дати надання такого подання інша Сторона може надати у письмовій формі свої зауваження до опису проблеми. Кожна Сторона може включити у свій опис або коментарі будь-яку інформацію, яку вона вважає доцільною.
2. Посередник може прийняти рішення щодо найбільш доцільного способу внесення ясності до зазначеного заходу та його можливого впливу на торгівлю. Зокрема, посередник може організувати засідання Сторін, проводити спільні або індивідуальні консультації зі Сторонами, звертатися за допомогою або консультиватися з відповідними експертами та заінтересованими особами й надавати будь-яку додаткову допомогу, яка вимагається Сторонами. Проте перш ніж звернутися за допомогою або за консультаціями до відповідних експертів та заінтересованих осіб посередник проводить консультації зі Сторонами.
3. Посередник може запропонувати пораду та представити рішення для розгляду Сторонами, які можуть прийняти чи відхилити запропоноване рішення або можуть домовитися про інше рішення. Тим не менш, посередник не повинен давати поради або коментарі щодо відповідності зазначеного заходу цій Угоді.
4. Процедура проводиться на території Сторони, якій було надіслано запит, або за спільною згодою у будь-якому іншому місці чи в будь-який інший спосіб.
5. Сторони повинні намагатися досягти взаємопогодженого рішення протягом 60 днів з дати призначення посередника. До дати прийняття остаточного рішення Сторони можуть розглянути можливі проміжні рішення, особливо якщо захід стосується швидкопсувних товарів.
6. Рішення може бути ухвалено шляхом прийняття рішення Комітетом з питань торгівлі. Кожна зі Сторін може погодити таке рішення за умови завершення всіх

необхідних внутрішніх процедур. Взаємопогоджені рішення повинні бути загальнодоступними. Проте версія, представлена публічно, може й не містити будь-якої інформації, яку Сторона визначила конфіденційною.

7. Процедура припиняється:

- a) шляхом прийняття взаємопогодженого рішення Сторонами, з дати його прийняття;
- b) письмовою заявою посередника після консультацій зі Сторонами, що подальші зусилля у посередництві не дадуть жодних результатів;
- c) письмовою заявою Сторони після вивчення взаємопогоджених рішень відповідно до процедури посередництва та після розгляду всіх порад та запропонованих рішень посередника; або
- d) на будь-якому етапі процедури за взаємною згодою Сторін.

Частина 2
Імплементация

Стаття 332
Імплементация взаємопогодженого рішення

1. Якщо Сторони прийняли рішення, кожна зі Сторін повинна вжити заходів, необхідних для імплементации взаємопогодженого рішення в рамках погоджених строків.
2. Імплементуюча Сторона інформує іншу Сторону в письмовій формі про будь-які заходи, вжиті для реалізації взаємопогодженого рішення.
3. На вимогу Сторін посередник у письмовій формі надає Сторонам проект звіту про фактичний стан справ, який містить короткий виклад:
  - a) заходу, що розглядається у цих процедурах;
  - b) процедури, що застосовується; та
  - c) будь-якого взаємопогодженого рішення, досягнутого як остаточний результат цих процедур, зокрема можливих проміжних рішень.

Посередник надає Сторонам 15 днів для надання коментарів щодо проекту звіту. Після розгляду коментарів Сторін, поданих у цей строк, посередник у письмовій формі подає Сторонам протягом 15 днів остаточний звіт про фактичний стан справ. Звіт про фактичний стан справ не повинен містити будь-якого тлумачення цієї Угоди.

Частина 3
Загальні положення

Стаття 333
Зв'язок з вирішенням спорів

1. Процедура відповідно до цього механізму посередництва не має на меті бути основою для процедур вирішення спору в рамках цієї Угоди або іншої угоди. Сторона не покладається та не наводить як доказ у процедурах вирішення спору, а група не бере до уваги:

- а) позиції, зайняті іншою Стороною у процесі процедури посередництва;
- б) той факт, що інша Сторона заявила про свою готовність прийняти рішення щодо заходу, який є предметом посередництва; або
- с) надані поради або пропозиції посередника.

2. Механізм посередництва не завдає шкоди правам та обов'язкам Сторін відповідно до положень про вирішення спорів.

3. Якщо Сторони не домовились про інше і без шкоди для статті 331(6) цієї Угоди, всі етапи процедури, у тому числі будь-яка порада або запропоноване рішення, є конфіденційними. Проте кожна Сторона може публічно розголошувати факт про те, що посередництво має місце.

Стаття 334
Строки

Будь-які строки, зазначені у цій Главі, можуть бути змінені за взаємною згодою Сторін, що беруть участь у цих процедурах.

Стаття 335
Витрати

1. Кожна Сторона покриває власні витрати, що впливають з участі у процедурі посередництва.

2. Сторони разом і в рівних обсягах покривають витрати, що впливають з організаційних питань, зокрема винагороди та витрати посередника, будь-якого помічника посередника та, якщо Сторони не можуть домовитись про спільну мову, будь-які витрати, пов'язані з перекладом. Винагорода посереднику повинна відповідати винагороді, встановленій голові арбітражної групи в пункті 8 Додатка XXIV до цієї Угоди.

Стаття 336
Перегляд

Через п'ять років після набрання чинності цією Угодою Сторони проводять консультації одна з одною стосовно необхідності внесення змін до механізму посередництва, враховуючи набутий досвід та розвиток відповідного механізму в рамках СОТ.